

Adelma von Vay: reiseminner fra åndeverdenen >>

Her g-oversatt fra svensk.

I SAMMENDRAG OVERSATT til svensk fra tysk, Av 'EMANUEL'
(pseu.Oscar Busch)

STOCKHOLM SVANBÄCK & COMP. FORLAG
(Org. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI, 1896 Pris 1 kr. 50 öre.)

Boken her kan også lastes ned i [svensk pdf-format](#) , der det er flere

illustrasjoner/bilder inkludert.

<Oscar Busch, som selv var medial, oversatte denne boken til svensk allerede i 1896.

og boken omhandler årsakene til at folk i eksempler beskrevet i denne boken, har slike tøffe skjebner i nuværende liv – ALT SOM KARMA eller virkninger av et tilsvarende destruktivt liv i siste liv eller inkarnasjon. Tatt ned via supermediet Adalma v.Vay på 1800tallet, bilde over, men tidløs visdom dette! A4 oppsatt format her.

symbolikk på hvordan skytsengler og hjelpere fra høyere plan går ned for å gi støtte og hjelp til de som sitter fast i de laveste astralplan

Henrik og Agatha. 54 15 Et forberedelsessted for det jordiske livet . Om loven om gjenfødelse. Carl, som gråt ved sin egen bære over et bortkastet liv. Nina med pukkelryggen. Hvordan man kan «ved å lyde hjertets stemme» betale ned gammel gjeld. Edvard, et takknemlig tilbakeblikk på det jordiske livet. Frans sportsmannen. Marcellus blir innviet i sitt nye jordiske liv. 58 16 Medisinens og barmhjertighetens sfære. Hahnemanns tanker om falsk død. Emil, død ved slag. Arnulf Maria von Tattenbach. En engel sprer blomster over jorden. 64 17 En sfære for åndelige studier. Ernst og søsteren hans Henriette. En gresk filosof forklarer gresk mytologi. 71 18 En sfære for vitenskapelige studier . Et intervju med Franz Baader. Ladislaus' uttalelse om væskene som omgir mennesker. 75 19 Lyskulen..! Baader og Mesmers mening om od-lyset. 80 20 En sfære av glade ånder. Ilubertus' hilsen til jordens spiritister. Jonas' hilsen til mediet. Katharinas farvel til leseren. 82

Øversetterens forord.

Boken, som herved overleveres offentligheten, utgjør et utvalg, ikledd (opprinnelig) svensk (her videre G-oversatt til norsk) drakt, av beskrivelsene angående ånde verdenen, som det kjente mediet baronesse Adelma von Vay har utgitt under tittelen: «Sfærene mellom jorden og solen». **En nær slektning av mediet – hun heter Katharina – skulle en tid etter at hun var død og ble overført fra sansenes verden, under veiledning av sin tidligere avdøde søster Betty, foreta en reise gjennom forskjellige regioner i ånde verdenen, og det er hennes minner fra denne reisen hun har nedtegnet her - gjennom eller til sin niese Adelma.**

Angående Katharina sies det bare at hun i løpet av sitt jordiske liv var en fornem dame, rik på dyd og intelligens – en sjelden edel personlighet. Mange anså henne for hovmodig, men enda flere respekterte og elsket hun for den barmhjertighet hun viste, for hennes gode hjerte og hennes kjærlighet til sannheten.

I ungdommen hadde hun måttet kjempe en hard kamp mellom sin intelligens og den religiøse overbevisningen hun var oppdratt med. *Hun ville ikke tro noe annet enn det hun kunne forstå.* Så ble hun kjent med det spiritualistiske verdensbildet, og gjennom dette vendte hun tilbake til troen. Hun døde med den lykkelige vissheten om at hun skulle gå et uødelig liv til veie. *Det er lett å forstå at hun etter sin død ville være ivrig etter å tjene saken, som hun selv hadde mottatt så mye velsignelse fra, etter beste evne.* Hun kunne absolutt ikke ha tjent den bedre enn gjennom studiereisene hun foretok og budskapene om dem som hun sendte til jorden fra tid til annen gjennom Adelma.

Når hun eller en av hennes assistenter engasjerte seg i astrologiske refleksjoner, så vel som i det utvilsomt svært vanskelige forsøket på systematisk å dele ånde verdenen inn i et visst antall «ringer» og disse igjen i et like visst antall «sfærer», bør dette betraktes som en bivirkning fra en eller annen dogmatiker som ønsket å benytte anledningen til å få sine spekulative teorier gjort kjent. Men siden de er av liten interesse og fullstendig uviktige for kunnskapen om livet i ånde verdenen, er de utelatt fra oversettelsen her. (se evt den [eng. oversettelsen](#) på det.R) Som det er lett å forstå, tar ikke Katharinas beskrivelser generelt sikte på å gi et konkret bilde av ånde verdenen som et naturfenomen. **Flere steder i historien sin understreker hun vanskeligheten med en slik beskrivelse.** Det er utvilsomt, sier hun, mye likhet mellom disse to verdenene, den åndelige og den materielle, og fremfor alt må vi huske at den førstnevnte er like virkelig for sine innbyggere som den sistnevnte noen gang er for oss; men likevel er denne ånde verdenen så utilgjengelig for vår jordiske oppfatning at ethvert forsøk på å gi et fullstendig troverdig bilde av den må støte på vanskeligheten med å finne uttrykk i jordisk språk, som samsvarer med de nye forholdene som er karakteristiske for ånde verdenen.

Og denne vanskeligheten øker, jo nærmere man kommer de lysere verdenene, de himmelske boligene. *Ettersom vår jord er en av de lavere verdenene av materiell skapelse, har den mer til felles med de lavere enn med de høyere sfærene i ånde verdenen.* Dette er sannsynligvis grunnen til at den reisende kunne legge igjen noen hint om den førstnevntes natur, men ikke turte å forsøke eksperimentet angående den sistnevnte.

Det som imidlertid er av langt større interesse for oss, er å oppleve hvordan det indre livet tar form for ånder på ulike utviklingsstadier, og disse reisebeskrivelsene gir et godt inntrykk av dette, ettersom de vanligvis gjengir i sin helhet, hva de åndene som Katharina kom i kontakt med, hadde å si.

Det er deres opplevelser i ånde verdenen, *og spesielt den logiske forbindelsen mellom disse og deres siste jordiske liv*, som det er av så stor interesse å lære om. Ja, noen kan innvende, kanskje at et slikt studium kan være svært interessant, men kan det være til noen reell nytte for oss? Ja, helt klart! Til stor nytte, **fordi vi kan utlede fra andres erfaringer hvordan vår egen skjebne i et liv etter dette kan bli, og fordi vi ved å se konsekvensene av andres feil bør advares mot å falle i de samme fristelsene.**

Men også i en annen henseende, som jeg skal tillate meg å berøre noe nærmere, kan den aktuelle studien være av største betydning. Vi har vanligvis ingen problemer med å tilegne oss ideen om at Gud er kjærlighet, at han vil vårt beste og ikke ønsker noe høyere enn at vi alle skal bli (bevisste om at vi på en måte er) hans barn.

Hvis vi i det hele tatt tror på en Gud, tenker vi lett, og med rette, på ham som med bildet Kristus så ofte brukte, nemlig en kjærlig far. Vi har sannsynligvis også blitt lært at Gud er allmektig, men er vår tillit til hans evne til å hjelpe oss i virkeligheten like sterk som til hans gode vilje til å gjøre det? Jeg har grunn til å frykte at dette ikke er tilfelle.

Vi vet at vi har fri vilje, og vi føler at vi har en viss makt til å gripe inn ikke bare i vår egen skjebne, men også i andres. Hvordan kan vi da tro at Gud er i stand til å lede vår skjebne slik at vi i det jordiske livet møter nøyaktig det målet av både prøvelser og lykke som vi har påført oss selv ved våre handlinger i tidligere eksistenser? Må vi ikke frykte at vi selv kan blande oss inn i vår skjebne på en uheldig måte og lede den inn på veier som Forsynet vil ha vanskelig for å bringe oss tilbake til orden fra?

Og enda en snublestein: det har blitt sagt – og der ligger mye trøst – at uansett hva vi har gjort vår neste urett i løpet av ett jordisk liv, skal vi også gjøre opp for det, om ikke i det samme, så i et senere jordisk liv. Men hvordan er det mulig at vi i denne verdens brogede mengde, hvor vi synes å være så tilfeldig kastet rundt, skal kunne bringes sammen ikke bare med dem vi står i gjeld til, men også med dem som står i gjeld til oss, og at vi skal komme i nettopp et slikt forhold til hverandre at en slik oppreisning blir mulig for oss? ***For et uendelig intrikat maskineri må det være for å få alt dette til å fungere sammen, spesielt siden de eneste kreftene i denne mekanismen som er synlige for oss, er den frie viljen til disse myriader av mennesker.***

Det er virkelig ikke merkelig om vi, kortsynte barn av støvet, i våre stille sinn tviler på om det kan være rimelig og mulig, at et kjærlig forsyn virkelig kan knytte hvert enkelt individs skjebner i en slik detalj, at han blir ledet på den korteste veien til frelse, i forhold til den motstand han selv utøver. Det er ikke overraskende om det store flertallet av mennesker vil hevde at Guds arm er for kort for en så urimelig oppgave, og at vi faktisk er overlatt til oss selv å klare oss så godt vi kan. Men hvor blir det da av vår tro og vår tillit? De er som bølger på en svingende bølge uten et støttepunkt, uten et mål.

Vel, hva kunne vel være bedre egnet til å styrke vår tro på Guds allmakt enn vitnesbyrdet fra de som etter slutten av sitt jordiske liv har sett tilbake på tidligere utviklingsstadier, tidligere jordiske liv. *Når man erfarer hvordan enhver, i den åndelige verden, ufeilbarlig møter nettopp de lidelser eller gleder som **utgjør de nødvendige konsekvensene** av hans tidligere jordiske liv, og når man finner at nettopp **det er målet med prøvelser** som ånden har innsett at den trenger for sin videre*

utvikling, og derfor har bedt om ved gjenfødselen, også virkelig kommer til den i et senere jordisk liv – verken mer eller mindre; da begynner man å forstå at det finnes et logisk/kjærlig system i den åndelige verdensbyggingen.

Både i det fysiske og i det åndelige, og da føler du at du har 'fast grunn' under føttene. Det dype problemet med hvordan det er mulig at forsynets veiledning kan sameksistere med vår frie vilje er dermed ikke løst og kan sannsynligvis ikke løses fra vårt lave ståsted, men man får en visshet basert på fakta om at det er slik, at Guds makt ikke er det minste begrenset av vår vilje.

Man er ikke lenger et leketøy for skjebnen, man føler seg som et individ som er ømt ivaretatt av guddommelig kjærlighet og allmakt, man lærer å rope ut med gledelig tillit selv i livets vanskelige øyeblikk: *Herre, din vilje skje!*

Hvis de følgende sidene kan bidra til å styrke troen på Gud den allmektige i noens sinn, har de oppfylt håpene jeg knyttet til overføringen av dem til vårt språk.

Emmanuel (Oscar Busch).

KAPITTEL 1. Katharinas oppvåkning etter døden.

Til å begynne med vil jeg fortelle deg hvordan jeg følte meg da jeg våknet opp til dette nye livet.

Jeg døde i bevisstheten om min udødelighet. Jeg visste at det fantes et «etterliv». Jeg var overbevist om at mine åndevenner ville møte meg, og derfor gikk jeg uten frykt for å møte mitt nye liv. Jeg forlot gladelig jorden der jeg hadde levd i 73 lange år. Jeg visste at mine kjære barn delte min tro, og at vi en dag ville finne hverandre igjen.

Kroppen min var som et gammelt, utslitt urverk. Ånden kom derfor fri veldig lett, som skallet på en godt moden madarin. Jeg trakk et dypt sukk og følte meg fri med en gang. *Min jordiske kropp lå der foran meg som et gammelt, utslitt klesplagg.* Det var som om en ventil hadde blitt åpnet og dampen hadde blitt sluppet ut da jeg forlot den. Først følte jeg det bare som et pust, men så ble *formen min mer og mer tett.*

Jeg tenkte for meg selv – for jeg mistet ikke sansene – 'nå vokser den åndelige kroppen', som Paulus snakker om, ut av det forgjengelige, grovematerielle/såkalt fysiske. Snart fant jeg meg selv svevende over min døde kropp og så meg selv omgitt av flere kjære venner som hadde gått over før meg, inkludert min elskede sønn. Det var som et lyshav rundt meg. De feide meg inn, og vi svevde ut gjennom vinduet, ut i den frie luft, hvor stjernehimmelen var der over oss.

«Blir turen lang?» spurte jeg. «Ja, mor, den fører langt bort fra jorden», svarte sønnen min. Dette gjorde meg lykkelig. Jeg lå som på en seng av skyer og følte meg så ubeskrivelig vel, båret av den ømme omsorgen fra mine åndelige venner. De sang en vakker sang som lullet meg til ro. Jeg følte en så ubeskrivelig følelse av velvære. Det var som om jeg nå var i stand til å strekke meg ordentlig ut, noe jeg ikke hadde klart i min trange kropp. Plutselig følte jeg meg kastet inn i en helt annen og tynnere luft; vi stoppet. Moren min kom meg i møte. Hun ga meg noen magnetiske strykninger og sa: «Jeg vil befri din åndelige kropp fra jordens skitt. Dine væsker må bli renere, din ånd klarere.» Etter hvert strkning følte jeg meg lettere og mer eterisk; det falt noe fra meg som grå fjær. «Be nå!» sa moren min, og jeg ble med i åndenes sang.

Så fortsatte reisen vår til vi nådde målet vårt. Vi trengte stadig inn i nye sfærer, nye eterregioner. Selskapet vårt økte; flere ånder, som hadde samme mål, sluttet seg til oss. Da vi ankom, møtte flere gamle venner oss, og gleden ved gjenforeningen var ubeskrivelig.

Mediet (Adelma): Kan du fortelle meg omtrent hvor fort reisen gikk?

Katharina: Jeg vet ikke, men det virket som om jeg fløy med en svaless fart. Reisen min fra Jorden til denne sfæren varte kanskje tre jorddager*.

*) Det er åpenbart at Katharinas dømmekraft angående de nye omstendighetene hun havnet i sviktet henne på en eller annen måte her, for med en svaless fluktfart kommer man ikke særlig langt fra jorden på 3 dager. Det er sannsynligvis nettopp denne farten hadde hun vanskeligst med å bedømme. Oversetterens, oscar busch' altså- sin opprinnelige merknad.

Medium: Dermed skiftet dere kropp altså to ganger, først ved deres død på jorden og deretter ved deres inntreden i åndesfæren, som skulle bli deres bolig?

Katharina: Ja, først ble et tettere astrallegeme dannet, men så måtte væskene, som var for tette for atmosfæren jeg nå kom inn i, fjernes, og mitt åndelige legeme ble da likt /i samsvar med de andre åndenes. Verden jeg nå befant meg i, kunne med rette kalles et paradis. Rundt meg åndet fred og kjærlighet. Jeg var imidlertid vant til et arbeidsliv, og nå, etter å ha sett mine kjære igjen, lengtet jeg igjen etter aktivitet.

Sønnen min og moren min tok farvel med meg, og jeg fikk beskjed om at en test nå lå foran meg. **Jeg skulle se livet mitt og granske samvittigheten min; først da kunne min aktivitet begynne.**

En slik prøve/test måtte enhver ånd gjennomgå kort tid etter sin død. Nå begynte mitt arbeid: en betraktning og refleksjon over hele mitt tidligere jordiske liv. Jeg fant alt i flytende bilder som innprentet i astrallyset; *alt jeg hadde sanset, talt og opplevd sto der i klare omriss. Det var ikke lenger noen hemmelighet, alt kom frem i fullt lys*.* Hvor dypt jeg måtte ha skammet meg over mange synder, mange urettferdigheter, og hvor klart jeg også innså at jeg måtte dømmes strengere enn mange andre som ikke hadde hatt samme fordel av oppdragelse og utdanning som jeg hadde. Jeg følte meg så liten og ynkelig, og livet mitt virket så verdiløst for meg. Jeg hadde hatt evangeliet, så mange andre gode bøker og åndenes lære, og likevel hadde jeg ikke vært i stand til å mestre mine feil. Det gode folk så i meg var ikke min fortjeneste; det var Guds nåde.

*akkurat slik beskrives [i en mangde ndo's](#), som har fremkommet idag – århundrer etter denne boken kom ut. R-ø.anm.

Denne prøvelsens og dommens tid kan med rette sammenlignes med en skjærsilden. Uansett kom jeg ut av den rensset og styrket, for jeg ba, jeg påkalte Gud om tilgivelse inntil min Herre Kristus selv viste seg for meg. Hvor mildt og kjærlig han talte til meg! Å motta en slik kjærlighet er allerede himmelsk. Han overlot meg til en veiledende ånds omsorg, og til min store glede kjente jeg igjen min høyt elskede søster Betty i denne ånden. «Nå,» sa hun, «har du omvendt deg. Du har sett dine feil i lys av selvransakelse. Nå kan du begynne studiene dine. Du vil få lov til å reise i noen av ånde verdenens regioner. Etter at du selv har samlet erfaring, kan du undervise og lede andre. Jeg vil lede deg gjennom de sfærene som nærmest tilhører jorden, slik at du kan få en idé om hva som finnes mellom himmel og jord.» Vel! Hvis du er klar, begynner vi reisen vår.

KAPITTEL 2. Sfæren av sensuelle begjær.

En dranker, alkoholiker. Grevinne A. A roué.

Sfæren vi først må besøke er dominert av *uhemmede dyriske drifter*, spesielt utukt og sensualitet; det er et av helvetene som er forberedt for den menneskelige ånd. For å trenge inn i den sterkt fortettede, svært usunne atmosfæren som hersker her, må Betty og jeg først tilsvarende fortette våre egne åndelige legemer eller perispirits. Åndene som bor her lider også fysisk; **deres åndelige legemer er så solide, så halvmaterielle, at de er mottakelige for rent fysisk lidelse.** Mange ånder må også tjene konsekvensene av sine synder og utskielser på denne måten.

Gud sender imidlertid gode ånder for å trøste og formane dem. Dyp anger er det eneste som kan befri disse uheldige, fortapte fra deres elendighet. Noen faller i sløvhet, de blir immobile, apatiske og synker ned i en søvn styrt av onde drømmer, som de bare kan vekkes fra av fysiske smerter; de er svært hjelpeløse og blir behandlet som om de var syke. Naturen her i denne sfæren fremstiller bildet av en øde ørken uten trær, uten vann – ingenting annet enn sand, tistler og brennende vinder.

(som det likeledes beskrives kap.4 og 5 [i denne tilsvarende gamle boken](#) fra omtrent samme tid, eller mer enn 100år tilbake.)

Her er arnestedet for mange epidemier som plager jorden. Åndene her føler menneskets behov for mat og drikke uten å kunne tilfredsstille dem. Mange som i løpet av sitt jordiske liv har levd i orgier, fråtset i fester og hengitt seg til drukkenskap, lider her av en fortærende sult og tørst; konsekvensene av umåtelighet i mat og drikke må her høstes på en forferdelig måte. Ja, jeg kan ikke beskrive hvor forferdelig denne sfæren er. Jeg hørte to høye ånder preke for de fattige, fortapte.

Mange gråt og hulket, andre spottet og forbannet. Sannelig, her opplever man hvordan synden straffer seg selv. Lastene som ble praktisert på jorden, *og som der ble kalt nytelse*, blir her et helvete. (mange youtubevideoer som bekrefter ndo's av slike, finnes i massevis online idag.)

Hor og sanselige nytelser har forgiftet disse åndene og gjort dem til krøplinger; de er fortært av et uutholdelig begjær etter uhemmet utsvevende liv, som aldri kan tilfredsstilles og aldri mettes. Spesielt foruroligende var synet av en ånd som hadde forkortet livet sitt ved bruk av morfin. Det samme er det med drikkeren/alkoholikeren.

Begge skriker høyt etter de midler de tidligere bedøvet sansene sine med. Gode ånder har etablert helbredelses- og reforminstitusjoner for slike ånder som viser bot og et ønske om å lære noe. *Noen ganger hender det at hele grupper av disse ydmyke åndene bryter gjennom deres sfæres grenser og kaster seg ned til jorden. De er menneskers fristere, som går omkring som brølende løver og søker hvem de kan sluke. De kalles djevler.... å, hvor mange mennesker er ikke svake nok til å gi etter for slik innflytelse!*

I denne sfæren fant jeg min tidligere tjener J., som hadde vært i vår tjeneste i 30 år, **men alltid var en uforbederlig dranker**. Han døde også som følge av det. Nå virket han veldig glad for å se meg igjen. «Hvordan har du det?» spurte jeg ham. «Ille, veldig slemt,» svarte han. «Jeg er alltid så fryktelig tørst – jeg føler meg ganske syk. *Jeg forstår at jeg er død, og jeg må da være i helvete. Å, frels meg! Ta meg bort herfra!*»

– Det var en merkelig følelse da jeg nettopp hadde dødd. Jeg var redd for liket mitt og løp ut, jeg oppsøkte et vertshus, men til min fortvilelse kunne jeg ikke fortære noe. *Jeg kunne ikke drikke, og likevel led jeg av en brennende tørst.* Jeg vandret fra den ene vertshuset til den andre, da et 'spøkelse'/ånd/annet astral-vesen, kom og sa til meg: «Du er død, nå må du forlate denne jorden.» Og så førte han meg hit som en annen fange, til denne hulen.

– «Å, jeg ber Deres nådige frue, la meg nå tilstå alt. Jeg var ikke så god som De trodde, nei, jeg var ikke så ærlig. Jeg har stjålet både fra Dem og fra andre, for jeg må ha penger til en drink/snaps. Å, den snapsen, den brenner meg i magen nå.» Noen her har sagt at jeg burde be, men jeg har ikke mot og styrke til det.

Jeg irectesatte den stakkars ånden, tok ham med til et forbedringssenter og tryglet om at han skulle bli tatt inn der, for å gi ham en mulighet til å innse sin EGEN skyld i dette, og omvende seg. *Det er ingen enkel sak å lede slike ånder inn på en bedre vei. Fremgangen går bare veldig sakte. De får ofte tilbakefall og faller deretter inn i fortvilelse.*

Så møtte jeg den stakkars grevinnen A. i en ynkelig tilstand. Hun hadde vært en lettsindig kvinne som ikke holdt ekteskapet hellig. Så falt hun i morfinavhengighet og ble alkoholiker. Foran minnet mitt sto den vakre unge kvinnen jeg en gang så på jorden, og nå – denne stakkars, ynkelige skapningen. Jeg henvendte meg til henne: «Å,» sa hun, «en vakker stemme! Er du en barmhjertighetens søster? Det passer ikke meg.» Og så lo hun høyt. «Lev, elsk og nyt, det var mottoet mitt, og det er det fortsatt. Jeg er død, det er sant, men jeg er derfor ikke atskilt fra jorden. I store selskaper, der det er moro, der de kysser og drikker, der er jeg også. Jeg går og inn på apoteket og suger morfin. Jeg vil ha min frihet, forstår du.»

Så tordnet hun videre, men så så ulykkelig ut. Det var et avskyelig syn; fillene som hang rundt henne kunne ikke skjule nakenheten hennes. Syndenes refleksjoner fulgte henne som en skygge, hun kunne ikke bli kvitt dem. *Fri meg fra disse fantasiene, ba hun, de er svært ubehagelige for meg.*

«Du kan ikke bli fri fra dem,» svarte jeg, «før du innser din synd og omvender deg.» Det er forferdelig, sa hun. Jeg lurte på om dette vil vare evig? Men jeg må finne veien ut dit, for jeg vil ikke til himmelen blant de hellige under noen omstendigheter, det er så dødbringende trist der. Da vil jeg mye heller være her blant dette avskummet.

Verken vennlige ord eller gode råd hadde noen effekt på henne. «Bare ikke be for meg,» la hun til. «Det er nytteløst. Jeg foretrekker et godt glass konjakk, det er mye bedre.» Det gjorde meg så

uendelig lei meg, møtet med denne stakkars ånden. Når og hvordan vil hun våkne til godhet? **Bare gjennom lidelse og smerte, for det er slik man lærer å be.**

Jeg kunne også se bildet av en tidligere roué*, som på jorden hadde en svært høy sosial posisjon.

**"Debauched" eller roué oversettes til norsk som fordervet, utsvulten, løssluppen, desillusjonert, utlevd, eller beskriver noen som er umoralsk, pervers, dekadent, eller har sviktende moral (ofte gjennom alkohol, dop eller sex), med røtter i å ødelegge ens moral gjennom overdrevent nytelsessyke.*

For ham var ingen midler for lave når det gjaldt å lokke og bedra kvinner. Han kjente ingen grenser for tilfredsstillelsen av sine lyster. Bildet hans er imidlertid altfor forferdelig, jeg kan virkelig ikke beskrive det. Han blir bokstavelig talt pisket av furier. Alle hans forbrytelser, *selv de mest hemmelige, er nå åpenbare*, dommen er over ham. Han er innelåst i et fengsel. Lenken av alle hans forbrytelser holder ham lenket. Han er en djevel – det var det han også ble kalt på jorden. Følelsen av hans avmakt, hans elendighet, hans armod vil gradvis bøye hans stolthet.

Men det er på tide at vi forlater denne sfæren og går inn i den neste. **Når deres tid kommer, vil disse åndene bli gjenfødt på jorden for å sone for sine synder.**

KAPITTEL 3.

Den morderiske begjærenes sfære.

Francesconi – henrettet.

En bot/soning for syv mord.

Fra den uutholdelige varmen fra den forrige sfæren kommer vi hit til en ganske kjølig og fuktig atmosfære. Naturen er død og steril. **Dette er sfæren av morderiske begjær.** *Herfra søker ånder veien ned til jorden for å oppildne til kriger, dueller og mord. De som blir grepet av gruppens vanvidd, blir involvert i kampenes uro.* Væskene/dunstene deres forårsaker alvorlige sykdommer hos mennesker som kommer på tankebølgelengde med dem.

En bøddel-ånd har nettopp blitt brakt hit av misjonsåndene som har som plikt å ta vare på slike uheldige/ulykkelige. Vi får høre at det er morderen Francesconi. Han henvender seg til oss. – Vær ikke redd, sier han, det er meg, den forferdelige. **Jeg må, på befaling fra høyere ånder,** forkynne noe som kan være til nytte for mennesker på jorden. *Endelig har jeg kommet til en forståelse av min situasjon.* Jeg priser Gud, og jeg takker monarken og bøddelen for at de har henrettet meg, slik at jeg på denne måten har kunnet sone for min forbrytelse.

Ja, «tann for tann» står det i Bibelen; straffen er rettferdig, og for meg personlig er det et skjellsord. Akk, hvor annerledes ville livet i fengsel ha vært for meg, enn mitt eget. Å se for meg, i mitt indre blikk, hele livet med disse blodflekke de hendene og skyggen av den myrdede mannen, det å gå og bære disse gnagende samvittighetsbebreidelsene og de påfølgende plagende tankene – å bære dette inn i sen alderdom, det ville ha vært et forferdelig liv.

Min elskede kone hadde vendt seg bort fra meg i redsel, jeg hadde aldri våget å kysse mitt kjære barn igjen, og jeg hadde aldri vært i stand til å se min stakkars mor i øynene igjen. Mye er nå utslettet av den sonende døden. Folk tenker mer vennlig om den henrettede enn om den fengslede morderen. Sistnevnte blir alltid en avskyelig person for dem – blodet klistrer seg til hendene hans, han kan ikke vaske det av, men den henrettede har lidd en forferdelig straff, han har sonet. For dette takker jeg Gud – ja, til og med monarken og professoren, for at de tok livet mitt. Jeg har alvorlig angret min forbrytelse. Tilfredsstillelsen av en død i galgen lindret min dårlige samvittighet, det var befrielsen fra samvittighetens uhyrlighet. Hvordan kunne jeg ha begått denne forbrytelsen? Jeg var et bytte for grufulle ånder og onde makter. Disse furiene forfulgte meg og oppildnet meg til å utføre den forferdelige gjerningen. Jeg vil ikke unnskyldte meg med det. Jeg visste at fristeren sniker seg

rundt for å fange sitt bytte. Han ga meg ingen fred. Jeg var som besatt av en vanvittig trang til å myrde. Den kaldblodigheten jeg viste ved å utføre gjerningen var bare en forferdelig overbelastning av nervene. Akk, hvis noen hadde vært i stand til å lese min blodtørstige sjel og hadde ropt til meg: *Stopp! Du kan bli en morder.* Alle furiene ville da ha forsvunnet, men nå lar jeg meg bli fanget av djevelen.

Etter at den onde gjerningen var fullført, tilegnet jeg meg også kjeltringens list. Stemmer i meg oppfordret meg til å gjøre det ene etter det andre; i denne tilstanden av mental beruselse kunne jeg lett ha begått et nytt mord. Å, hvor det tynget meg! All fred var borte. Så kom en sløvhet over meg, som gjorde meg likegyldig til hvordan det gikk. Jeg visste at de ville fengsle meg, og da dette endelig skjedde, var jeg glad. Da jeg senere kom til mine moralske sanser, var lidelsen min forferdelig, til og med uutholdelig. Jeg hadde ikke klart å leve med disse pinslene.

Etter min død møtte jeg den myrdede mannen. Jeg sto skjelvende foran ham, et offer for sjelens bitreste pinsler, men han var god, han ga meg sin tilgivelse. Nå hjemsøker sorgen jeg har forårsaket min elskede, mitt brennmerkede barn og min knuste mor meg. Hvordan kan jeg gjøre opp for dem? Min vei er så tornete. Likevel vet jeg at Guds nåde er stor. Barmhjertige Gud! For din Sønns skyld, som døde på korset, forbarm deg over en sønderknust, angrende ånd, som er tilsølt med et menneskes blod? Akk, hva kan vaske bort denne flekken? Hva kan lindre min plagede samvittighet? Be for meg!

Ordene hans gjorde et svært rørende inntrykk. Hvor dypt beklagelig var ikke denne uheldige mannen! Det er imidlertid et bemerkelsesverdig faktum, som jeg ikke kan unnlate å påpeke, at morderne som er blitt fanget og henrettet på jorden, her synes for meg å være mye bedre og enda roligere, enn de som har forlatt jorden uoppdaget og straffet. *Mordhandlingen straffer seg selv med tiden. Morderen finner ingen ro før han har lenket seg selv med sin egen hånd i et fengsel i denne ånde verdenen.* Mange ånder sto rundt Francesconi mens han snakket. En av dem – ut fra hans utseende kunne man forstå at han bare var en midlertidig gjest i denne verden – trådte frem og sa: Gud har inspirert meg til å fortelle deg noe om mitt tidligere liv. Du vil dermed lære å se Guds nåde i boten og gjenfødelsen i kjødet som venter deg.

For omtrent 400 år siden levde det en mann som var vill, ond og grusom. **Han ble en morder, han tok ikke mindre enn 7 menneskers liv.** Det pleide å være hver gang, et gjennomtenkt og planlagt mord. Til slutt drepte han også ordføreren, men så ble han tatt og endte opp på galgen. Nå tror folk at med hengingsdommen, så sones det også for disse drapene, og at Gud også avsa sin dom da de dømte morderen. *De tar feil. Jeg var selv denne ville morderen, denne grusomme røde djevelen. Syv ganger hadde jeg myrdet, og syv ganger ville jeg selv bli drept, slik ble også min dom etter døden.* Spør ikke hvordan jeg kunne synke så dypt.

Når ånden først har falt inn på lastens vei, synker den raskt; lidenskaper har dampens kraft. Men jeg vil ikke fortelle deg den triste historien om mitt fall. Det er min bot jeg ønsker å beskrive. En ond ånd elsker ikke, slik var situasjonen med meg, jeg følte bare hat. Imidlertid er ingen fullstendig forlatt; det var heller ikke jeg. *Etter henrettelsen min møtte jeg henne som hadde vært min mor.* Hun tok imot meg kjærlig, hun formante meg, hun ville redde min sjel, men jeg var vill og uregjerlig. Jeg kastet meg ned blant krigerne på jorden. Jeg var involvert i kriger, mord og ødeleggelser. Min mor ba fortsatt for min omvendelse.

Da sa en høy ånd til henne: Hvis du vil redde hans sjel, må du, av kjærlighet til ham, la deg bli født på nytt til jorden. Din kjærlighet vil trekke ham til deg, og han vil igjen bli din sønn, men til gjengjeld må han dø en voldelig død. Er du forberedt på å gå gjennom denne smerten og dele den med ham? Hun mottok denne beskjeden med takknemlighet. **Ånden velsignet henne og sa: fra nå av skal ditt navn være Dolorosa; gå din tornefulle vei og frels hans sjel!**

Før jeg kan beskrive boten min, må jeg imidlertid nevne drapene jeg hadde begått. Den første. Som 13 år gammel gutt kvalte jeg lekekameraten min fordi jeg ville ha sverdet hans. Jeg dro

møysommelig kroppen hans til elven og kastet ham uti. Ingen mistenkte at jeg var morderen. Det andre. Da jeg var i Welschland*, hadde jeg en kjæreste.

*Welschland (eller "Welschland") refers to a Swiss delicatessen in Zurich that specializes in products from **Romandy (Suisse romande)**, the French-speaking part of Switzerland, offering cheeses, wines, charcuterie, and regional specialties like fondue mixes and absinthe.

Hun var utro mot meg, så jeg knivstakk henne og løp vekk.

3. Den tredje ... På slagmarken drepte jeg en såret ridder for å stjele gullkjeden hans.

4. Den fjerde. Under stormingen av et slott myrdet jeg en gammel dame og ranet henne for smykkene hennes.

5. Den femte. Jeg begjærte en gift kvinne, jeg forgiftet den gamle mannen og tok henne med meg. Hun var en demon som stjal alle juvelene mine.

6. Den sjette, det var det verste. Jeg ble en leiemorder, som for blodpenger knivstakk ned en høytstående person.

7. Den syvende. Nok en gang et begått mord. Jeg ble tatt og hengt.

Men sju ganger skulle jeg selv lide en voldsom død som soning, slik at dommen i ånde verdenen ble adlydt. Jeg skal nå fortelle deg hvordan den ble oppfylt.:

1. Min første bot. Dolorosa ble virkelig min mor. Hun oppdro meg med all mulig omsorg, men jeg var vill og ond og forårsaket henne bare problemer. Jeg rømte fra henne og sluttet meg til en røverbande. De ble tatt, og alle ble hengt uten noen reell juridisk etterforskning. Jeg ble også henrettet. *Etter denne min død var jeg i en tilstand av den villeste fortvilelse, helt til min mor også døde, oppsøkte meg og tok vare på meg.*
2. Min andre bot. Jeg lot meg, mot min vilje, bli født på ny på jorden. *Jeg må mekanisk følge denne loven om gjenfødelse, som er ment å veilede og rense selv de dypest sunkne sjeler.* Dolorosa ble min mor igjen. Denne gangen ble jeg forgiftet av en kvinne som hadde bestukket meg.
3. Min tredje bot. *Dolorosa ble nok en gang min mor. **For hver inkarnasjon lærte hun meg noe godt; hun brakte meg alltid et skritt fremover.** Denne gangen ble jeg drept på slagmarken på nøyaktig samme måte som jeg selv en gang hadde drept en såret ridder.*
4. Min fjerde bot. I denne inkarnasjonen var jeg allerede noe bedre. Dolorosa så det med glede. Denne gangen overlevde jeg henne. Jeg døde som en gammel mann under stormingen av en by, en voldelig død for tyrkernes hender.
5. Min femte bot . Min mor ble denne gangen i ånde verdenen. *Hun ble min skytsånd og våket over meg.* I denne inkarnasjonen elsket jeg en jente ubeskrivelig. Jeg giftet meg med henne, men hun bedro meg/forgiftet meg og rømte med sin elsker.
6. Min sjette bot . Det var under den franske revolusjonen. Jeg hadde nå kommet så langt at jeg hadde litt kjærlighet og en følelse av ære. Jeg døde for min konge under giljotinen.
7. Min syvende bot. Nok en gang må jeg dø en voldsom død. Min ånd var klar over det. Gud, i nåde, lot meg dø på slagmarken. Jeg falt i slaget ved Novara. ([1849, lenke](#) og bilde under)

Min bot var nå fullført. Etter hver død økte min ånd i klarhet og selvinnsikt. Jeg arbeidet med brennende iver på min fremgang. Nå, mine venner, skal jeg nok en gang, og da som belønning, gjennomgå et jordisk liv i forening med Dolorosa; mitt

dobbeltliv. Nå har jeg endelig nådd posisjonen som en lojal, sterk ånd. Dette er fremgangens vei - det finnes ingen stillstand. *Gjengjeldelsen har et uendelig omfang. Loven: «øye for øye og tann for tann» gjelder i all evighet, så vakt dere mot synd.*

Historien om denne ånden er svært lærerik. Det er det mest slående eksemplet på hvor ufeilbarlig gjengjeldelsesloven ([no/dk: karma-loven](#)) virker – ikke bare at morderen ble tvunget til å gjennomgå like mange jordiske liv som han selv hadde utslettet, og å avslutte dem alle med en voldelig og smertefull død, men de forskjellige døds måtene han måtte lide tok også, den ene etter den andre, *nøyaktig samme form som mordene han hadde begått.*

Sannelig, Herrens makt er stor, siden han er i stand til å fastsette våre skjebner i så detalj!

Men vi ser også fra denne historien hvilken oppløftende kraft det ligger i selvoppofrende kjærlighet, og hvilke enorme dimensjoner slik kjærlighet kan anta selv i en ånd som tilhører vår egen krets av brødre og søstre. Hvor uendelig rik og ufattelig for vår tanke må da ikke selve kilden være – den guddommelige kjærligheten selv!

Det så ofte stilte spørsmålet lyder, 'hvorfor tillater Gud at ondskap skjer?' Tenk imidlertid på at ondskapen ligger i ånden – ikke sant? – men ånden kan ikke ødelegges, for enhver ånd er en utstråling fra Gud og derfor udødelig. Gud ødelegger ikke sine barn, selv om de er så fortapte, men han bringer dem tilbake til seg selv. Det er bare folk som henretter og dreper og dermed tror at de kan ødelegge ondskapen. *Siden enhver ånd nå har sitt opphav i Gud, finnes det følgelig ingen absolutt ond ånd, ingen djevel, ingen ond makt som kan konkurrere med Gud.* Men det finnes falne, fortapte ånder, som likevel er bestemt til å bli lydige Guds barn igjen, og dette nettopp på samme måte som førte dem til fallet, *gjennom sin frie vilje. Frykt ikke de onde åndene; hvis du ikke inntar giften deres, kan de ikke skade deg. Følg ikke deres onde forslag, så vil du forbli god.* Ondskapen er så langt ufarlig at den ikke kan skape, den kan bare ødelegge.

Til slutt ble jeg tatt med til en gruppe ånder som forberedte seg på å vende tilbake til den jordiske verden. Gode ånder talte til dem med mot og trøst. *De ble fortalt hvilke prøvelser de måtte gjennomgå, men likevel hørte man dem si: heller en bot på jorden enn her i ånde verdenen, ønsker vi å begynne et nytt liv i lydighet mot Guds bud.*

KAPITTEL FIRE.

Selv mordssonen.

Prinsesse Sascha.

En østerriksk offiser.

To dobbeltånder.

Skuespillerinnen Ida C. Maria, som leter etter Arthur.

Skredderen Trenk.

Dødens engler.

(Ps - Bilder nedenfor var ikke i den originale boken)

Vi går nå inn i selvmordernes område. Det virker for meg som et stort sykehus. Her er det virkelig syke ånder, som lider av galskap, fastlåste ideer og vrangforestillinger. Her hersker en forferdelig stillhet som på en stor sykehusavdeling. En tett tåke fyller luften, og det er som om denne tåken utgikk fra de syke åndene, som om det var deres egne dystre tanker. Åndene her blir behandlet som dårer og syke mennesker. Barmhjertige ånder stiller dem med ømhet, inntil de kommer til en forståelse av hva ondt de har gjort. *Dette er tårenes, angerens og den moralske smertens rike. Det er sant at motivet som foranlediget selvmordet veier tungt i vektskålen, men enten den fatale handlingen ble begått av mot eller feighet, av fortvilelse, offer eller livstretthet, må selvmordet uansett stoppe i denne sfæren, her må han stå til ansvar for det han har gjort.* Bare

psykisk lidelse unnskylder selvmord - ellers ingenting. Troen på Gud burde være den sterkeste følelsen i menneskehjertet, overveldende alt annet, men der denne troen mangler eller er brutt, setter fortvilelsen lett inn.

En har gitt opp livet fordi han led av en uheldig sykdom. Ved selvmord ble han riktignok frigjort fra kroppen, men ikke fra sykdommen som nå rammer hans åndelige kropp, og som er mye vanskeligere å bære her i ånde verdenen enn på jorden.

En annen har skutt seg selv i pannen fordi han hadde gjeld han ikke kunne betale. Etter at han har kommet inn i ånde verdenen, og det dermed er for sent, blir det klart for ham at hvis han bare hadde ventet noen dager i tillit til Gud, ville hjelpen ha kommet.

En ung kvinne har tatt gift fordi hun ble forført og visste at hun skulle bli mor. Hun ville unnsnippe skammen. Akk, hun kan ikke unnsnippe den på denne måten; på jorden er minnet hennes brennmerket, og her i ånde verdenen blir alt åpenbart. *Ingen forbrytelse unnsnipper sin straff.* På samme måte er det med den som har tatt sitt eget liv for å unnsnippe vanære og fengsel for sin uærlighet i forretninger.

Andre tar igjen sine egne liv fordi de er lei av livet, eller bærer på en ubesvart kjærlighet, eller fordi de tror de dermed ofrer seg for noen. Her må hver av dem lære å innse at ingen har rett til å blande seg inn i Guds vilje med sin egen vilje, og at det bare ville ha vært nødvendig med litt tålmodighet og tillit til Gud for å rette opp i det de fortvilte over.

Men la én eller to av disse uheldige menneskene få ordet, for mange av dem fortalte meg sin historie. **Først oppfattet jeg en kvinnelig ånd.** Hun sto som innhyllet i en grå tåke og gråt høyt. Selv hele skikkelsen hennes var grå, hun så nesten ut som et lik. Væsken som rant fra denne skapningen hadde en lammende effekt. Fra det dødsbleke ansiktet tittet et par forferdelige øyne ut. – Morfin! hulket hun, for Guds skyld, gi meg morfin, bare én injeksjon. Jeg vet at jeg døde av det. Åndene her kaller det selvmord, de sier at jeg tok mitt eget liv med morfin, men uten morfin kunne jeg ikke leve. Jeg lengter også etter morfin mer enn etter himmel og lykke. Jeg ville gitt hva som helst for en god injeksjon.

Selv på jorden ga jeg alt for morfin: rykte, lykke, kjærlighet og glede. Jeg døde av lengsel etter morfin, da jeg ikke lenger kunne få tak i noe. *Etter døden vandret jeg rundt i Paris fra apotek til apotek for å få tak i morfin – jeg er så ulykkelig. Jeg forstår ikke meg selv; denne brennende tørsten, denne lengselen etter morfin fortærer meg uten å drepe meg. Skal dette være evig? Jeg har ingen vilje, den er for lengst død. Jeg elsker verken Gud eller noe annet vesen, min lengsel er bare etter morfin, som jeg ville gitt alt for å få tak i».*

Jeg ga denne ånden noen sterke magnetiske berøringer. Det så ut til å gjøre henne godt. Den stakkars skapningen sukket og ba om å få fortelle sin livshistorie.

– Det føles så godt å snakke med noen som ikke forakter og avviser meg. Jeg var en gang ung, vakker, rik, bortskjemt og vant til ikke å måtte gi opp noe. Jeg elsket og giftet meg med en mann som forgudet meg. Jeg fødte ham to barn. Moren min bodde hos oss, vi var lykkelige og levde sammen i den store verden. Ja, da trodde jeg nok også på Gud, jeg elsket ham og kunne be. Men så kom ulykken. Gjennom en kraftig forkjølelse mens jeg svømte i havet fikk jeg tic-douloureux, en nevritt med forferdelige smerter.

(Noen pasienter har også rykninger i kinnet eller muskelspasmer, grimaser, rødme i ansiktet, tårevåte øyne eller spyttsekresjon på samme side av ansiktet. Det er ansiktsmuskelspasmer som førte til det eldre begrepet tic douloureux (på fransk betyr tic muskelrykning eller spasme; douloureux betyr smertefullt).

Siden jeg ikke orket lidelsen, ga legen meg en morfininjeksjon. Vant til ei å tåle selv den minste smerte, tydde jeg nå til dette middelet ved den minste ubehag. Jeg forbanner legen som ga meg den første injeksjonen, han vil være ansvarlig overfor Gud for min sjel. *Slik skjedde det at behovet for morfin ble en lidenskap for meg; fremfor alt elsket jeg dette forbannede bedøvelsesmiddelet.* Jeg følte hvordan det fysiske og moralske ødela meg, og likevel klarte jeg ikke å gi opp det. Da legene så skrev ut konjakk for å motvirke morfinens virkning, befant jeg meg i en fullstendig rus. Alle bønnene til mannen min, barna mine og moren min kunne ikke utrette noe; de bare irriterte meg. Til

slutt betrodde jeg meg til min manns livslege, som var en stor dranker, men som skaffet morfin til meg. *Jeg var fullstendig i hans makt.* Han sløste bort formuen jeg hadde til rådighet; jeg hadde så mye morfin, champagne og konjakk som jeg ville. Til slutt lyktes mannen min med å få livslegen fengslet og meg innesperret på et galehus. Der falt jeg i et morfin-delirium. Jeg ble helt vill, de slo meg. Jeg døde av smektende tørst, som ørkenvandrerer som i fantasien ser en kilde han ikke kan nå. ***Her lider jeg på samme måte, for her er det verken morfin, søvn eller glemsel.***

Fra disse plagene, sa jeg, 'kan bare oppriktig anger befri deg. Innser du ikke at du selv, ved din egen vilje, har ødelagt ditt liv og din lykke?'

Jeg? Jeg var så ok, helt til legen ga meg morfin.

'Det er lett å være god hvis man ikke har noen prøvelser å gå gjennom, hvis man er lykkelig og rik og ikke føler sorg; men du har ikke ønsket å bære engang den første smerten Gud sendte deg. Men tenk så på dette: Jeg var den vakre, rike prinsessen Sascha, jeg tilhørte overklassen. Da har du ikke tid til å være syk. Den dumme sykdommen min hindret meg i å gå på baller og soiréer, (=selskab der foregår om aftenen), da måtte man ty til et hurtigvirkende middel, dette var injeksjonen.

Tror du at jeg i den store verden har tid til å være syk, til å gå rundt og drasse rundt på en beryktet smerte? Under et ball, etter en middag, og en rask injeksjon, blir alt i orden.

Stakkars deg Sascha! Du ville ikke lide, og lider nå tusen ganger verre. ***Du har begått et langsomt selvmord.*** Fra den elegante damen ble du til en skremmende skapning, ned sunket i laster. Tenk ikke på deg selv som du var i din lykkes dager, men som du ble i din synd. ***Du*** kunne også ha tålt den smerten som en fattig kvinne kan bære uten å klage. For de fattige er tiden enda mer dyrebar enn for de rike, for for dem er den et middel til å tjene til livets opphold. Dine unnskyldninger er forkastelige. Gå inn i deg selv og be Gud om tilgivelse.

Slik snakket jeg med den uheldige kvinnen. Da jeg så henne igjen etter en stund, virket det som om hennes åndelige kropp hadde blitt noe lysere. Hun ropte etter meg. 'Det er meg, Sascha. Da jeg sist forlot deg, kunne jeg be. For første gang i mitt liv fortalte noen meg sannheten. Det gjorde meg godt. Jeg ropte ut i fortvilelse til Gud. Så kom en lang, forfriskende søvn over meg, som styrket meg og vekket meg til forståelse av min situasjon. Jeg forstår alt nå; nå kommer angeren og fortvilelsen over mitt bortkastede jordiske liv. Kjærligheten til mine kjære har vekket tusen smertefulle minner, men disse pinslene er en lykke sammenlignet med de første; de vekker min ånd. Jeg avskyr nå meg selv og min last. Finnes det noen anger for en som meg? Finnes det nåde og forsoning?'

Absolutt, Sascha! Fortvil ikke, for Gud er barmhjertigheten og kjærligheten selv. Vi ba nå høyt for henne, og hun gikk sin vei rolig og takknemlig. De gode åndene anså det som sannsynlig at hennes anger ville være oppriktig, og at dette ville bli vendepunktet i hennes liv. Etterpå må hun gjennomgå et botsliv (godtgjøringsliv) på jorden for å rense sin ånd. ***Hun må nok en gang besøke jordens skole, og det er å håpe at hun da vil være standhaftig.***

*

Til denne sfæren kommer også ofte ånder som allerede har kommet til en oppriktig anger over sitt selvmord; de kommer så for å trøste de lidende. Så hørte jeg en ånd komme med følgende bekjennelse. Mine kjære brødre og søstre! Hør livshistorien til en angrende ånd. Det gjør meg godt å bekjenne.

Det var i Verona i 1850. ([Verona er en by i regionen Veneto i Italia](#)). Jeg var oberstløytnant i garnisonen der. Full av livsglede og med muntert mot så jeg fremover. Jeg var rik og hadde ingen sorger. Damene kalte meg en vakker mann. Livet smilte til meg, og jeg smilte med det. Det sosiale livet i Italia på den tiden var dog mindre behagelig for en østerriksk offiser.* De italienske hjemmene var stengt for oss, og de vakre (-damene-) var derfor av svært liten interesse for oss. >> samtidig maleri fra byen>

En kveld satt vi offiserer som vanlig i kafeen ved Arenaen. Kvelden var fuktig, det var ikke noe teater, vi satt der og røykte og snakket, nippet til iskaffe og visste egentlig ikke hva vi skulle gjøre. «Dette er et trist liv», begynte jeg.

«Jeg må gjøre noe, et interessant eventyr, for eksempel.»

«Da kan jeg foreslå noe for deg, kjekke Carlos», svarte en av mine ledsagere. «Å erobre hjertet til den vakre Lucia, det ville være et fint triks.»

«Å, den vakre Lucia,» ropte de alle på én gang, «det er umulig. Hun ville være i stand til å drepe hele den østerrikske hæren med en dose gift. Hun hater alle offiserer.» Men Lucia hater ikke alle menn, sa jeg. Ja, svarte kameraten min, hun liker italienere og engelskmenn, men hun elsker ikke de østerrikske offiserene.

*På 1800-tallet var forholdet mellom det som ble Tyskland og Italia preget av nasjonal samling rundt 1870, etterfulgt av en militærallianse, (Trippelalliansen), mot slutten av århundret (1882), som formet maktbalansen i Europa før første verdenskrig, hvor begge nasjonene gikk fra å være fragmenterte stater til å bli sterke, samlede makter med felles interesser og rivaliseringer, spesielt med Østerrike-Ungarn.

Jeg spratt opp og utbrøt: Jeg vedder på at jeg skal beseire henne. «Det er bra, vi skal delta i veddemålet», sa kameratene, «men da må du ikke skjule triumfen din for oss.»

«Selvfølgelig ikke,» svarte jeg, «jeg gir dere mitt æresord».

Hva gjør du med en slik kvinne, hun er vår fiende. Dessuten er det bare en spøk.

Veddemålet var inngått, og jeg hadde gitt mitt ord til mine kamerater om å fortelle dem om min triumf *hvis jeg skulle lykkes med å erobre Lucias hjerte*. Nå la jeg planer om hvordan jeg kunne nærme meg henne. Hun var fantastisk vakker, men også noe useriøs. Imidlertid hadde ingen offiser noen gang klart å få så mye som et eneste ord fra henne, så hun hatet østerrikerne. Forloveden hennes og brødrene hennes hadde falt i krigen i 1848, (til høyre) >

og da hadde hun, etter det som ble sagt, sverget hevn over den østerrikske hæren. Hvis hun bare så noen offiserer på promenaden på avstand, snudde hun seg for å unngå å møte dem, og i teatret gikk hun sin vei så snart en østerriksk offiser kom inn. Jeg var derfor i et ganske dilemma om hvordan jeg kunne nærme meg henne, *for det var ikke lov å skje i sivil tøy, så veddemålet gikk ut på.*

Først fulgte jeg etter henne som en skygge. Jeg fant alltid ut hvor hun gikk eller skulle, og plutselig dukket jeg opp rett foran henne, men hun nedlot seg ikke engang å se på meg. Hennes kurtisane/frier den gang var en engelskmann, som jeg tror nøt mine fruktløse anstrengelser. Mine ledsagere begynte å le av meg, men jeg sto på mitt. Jeg ventet, for å få et glimt av

henne, utenfor teatret – for jeg gikk ikke inn – eller jeg sto ved kirkeporten. Først moret det meg, men så gikk det meg på nervene, slik at jeg noen ganger følte en skikkelig lengsel etter henne og noen ganger hatet jeg henne.

Endelig en kveld, ved utgangen av teatret, kom hun, lent på engelskmannens arm, og passerte meg. Hun så meg ikke, der jeg sto bak en søyle. Så slapp hun solfjæren. Jeg løp raskt frem og ga den til henne. Hun stoppet, så sint på meg og virket først uvillig til å ta imot den, men jeg så henne bestemt inn i øynene. Hun bleknet, snappet solfjæren fra meg og sa knapt hørbart: «Gracie». Det var det avgjørende øyeblikket, et mystisk øyeblikk som folk ikke klarer å forklare, når den enes magnetisme flyter over til den andre, kaller de det kjærlighet. En av mine ledsagere hadde observert denne scenen, og samme kveld gratulerte de meg på en stormfull måte med dette «første skrittet», som de kalte det. For meg var denne høylytte applausen – jeg vet ikke nøyaktig hvorfor – svært ubehagelig. Neste morgen våknet jeg med følelsen av at noe mektig hadde skjedd. *Jeg følte plutselig en skyhet, en angst for Lucia; det virket som om himmelske makter ville drive meg bort fra henne, og igjen som om demoniske makter ville få meg til å prøve å vinne henne.*

Jeg tenkte på min egen feighet, men sa jeg til meg selv, å ikke gi opp. Det var jo bare en spøk, en spøk, og dermed ble all frykt drevet fra brystet mitt. Samme kveld møtte jeg Lucia igjen på turen. Hun var vidunderlig vakker, blondetørkleet på hodet hennes var så elegant knyttet. Hun så seg rundt, som om hun lette etter noen, og så sto jeg foran henne. Enten det var med vilje eller tilfeldighet – hun mistet en te-rose. Jeg plukket den opp, bøyde meg og gikk videre. Jeg hørte henne sukke. *Denne rosen ble min ruin.* Den var som magnetisert, duften forvirret sansene mine. Jeg inhalerte den berusende duften, kysset den og gjemte den i brystlommen.

En av kameratene mine hadde også overhørt denne lille scenen. Naturligvis trodde han det var en handling fra min side og roste min dristighet. Igjen gratulerte alle meg, men jeg var så opprørt over det og avbrøt talen deres så voldsomt at min venn, oberstløytnant B. ba kameratene om å gi slipp på veddemålet. Så skammet jeg meg – det var en falsk æresfølelse – jeg reiste meg og sa: *nei, jeg står ved det.* Vennen min ba meg om å avstå, men det var forgjeves, jeg var som forhekset.

Da jeg kom hjem om kvelden, fant jeg en bukett teroser i leiligheten min og inni en liten lapp. Med bankende hjerte åpnet jeg den: *Lucia ba meg om å komme på et besøk.* Hvis ikke disse ordene hadde gjort meg så lykkelig, ville jeg blitt grepet av forakt, for med denne lappen hadde jeg vunnet veddemålet mitt. Å vise dette og overlate Lucia til fristelsen ville ha vært nok, men hjertet mitt var allerede bundet, jeg skyndte meg til henne. *Hun fortalte meg nå at hun hadde elsket meg i flere uker, hun hadde kjempet imot det, fordi hun hatet alle tyskere, men hun kunne ikke gjøre annet, hun måtte elske meg.*

Gjennom tårer tilsto hun at hun ikke var meg verdig, men nå ville hun være god, nå ville hun være min alene. Fanget som i en søt drøm lot jeg meg rive med av min lidenskap – å, hvor vanvittig jeg elsket henne!

Dagen etter kom den edruelege refleksjonen. Lucia var min, men mitt ord forpliktet meg til å fortelle det til mine kamerater. Jeg måtte gi fra meg min hellige hemmelighet. Tid eller snakk – uansett var jeg vanærende. **I denne desperate situasjonen skjøt jeg meg selv i pannen uten å si et ord til noen, og dermed anså jeg meg selv for å ha beskyttet henne uten å ha brutt mitt ord.** Dermed ble et håpefullt liv

slukket. Min gode mors hjerte ble knust bare for et useriøst veddemål. Lucia forsvant fra Verona. Min død grep henne så dypt, og hun følte en slik anger for sitt tidligere liv, at hun gikk inn i et karmelitt/katolsk kloster og tok sløret. Tre år senere måtte hun forlate jorden.

Jeg selv var knapt død – kroppen min var ikke kald ennå. – **før jeg ble grepet av en forferdelig anger for gjerningen min.** Jeg så min mors sorg, Lucias hjerteskjærende smerte, livet mitt lå der knust, jeg var i fortvilelse. Mange år har gått siden den gang, men jeg klarer fortsatt ikke å frigjøre meg fra smerten denne gjerningen forårsaket. Jeg har bedt, og ber stadig, om et kall fra Gud til å gå tilbake til det jordiske livet for å gjennomgå de samme prøvelsene igjen, som jeg nå håper å kunne bestå seirende. Oppreisning, det er det store forløsende ord. Lucia er også blitt en angrende, botferdig ånd. **Jeg** tok henne bort fra jorden. Be for oss, så vi kan bestå den neste prøven seierrikt.

Så kom en annen ånd nær med alvorlige, nesten strenge ansiktsstrekk. Han hadde stått et stykke unna og lyttet til den forrige historien. Du har rett, sa han, kompensasjon er forløsning. Jeg synes for meg selv at jeg er som en nedbøyd gammel mann. Synden har presset meg ned i støvet, men omvendelse har reist meg opp. Troen på Guds kjærlighet vil styrke meg. Jeg vil snakke til dere, ånder, som står her rundt meg. **Lytt og lær av min erfaring.** Gud skapte meg. Med en følelse av lykke tenker jeg fortsatt tilbake på den dagen.

Dag, hva slags menneskelig uttrykk er det? Har Gud en dag? Jeg kom ut av hans hånd frisk og sunn. Han ga meg fri vilje til å utvikle min fornuft og min åndelige fremgang. *I tillegg plasserte han en skytsånd ved min side som en støtte jeg kunne betro meg til. Slik begynte jeg min pilegrimsreise.* Ufarlig og lykkelig som et barn, så jeg på alt som kom min vei, og lyttet til forklaringene fra min leder. De nyskapte åndene er som barn; jeg var også et slikt. Bevisstheten om min udødelighet fylte meg med en velsignet glede, rosenrød og strålende evighet lå foran meg. "Det vakreste øyeblikket i et ungt åndelig liv er imidlertid øyeblikket når man forenes med sin unge sjelevenn og bindes til henne med bånd av evig troskap og kjærlighet, når det åndelige ekteskapet knyttes i paradiset hage. Kjærlighet! Hvor mye velsignelse og lykke du bringer, hvor du er ren og trofast, hvor mye elendighet og fordervelse, hvor du velter deg i synd og lidenskaper!"

Min dual og jeg var forent i den mest intime kjærlighet. Vi var i en sfære hvor vi arbeidet og samlet kunnskap. Det første livet, den første inkarnasjonen, er alltid forbundet med de helligste, søteste minnene. Vi var lykkelige, vi ble utdannet og utvidet vår erfaring. Men bevisstheten om fristelser våknet, sann dyd ønsker å bli testet.

Vi hadde muligheten til å observere mange ånder, skapt samtidig med oss. Hver hadde sin oppgave. Noen syntes for meg å bli tettere og tyngre, andre ble krympet, andre ble igjen lysere, vakrere og større. Jeg ble grepet av nytelse og ambisjon. Jeg følte meg så liten og tilbakestående. **Jeg ville reise og samle erfaring.** Min dual nektet å følge meg, det ble vår første tvist. Angst og mørke kom nå over oss. Jeg hadde blitt ledet på villspor av stolthet, hun var fylt av latskap og apati. **Inkarnasjonsloven trakk oss begge til jorden, hvor vi var forent i et jordisk ekteskap.**

Min kone var nytelsessyk og forfengelig, og plaget meg med en uutholdelig sjalusi. Noen ganger blusset det opp til en ekte lidenskap, som drepte alle de bedre følelsene i meg. Vi hadde forferdelige scener. Ved en slik anledning slo jeg henne, så sviktet tålmodigheten hennes, og hun flyktet fra meg. Jeg var rasende, jeg forfulgte henne, men fant henne ikke. Livet mitt var dystert og øde. Jeg bestemte meg for å sette en stopper for det - jeg hengte meg.>>

Hun trodde ikke at det kunne gå slik; angrende kom hun tilbake, men fant meg død. I fortvilelse vred hun hendene sine! Hennes lettsindige natur trøstet seg selv imidlertid snart, hun giftet seg på nytt og fikk et barn. *Det var mot dette barnet jeg rettet min hevn; ved min blotte tilstedeværelse forårsaket jeg at det fikk krampetrekninger. I dette barnet var en god, angrende ånd inkarnert. Den utholdt sine lidelser*

med en slik underkastelse at den berørte mitt hjerte. Dette barnets fromhet, dets kjærlighet til Gud, knuste meg; angrende ba jeg Gud om tilgivelse og om nåde til å gjøre opp for det jeg hadde gjort. En god ånd bar meg bort fra jorden til en sfære der det finnes åndelige skoler. Barnet ble friskt, dets gode natur hadde overvunnet meg og samtidig helbredet sin egen kropp.

Etter en tid sa min skytsånd til meg: «Du tok ditt eget liv – som er kriminelt, nå må det tas fra deg like voldsomt. *Gå og son for din feil på jorden, hvor dødsstraff fortsatt brukes!*» Så jeg ble inkarnert som et menneske igjen. Min dual ble nå min mor. Den brutte duale kjærligheten skulle renses gjennom morskjærlighet. *Under denne inkarnasjonen var jeg involvert i en revolusjon og henrettet; dermed måtte jeg gjøre opp for mitt selvmord med dødsstraff. Min dualitet fulgte meg kort tid etterpå; vi var begge ånder igjen, tilsto våre feil og forsonet oss.* Men hvor langt vi nå var fra det vakre paradiset!

Mange som oss klaget og sørget og ba til Gud om en mulighet til å forbedre oss. Takknemlig tok hver av oss en ny inkarnasjon som det middel som raskest fører til fremskritt og utvikling. **Hvor mange ånder angrer senere på at de avviste dette middelet og av latskap foretrakk å forbli inaktive i ånde verdenen.** Arbeid og akkumulert erfaring, for selv om det er en evighet, har tiden en svært høy verdi.

Mens denne ånden talte, observerte jeg en stakkars, ulykkelig kvinneånd som hadde stått der og grått og lyttet hele tiden. «Hør på meg også», sa hun. «Jeg var datter av grev C. Fra mine tidligste år, et livlig og talentfullt barn, utviklet jeg en stor evne for teater. Allerede som 7-åring spilte jeg for første gang i et barneteater. Alle beundret skuespillet mitt. Jo eldre jeg ble, desto mer vokste smaken min for deklamasjon og teater. Jeg var en forfengelig og kokett liten skapning, full av ekstravaganse og vanvittige innfall. Først ble jeg beundret, og folk smigret meg, men etter hvert som min frigjorte natur i økende grad tok overhånd, ville foreldrene mine, som hadde skjemt meg bort før, nå ty til strengere tiltak, *men det var for sent, sinnet mitt var fullstendig korrumpert av forfengelighet.* Som 14-åring hadde jeg et lite kjærlighetsforhold til pianolæreren min; jeg skrev hemmelige kjærlighetsbrev, hadde stevnemøter og slikt tull. Som 16-åring holdt jeg på å stikke av med en postmann, men ble tatt og sendt til et kloster av foreldrene mine.» Jeg ble der til jeg var 20. Jeg var nå en botferdig Magdalene, og mine små ungdommelige feil var glemt. Nå ble jeg introdusert for hoffet og introdusert i den store verden, nå skulle jeg lage et godt ekteskap. Dette lyktes også. Gjennom alle slags små intriger ble jeg endelig gift med en svært rik mann – selvfølgelig uten den minste tilbøyelighet til sann lykke. *Nå ble jeg først virkelig useriøs.*

Min kjærlighet til teateret våknet igjen, jeg forelsket meg i en tenor ved den italienske operaen og rømte fra mannen min. Nå skulle jeg bli kunstner!. Jeg optrådte også virkelig og spilte ikke dårlig; spesielt i demimonde-scener tiltrakk jeg meg en viss oppmerksomhet.

(Demimonde er et uttrykk for en «halvverden» eller en gruppe mennesker som lever på kanten av det respektable samfunnet, spesielt historisk knyttet til kvinner med tvilsomt rykte, som kurtisaner, og i dag brukt om en hvilken som helst gruppe med tvilsom etikk eller status. Begrepet, som stammer fra en fransk komedie fra 1855, refererer opprinnelig til sosiale klasser av kvinner som levde på grensen til prostitusjon ved å bli forsørgt av velstående menn.)

Tenoren behandlet meg imidlertid svært dårlig, og da jeg ikke lenger kunne tåle mishandlingen hans, forlot jeg ham. Nå sank jeg dypere og dypere. Det var et forferdelig liv jeg levde – det kan ikke beskrives – til slutt tigget jeg på gaten. En dag, da sulten mer enn vanlig angrep meg, hoppet jeg i [elven Seinen](#). I la Morgue (=likhuset) lå kroppen min, jeg selv var glemt, ingen brydde seg om min død.

’Det forbløffer deg kanskje at en datter av så fornemme foreldre kan synke så lavt og bli plaget av en så uimotståelig trang til lettsindighet. Hvorfor dette? *Ja, det skal jeg si deg. Det var fordi jeg før denne jordiske tilværelsen, sto enda lavere. Du vet godt nok hvilke lastens barn det finnes på denne jorden. I min siste tilværelse hadde jeg vært et slikt avskum; derfor kom det til at den lille grevinnen, selv i vuggen, bar en tilbøyelighet til å bli en fallen kvinne.* Denne

tilbøyeligheten burde foreldrene mine ha forsøkt å utrydde gjennom en streng oppdragelse. Det er sant at jeg også var i gang med å bli frisk, men jeg var svak og lettsindig og falt i mine gamle synder. Det var jo dumt av meg å hoppe i Seinen, men jeg frøs og var så fryktelig sulten. Da bølgene slo mot hodet mitt, ropte jeg om hjelp, for vi er alle pottes. Jeg syntes det var veldig interessant å ligge på La Morgue, jeg gikk dit (astralt-) og så på meg selv. Men nå var jeg ulykkelig. Å, ikke fornærme meg! Ikke kast stein på meg, det gjør meg så vondt. Havet er barmhjertig! Jesus kastet ingen steiner. – Jeg het Ida. Vi ba for den stakkars sjelen. Siden ingen går fortapt, men alle får hjelp når de ber for den, håper jeg at denne stakkars sjelen også vil bli hjulpet.

Mediet: Hvordan kan man forklare at en så dypt nedsunket ånd kunne være inkarnert hos Idas foreldre?

Katharina: *Forhold, noe fra en tidligere tilværelse bandt dem sammen.* Det skjedde i henhold til Guds vilje, som følge av en svært klok lov. Skylden faller ikke bare på Ida; foreldrene hennes hadde oppdratt henne med oppriktig kjærlighet, men de var selv verdslige og overfladiske og mislyktes derfor i den oppgaven Gud hadde betrodd dem.

Det er virkelig foruroligende å vandre rundt i denne sfæren, for overalt møter man ulykkelige ånder som ber om hjelp. Men siden det var min oppgave å bli her litt lenger for å trøste og formane de ulykkelige, samt å samle erfaring for min egen del, fortsatte jeg min vandring. Ved dette møtte jeg en ånd som løp rundt som om den var omkranset av ild i tørt gress og ropte: Arthur! — Arthur! Hvem kaller du, spurte jeg, kan jeg hjelpe deg? **«Jeg leter etter mannen min, hvor er han?» svarte skikkelsen. «Han er død, og på begravelsesdagen hans skjøt jeg meg selv. Nå kan jeg ikke finne ham.»**

«Å, jeg er så ulykkelig, hjelp meg, gode prestinne. Vis meg veien, så jeg kan finne ham.»

«Jeg heter Marie. Rop med meg, kanskje han vil høre det.» Da blir det sannsynligvis vanskelig å hjelpe deg, kjære Marie. *Selvmodet ditt er grunnen til at du ikke finner ham nå. Hvis du hadde båret smerten din underdanig, ville ikke trøsten ovenfra ha sviktet.*

Å, min Gud, ha nåde med meg! Jeg elsket mannen min så inderlig. Det virket helt umulig for meg å leve uten ham. Mens han lå der, kald og død, og de bar ham bort, mistet jeg bevisstheten. Da jeg kom til meg selv igjen, bestemte jeg meg. Mens de begravde ham, skjøt jeg meg selv. >>

Hvorfor er Gud så grusom at han skiller de som elsker hverandre, mens han til begges irritasjon lar de som hater hverandre leve sammen?

Da jeg hadde skutt meg selv og så mitt blodige lik ligge foran meg, ble jeg grepet av en forferdelig redsel. Jeg kunne ikke løsrive meg fra min døde kropp, jeg var som bundet til den. Jeg så på hvordan de vasket såret, jeg hørte hvordan de gråt og hulket. Ja, jeg lå virkelig der død og kald, men ved tanken på at jeg fortsatt var i live, *kom en følelse av glede over meg, for hvis jeg levde, måtte han også leve, og da ville vi også finne hverandre og aldri mer måtte skilles av døden.* Så fint det var da de la meg i kisten og firte meg ned ved siden av ham. Der ligger vi nå kiste for kiste. Da min første bedøvelse var over, kunne jeg bevege meg. **Jeg ropte på ham, men han kom ikke.** Jeg sto fortvilet ved graven hans, men kunne ikke legge merke til ham. Jeg gikk (astralt-) tilbake til hjemmet vårt, men alt der var så forferdelig og øde – det var skremmende. Men hvor er han da?

Finnes det også en annen død, som betyr at jeg ikke kan finne ham nå? Hvor fryktelig stort er universet, hvor mange millioner stjerner er det? Og på hvilken stjerne bor han? Skal jeg søke ham i all evighet? Hvor skal jeg begynne? **Jeg er så desperat.** Så selvmordet mitt hadde ikke tjent noen hensikt, for jeg kunne ikke finne ham. Hvis jeg ser opp mot stjernehimmelen, hvis jeg søker i universet uten å finne ham, hvis jeg søker blant disse millioner av verdener med deres utallige ånder

og fortsatt ikke ser ham – ah! – da ville jeg kunne forbanne alt, både Gud og udødelighet, for alt skiller meg fra ham.

«Stakkars, fortapte skapning! Ro deg ned. Din mann er i en bedre verden. Han vet absolutt ingenting om selvmordet ditt. Han hviler etter sin jordiske reise. Gode ånder er til hjelp for ham. Vær tålmodig. Gjennom dine voldsomme bedrifter har du havnet i en sirkel av lidenskapelige ånder, som gjennom sin ulydighet ikke har oppnådd det de ønsket. Bøy deg for Guds vilje og vær ydmyk.»

Jeg har følt disse onde åndene. De lyver til meg og sier at Arthur er her eller der. Jeg har allerede fått vondt i føttene. De sier at han er i en bedre verden. Hvordan kan han være lykkelig der uten meg? Jeg tror det ikke! De lyver så forferdelig til meg her. Han leter også etter meg, han lengter også etter sin elskede Marie.

«Vel, han tenker absolutt på deg, men han stoler på Gud og ber for deg.»

Å, de mennene, de er alltid kaldere enn oss stakkars kvinner. Men her i denne forferdelige verden er troskap og kjærlighet forlatt av Gud.

« Bær din prøvelse og ikke blasfemi. Jeg vil gi deg det gode rådet: Gå inn i deg selv og be.»

*

Etter lang tid møtte jeg denne kvinnen igjen. Hun virket nå roligere og mer beroliget. «Du har vist meg sympati,» sa hun, «og du har også bedt for meg. *Jeg er lykkelig, for jeg har funnet min elskede Arthur igjen. Gjennom verdens umålelige rom hørte han mitt rop. Han kom til meg, trøstet meg og ga meg mot. Imidlertid kunne han ikke bli hos meg, og jeg kunne ikke følge ham; vi lever i så forskjellige verdener. Min nåværende kropp kan ikke leve i hans åndelige rike, og denne kroppen jeg nå har, kan jeg ikke ødelegge, slik jeg gjorde med min jordiske; og han igjen kan ikke leve i min sfære. Jeg må bøye meg for denne uforanderlige loven. Den er forferdelig; min dom er: **for å sone for det jeg har brutt, må jeg bli reinkarnert på jorden.*** Den tiden jeg skulle ha vært atskilt fra Arthur, må oppleves på denne måten: Jeg skal visst gå til grunne som et lite barn, gjennom en ulykke, som også er gjengjeldelsen for mitt selvmord; og *dette skal skje i samme år, slik Arthurs enke ville ha dødd, hadde jeg ikke selv gitt meg selv en altfor tidlig død.* Arthur har lovet å være min skytsånd. Denne andre anskillelsen er imidlertid forferdelig. **Snart, i det nye livet, skal glemselen gripe meg og hukommelsen falme; men det lille barnet skal ha sin skytsånd, og en svak bevissthet om fortiden skal leve i dets bryst.** 'Min misgjerning har bare brakt smerte og straff, den har forsegllet, dannet en kløft mellom meg og min elskede, som bare kan fylles ved anger og bot. O Gud, forbarm deg over meg!'

*

Til slutt vil jeg fortelle dere en historie som nå faller meg inn, og som kanskje passer her, **fordi den er et eksempel på et botsliv ((godtgjøringsliv)) etter et selvmord.** Fra barndommen min husker jeg en skredder som het Trenk, > som ofte kom til oss og sydde klær. Han var veldig liten og hadde en stor pukkel på ryggen og en mindre på brystet. Det store hodet hans syntes å synke ned mellom skuldrene på den ene siden og pukkelene på den andre, beina hans var korte og skjeve, og armene hans uvanlig lange. Til tross for dette skremmende utseendet, likte vi barna Trenk veldig godt, for han var alltid glad og munter, og i tillegg kunne han fortelle de morsomste eventyr og spøkelseshistorier.

Han tok ofte snus fra en stor hornboks, og rett mens han satt og sydde, sukket han og mumlet for seg selv: «Det er et kors!» Landsbyboerne syntes han var for klok, de hadde stor respekt for ham. At en så anstendig person skulle ha et så skremmende utseende, fylte meg ofte med undring og medlidenhet. *En gang, da jeg satt på mine gamle dager med mediet jeg nå skriver gjennom, falt tankene mine helt umotivert på Trenk, noe som ga meg grunn til å anta at hans ånd var i nærheten.* Mediet tok pennen og skrev: 'Her er jeg, gamle skredder Trenk. Det er lenge siden vi snakket

sammen. Tiden er nå forbi da jeg sydde barnas klær og du sto og lyttet til historiene mine. Husker du fortsatt eventyret om Hans og Grete? – og spøkeshistorien om de tre som ble hengt?»

«Jeg husker disse veldig godt», svarte jeg, «men i dag vil jeg stille deg et veldig alvorlig spørsmål. **Kan du gi meg en forklaring på hvordan det gikk til at du, som hadde en så god sjel, hadde fått en så uferdig kropp?»**

’Hvis du spør om så alvorlige saker, forsvinner den godmodige skredderen, og jeg står foran deg som en ånd som fullt kjent med fortiden sin. *Ja, pukkelen var en straff.* Jeg vil fortelle deg hvorfor jeg fortjente den. Skredder Trenk var i sitt siste jordiske liv en filosof, en lærd mann, en tenker, som midt i sin antatte visdom ikke hadde noen tro på Gud. *Det var i Tyskland; året var 1709.* Jeg var da en ung, flittig og ambisiøs mann. Først ville jeg studere teologi, men så ombestemte jeg meg og ble advokat. Fra en onkel arvet jeg en stor formue, slik at jeg, sammen med min mor, som jeg elsket ubeskrivelig, kunne leve et bekymringsløst liv i Berlin. Min far døde tidlig, og jeg har aldri elsket noen så høyt som min mor. Hun var og er fortsatt det eneste vesenet jeg hadde en ekte, inderlig hengivenhet for. I Berlin tilhørte jeg en krets av såkalte åndelige menn og lærde, som imidlertid skammelig fornektet Gud og udødelighet. *Stolthetens djevel hadde fordervet alt i meg.* Omgitt av smigrere levde jeg bare for å tilfredsstille min forfengelighet. Så døde min gode mor. Uten tro og kjærlighet til Gud kunne jeg ikke bære denne smerten, men kastet meg på graven hennes. Slik var det med den store mannen på jorden, og i ånde verdenen våknet en krympet liten stakkar til *bevisst/levende* ånd. Min egen overlevelse etter døden fikk meg til å konkludere med at det fantes en skaper. *Det var noe forferdelig for meg å bli tvunget til å erkjenne min dårskap.* Jeg ble et offer for skam og anger. Som ånd lærte jeg nå det jeg ikke hadde forstått på jorden: å be og å ydmyke meg. Min kjære mor sto ved min side. *Da boten ble pålagt meg å bli reinkarnert på jorden som en stakkars krøpling, mottok jeg den med takknemlighet. Tålmodig bar jeg min pukk, hvor mine tidligere sjeldenheter i lærdom og min fordømte stolthet lå begravet. Nød og elendighet er gode lærere og uansett en sunn ydmykelse. Jeg takker Gud for boten han påla meg.*

– Ja, slik var Trenks historie. Jeg har her en forutelse om at også han ble tvunget til å dvele i denne sfæren en stund. Nå har han flyttet til en høyere en. Før jeg forlater denne åndesfæren, må jeg fortelle deg hvor oppløftende og vakkert det er når en dødsengel sendt av Gud svever gjennom sfærene. **Dødsenglene er så å si ånde verdenens fødselsleger.** (=Accuschör ; etter fransk: accoucheur er en eldre tittel for en person, vanligvis en lege, som tjenestegjør ved fødselen.) De er ånder hvis spesielle oppdrag er å hjelpe de døende jordiske barna med å løsne båndene som ånden er bundet til kroppen med. Disse høye åndene står i menneskenes dødsleirer; de kjenner godt lovene som ånden er lenket til den jordiske kroppen med, og letter døds kampen ved å hjelpe ånden med å løsrive seg fra den materielle kroppen.

De burde ikke fremstå som forferdelige vesener for deg, de er engler fulle av godhet og kjærlighet, de er kloke leger som i dine siste øyeblikk gir deg de rette remediene. *Hvert menneske har sin egen dødsengel, som tar ham eller henne fra jorden.* Oppvåkningen av selvmordere i ånde verdenen er også så smertefull og skremmende av den grunn **at de dør uten hjelp fra noen dødsengel. En selvmorders ånd ligger derfor lenge i fødselsveene i det nye livet før han eller hun kommer til full bevissthet. Dødsengelen kommer ikke før etter den tildelte tiden.**

Selvmorderen har ikke ventet til denne tiden og står derfor desorientert og hjelpeløs med sin livsline voldsomt kuttet. Det er som en smertefull ’for tidlig fødsel’. Ånden er ennå ikke klar for den nye verden han eller hun gjør sitt inntog i. Ingen venter på ham eller møter ham eller henne; elendig og forlatt er han eller hun overlatt til andres nåde, han eller hun må trygle om hjelp. (eksempel på dette og utdrag her:) «Det jeg opplevde umiddelbart etter min død (selvmord) har jeg ingen klar forståelse av, det var et kaotisk virvar av tanker og følelser som trosser all beskrivelse. Jeg hadde håpet at døden ville føre til fullstendig utslettelse, men håpet mitt ble knust, jeg følte at jeg var i live, om enn i en forferdelig svimmelhet og under den mest forferdelige lidelse. Synet mitt var først tåkete, det var fullstendig mørkt rundt meg, og jeg var like ute av stand til å

organisere tankene mine som å skille noe i omgivelsene mine. Jeg kjente den smertefulle løkken rundt halsen min og gikk gjennom kvelningspinen om og om igjen. Jeg ville rope om hjelp, men den sammentrukne halsen lagde ingen lyd.» Hvor lenge dette helvete varte vet jeg ikke. Kanskje det ikke var så lenge etter jordisk beregning, men når tiden bare måles i endeløs pine, da blir den en evighet. Til slutt kom et barmhjertig vesen og tok seg av meg. Så hørte jeg at det var en av de gode åndene som hadde gjort det til sitt oppdrag å ta vare på de uheldige, ulykkelige, som hadde hastet inn i den andre verden. Han tok meg med til en institusjon hvor det var mange slike som meg. Jeg vet ikke om jeg skal sammenligne det med et sykehus eller et galehus; det som er sikkert er at det var lidelser av alle slag ...» (den 110 år gamle boken av Franchezzo, passer også godt til denne beskrivelsen. [lenke](#) til no/dk/[eng.](#) utgaver).

KAPITTEL FEM.

Løgnens sfære.

En innbruddstyv.

En hardbarket kriminell, deretter misjonær i Kina.

En fallen kvinne, deretter nonne og misjonær.

Feil begått må gjengjeldes gjennom harde skjebner i en senere inkarnasjon.

Vi går inn i en ny sfære, et annet helvete, styrt av nytelsens og løgnens ånder. Det er vanskelig å finne veien i denne kaotiske verdenen av labyrinter og dommer. Og for en uorden og urenheter som råder her! Det er høyst ubehagelig her. Store sumper og myrer strekker seg kilometervis rundt; man ser en grønn eng, man vil trække på den, men synker ned i en sump. Man faller ned i en labyrint av tornete busker, hvorfra det ikke er så lett å finne veien ut. *Alt i denne verden er et produkt av løgner; alle blomstene er falske eller forfalskede; hvis man vil plukke dem, faller de fra hverandre. Vannet, som virker klart, er fullt av slanger og krypdyr. Bedrag overalt! Løgnens og falskhetens skitt klamrer seg til alt. Usannhetens ånder er merkelig kledd: i de vide foldene i klærne deres er alle løgnene deres skrevet, slik at de kan leses av hvem som helst. Mange gjør febrilske forsøk på å pakke klærne sine rundt seg, men de fatale inskripsjonene kan ikke skjules; i det stygge lyset som omgir ånden, er de svært lett å se. Straffen her består i at ingenting kan skjules.*

Tyver og ranere blir behandlet på samme måte. Hver stjålen gjenstand, selv den minste, finnes her. Det er et merkelig syn å se alle disse stjålne gjenstandene stablet sammen som «et konstant syn/søkelys på den som stjal dem» – i seg selv en forferdelig straff. Det ser nesten ut som et stort marked.

Her er det også strenge vakter som fører tilsyn med alt og opprettholder orden, de danner en 'politistyrke' hvis oppmerksomhet ingenting unnslipper. På veien møtte vi en ånd som hadde vært en beryktet innbruddstyv på jorden; han fremstod med et trist utseende. *Denne mannen, som tidligere hadde forårsaket frykt og redsel hos mange mennesker, var nå selv i den mest forferdelige angst, da han aldri kunne bli kvitt synet av ugjerningene han hadde begått.* Han ble forfulgt overalt hvor han gikk av små ildflammer som gnister. I løpet av sitt jordiske liv hadde han utrettet mye ond med brannstiftelsen han hadde begått for å kunne stjele.

«Hjelp meg!» ropte han. «Jeg er så ulykkelig. Jeg blir fortært av den evige ild. Frels meg!» «Stakkars ånd,» svarte jeg ham, «hvorfor lider du sånn? Er du klar over dine synder?» Å ja! Jeg var en notorisk raner, baktaler og brannstifter. Ingenting var hellig for meg. Å, hvor folk fryktet meg! Har du ikke tenkt på at du burde be Gud om tilgivelse? Nei, jeg er i det evige helvete; der finnes det ingen nåde.

– 'Du tar feil. Gud er barmhjertig. Dette helvete er ikke evig hvis du bare omvender deg fra dine synder og ber om tilgivelse.'

Be? — til hvem? Jeg er i helvete, og pastoren har fortalt meg at helvete er evig, og det må da han vite. Derfor tjener det ingen hensikt å omvende seg. Ja, helvete er evig, det lærte jeg allerede i katekismen. — Det finnes imidlertid en mengde ånder her. Hvis Gud ikke avskaffer evigheten, avskaffer helvetes straff, vil det bli overbefolket her, og vi vil bli stort overtallige i antall de gode åndene.

'Om det bare ikke var så forferdelig her. *Om man bare ikke måtte ha alle sine ugjerninger foran øynene hele tiden. Ja, jeg ser stadig ofrene for mine forbrytelser, de står foran meg og anklager meg. Om man bare kunne bringe sin samvittighet til taushet – det er den verste pinselen.*'

«Du stakkars ånd, hør meg! Jeg forsikrer deg om at din pinsel kan lindres med en eneste tåre av oppriktig anger. Jeg sier deg at Gud er den barmhjertige Far til alle angrende syndere, og at ingen av hans skapninger er evig fordømt. Jo lenger du forblir ubotferdig, desto lenger vil dine pinsler være; derfor omvend deg – be!»

'Hvor får du disse ordene fra? Ingen har noen gang snakket slik til meg. Det ble alltid sagt: du er evig fordømt. Å, si meg, du barmhjertige sjel, finnes det da virkelig tilgivelse? Er jeg ikke evig fordømt? Kan mine synder utslettes? Kan jeg gjøre opp for det onde jeg har gjort? Kan jeg bli befridd fra denne evigheten av vemmelse? Jeg og mange tusen med meg lever her plaget og bedrøvet av våre synder, vi tenker ikke på noen omvendelse, for vi tror at helvete her varer evig.

Be? – be, sier du? snakk til meg en gang til.

'– Du kan stole på mine ord, kjære bror. Ja, Gud er en barmhjertig Far. Kristus kom for å frelse alle stakkars syndere, så også for dine. Lengden på din pine avhenger av antall synder og oppriktigheten i din anger. Gjør bot, oppreisning! Kall på Gud, han hører deg.'

'Ordet «han hører deg» gjør meg allerede godt. Ja, jeg vil be, jeg vil omvende meg, jeg vil gjerne bære enhver straff, hvis bare Gud vil tilgi meg. Takk til deg, gode ånd, for dette er første lyset i en lang og mørk natt.'

På denne måten trøstet jeg mange uheldige mennesker. *Åndene som holder vakt her er ofte slike som tidligere har tilhørt 'de fortapte' i denne sfæren, men som nå har angret og reformert/endret seg.* Jeg hørte en av dem formane og trøste en fortvilet stakkar med omtrent følgende ord: – Kjære bror! Fatt mot, det finnes en omvendelse, en anger. I mitt nest siste jordiske liv var jeg også en utro og en alvorlig synder. Jeg anså døden for å være synonymt med utslettelse. Hvorfor? *Fordi hele livet mitt var et slikt teppe av løgner og falskhet at bare tanken på å overleve etter døden var en plage for meg. Så kom døden, men den brakte ikke utslettelse; i stedet brakte den meg et nytt liv – men for et liv! Jeg var fortvilet over at jeg levde, og nå visste jeg at jeg aldri kunne bli ødelagt, utslettet.*

Det er en forferdelig ting å ha et liv i løgner bak seg. Der sto jeg nå, og sannheten sto klar og uforanderlig foran meg. Den var slik at man kunne bli kastet ut i raseri over den. Jeg skrek og slo rundt meg selv. Jeg håpet fortsatt at utslettelsen ville komme, men det gjorde den ikke. I stedet ble minnet skarpere og skarpere, **det var en forferdelig pine.** Til slutt ble sjelen min grepet av anger. Jeg ba til Gud om at han heller ville la meg gå gjennom alle smertene i et jordisk liv enn å sette et speilbilde av alle bedragene i mitt mislykkede jordiske liv foran øynene mine i ånde verdenen.

Jeg tok imot muligheten til å sone for mine synder ved en gjenfødelse på jorden med takknemlighet. Med henrykkelsen til en nybegynner som er villig til å dø for sannheten, mottok jeg mitt botsliv (godtgjøringsliv) på jorden. Jeg døde også for sannheten, som misjonær i Kina. Jeg døde med korset i hånden og Guds navn på leppene i en massakre. Der kineserne drepte mange kristne misjonærer. Velsignet død, og enda mer velsignet oppvåkning i de lykkelige verden! Her fortsetter jeg nå mitt 'misjonsarbeid.'

Knappt hadde denne ånden avsluttet historien sin før en kvinnelig ånd kom inn i sirkelen av lyttere og sa: Mitt liv og min skjebne har en stor likhet med den ånden som talte nettopp. *Vet du hva*

det vil si å leve et liv i sensualitet, i løgner, å kveles i synd, å synke ned i laster, å være mer dyr enn menneske, å være som menneskenes avskum? For en fortapt skapning var jeg en gang. Foreldrene mine ble lagt i graven i sorg over meg, men jeg bare lo av det. En forferdelig død i en forferdelig sykdom under fattigdom og forlatelse, se slutten på dette livet i løgn og bedrag.

Hvordan våkner en slik ånd etter døden? Han våkner ikke opp før på lenge. Senket i sløvhet er han fortsatt bundet til jorden. Han føler dog fysiske smerter, sult, kulde og tørst. (fordi de er i sitt delfysiske overgangslegeme, det så kalte eteriske/også kalt koplingslegemet, som normalt skal avkastes relativt raskt, og det er mer eller mindre en del av det «fysiske» nervesystemet. Rø-anm.) Lastene han en gang ga fritt spillerom til, sluker ham nå. Han ber om brød, om vann, om klær til å dekke sin nakenhet. En slik ånd er avhengig av andres barmhjertighet. Som så mange andre måtte også jeg slukke tørsten med en drikk som ble tilbudt meg av noens medfølelse og kjærlighet. *Sakte lærte jeg å forstå hvor dypt jeg hadde sunket. Jeg ble vist den vanskelige veien jeg måtte gå for min helbredelse.*

I synd ble jeg født på ny til jorden. Jeg ble oppfostret til barnehjemmet. Etter hvert som jeg gradvis vokste opp, ble jeg redd for verden. Jeg ville ikke ut i den, jeg ble nonne og ble derfor sendt til Kina, hvor jeg snart led martyrdøden. Nå takker jeg min bøddel, som på en så grusom måte tok livet mitt. Med mot, ja, med glede gikk jeg i døden. Det er, forstår du, de botferdige åndene som på jorden utsettes for disse smertefulle dødsmetodene, som for dem er et middel til frelse. Dermed får ondskaperen, uten å vite det, tjene det gode.

Jeg husker fra mitt jordiske liv en ung mann av adelsfamilie som hadde en mani for å stjele. De lærde kaller det «kleptomani», blant vanlige folk kalles det bare tyveri. Denne unge mannen stjal alt han kom over: klokker, sølvskjeer, frakker. Foreldrenes irettesettelser hadde ingen effekt. *For ikke å bringe skam over dem, ble han sendt til Amerika, hvor han døde i stor elendighet. Etter hans død ba jeg ham forklare hvordan han, et barn av velstående adelige foreldre, som hadde fått en velholdt oppvekst og aldri måtte mangle noe, likevel kunne være en så uforbederlig tyv. Han skrev gjennom det samme mediet som jeg nå bruker. «Døm meg ikke så hardt. Hvis du visste hvilken røver og kriminell jeg var i et tidligere jordisk liv, ville du oppdaget at jeg nå har gjort store fremskritt mot det gode.»*

På samme måte talte en ånd som i sitt jordiske liv hadde vært en uforbederlig ødsel, så vel som en som hadde vært en komplett kjeltring. Begge sa: «La oss ikke være så strenge. Gud er mye mer mild enn mennesker. Hvis dere visste hvilke forferdelige mennesker vi var i våre tidligere jordiske liv, ville dere innse at vi nå har forandret oss.»

I sannhet må vi ikke dømme alvorlige kriminelle og syndere etter vår korttenkte standard. De har, til tross for sine laster og forbrytelser, gjennom sitt nye jordiske liv, imidlertid tatt et skritt fremover mot det bedre. Hvis du kjente deres tidligere historie, ville du være mild og rettferdig som Gud er, som vet alt. De kan ikke med en gang utslette sine onde tilbøyeligheter, sine syndige lyster. **Ofte er flere vanskelige jordiske liv nødvendige for dette.** Skritt for skritt går forbedringen fremover.

De alvorlige ulykkene og skjebnens harde slag som rammer mennesker kan forklares på denne måten; de er i de fleste tilfeller absolutt en bot (= godtgjøringsliv/karma) for tidligere forbrytelser. Noen mister for eksempel hele formuen sin i ett slag. Hvorfor? Fordi han i sitt forrige jordiske liv testamenterte alt han eide til sin underordnede. En mor mister alle sine tre barn på en gang. Hvorfor? Fordi hun i sitt nest siste liv jordiske liv som forvalter av en pensjon, gjennom sin uaktsomhet, var ansvarlig for at flere av sine pensjonister døde av forgiftning. Hun må nå gå gjennom den samme smerten som foreldrene til disse barna må lide på grunn av hennes uaktsomhet. Gjennom de mange og varierte budskapene jeg mottok fra ånde verdenen i løpet av mitt jordiske liv, gjennom studiet av menneskenes skjebner og til slutt gjennom min egen forskning i ånde verdenen, har jeg overbevist meg selv om lovens sannhet om at feil begått, må rettes opp ved gjenfødelse i kjødet. Jeg har lært å ikke dømme hardt, langt mindre fordømme noen. Feilene og onde tilbøyelighetene som rammer mennesker, så vel som ulykkene som rammer dem, peker tilbake på

tidligere stadier av grovhet og barbari. Selv svakhet og fastlåste ideer stammer ofte fra sovende minner fra tidligere jordiske liv.

Du som er hardt prøvd! Ikke klandre Gud. Uansett hvilken ulykke som måtte ramme deg, er det en bot. (= godtgjøringsvirkninger/karma) Du lider med rette, ikke klag; etter døden vil alt være klart. Gud alene er rettferdig; 'han' vet alt. Menneskenes dommer er fulle av feil. Det må være fattige og rike, ulykkelige og lykkelige, syke og friske, laster og dyder, tårer og smil på denne jorden, for denne verden er en verden av gjenfødelse og en verden av læring gjennom lidelser, - som man selv har lagt grunner for/årsakene til. Åndene som er født her er underlagt denne loven.

KAPITTEL SEKS. Den anarkistiske sfæren.

De fredelige åndene blir hånet. De opprørske og 'uforbæderlige' går gjennom 'en død' i ånde verdenen og til en tvungen inkarnasjon, vanligvis assosiert med legemer av idioti eller misdannelse.

Vi går nå inn i en sfære der de uhemmede begjærene for undergraving raser. Her er det dystre tilholdsstedet for anarkister, nihilister og kommunister – et høyst ubehagelig område. Her raser en ekte orkan, og likevel er luften tung og trykkende. Intet tre, ingen blomst, ingen fugl gir noen glede i denne øde, fjellrike naturen. Vesenene som bor her går forbi hverandre uten å se hverandre. De er som blinde. Jeg nærmet meg en slik skikkelse.*

*=avviser alle religiøse og moralske prinsipper i den tro at livet er meningsløst.

Det var en mann der, som ropte ut: De har henrettet meg, myrdet meg. Men jeg lever, og jeg vil ta hevn. Ned med alt som kalles konger! Gradvis samlet flere ånder seg rundt ham; de var alle like blinde. De rådførte seg med hverandre om hvordan de kunne anstifte opprør og revolusjon på jorden. De ville oppildne arbeiderne til å begå et blodbad mot alle de høytstående i samfunnet. Blødtørst og hevnløst var tydelig i deres ville ideer; de var forferdelige å se på. Deres ville hyl overdøvet orkanens brøl. Så hørte vi plutselig en rasling i luften, og englestemmer som sang: Fred! fred! Gud er kjærlighet. De var fredens ånder som reiste gjennom denne verden på vei til å stige ned til jorden. Revolusjonærene ble stille et øyeblikk, det var som om øynene deres hadde blitt åpnet igjen, de kunne ikke la være å fornemme fredens ånder og lytte til hymnen deres.

«Latterlig halleluja-selskap!» ropte lederen deres til slutt. «Det finnes ingen Gud. Hvis det fantes én, ville han ødelagt oss, fordi vi hater ham.»

«Du hater Gud, men benekter hans eksistens», sa jeg til lederen. «Det er en selvmotsigelse i det. Hvordan kan man hate det som ikke eksisterer?»

«Jeg hater all makt», sa han.

'- Og likevel streber du selv etter å bli en hersker, en leder, en leder av folket. Vit at bare kjærlighet kan gjøre et vesen lykkelig. Med hat og hevn oppnår du ingenting.

Ha, ha! lo han hjertelig. Så var det vel kjærligheten som førte meg til galgen på jorden? – og religionen da? Ned med alle de svarte frakkene og all autoritet!

Så raste åndene seg imellom, de var nå blinde igjen, «Hvordan kan disse noen gang bli omgjort?» spurte jeg Betty. – Gud er kjærlig og langmodig, svarte hun. Her er disse stakkars skapningene lenket av sin blindhet og av konsekvensene av sine forbrytelser. De bryter ofte lenkene sine og kaster seg ned til jorden som menneskers fristere, men alt har sine grenser, sin lovlig bestemte tid. Uforsonlighet, som å ikke ville omvende seg/ikke se sine egne feil/ansvar, bringer dobbel lidelse og en strengere straff. Bare se på disse stakkars krøplinger som er født inn i jorden, disse blinde og døvstumme, barn uten hender og føtter, idioter og mennesker med de mest forferdelige sykdommer; **dette er ikke noe annet enn straffene som ubotferdige ånder pådrar seg.** (-dvs.de som ikke viser anger eller skyldfølelse).

Vi fortsatte gjennom det steinete og sterile området og **nærmet oss endelig en slagmark. Her kjempet ånder mot hverandre i det villeste raseri.** ([mer om samme sone](#)). Våpnene klang, men ingen

kunne beseire, såre eller drepe den andre. De kjempet til de var fullstendig utmattet. (mer om samme tema) Her må folk som Danton, Robespierre, Marat osv. gjøre opp for sine forbrytelser. (Disse begikk barbari/skrekkvelde under den franske revolusjonen). Hvis de forherder seg i ubot, ebber kraften deres til slutt ut, dvs. deres astrale kropp blir gammel, syk og skjør – de blir sløve, lykken deres slumrer. Deretter følger en død her og en videre gjenfødelse på jorden, vanligvis som en krøpling eller idiot.

Vi så dem der, disse revolusjonære og kongemorderne. De bodde i jordhauger og steinhuler. De var gamle, svært gamle, blinde og døve. De satt der i hulene sine, frøs i stormen, men med en brennende smerte i leddene. *Foran øynene deres var alltid giljotinen og blodbadet de hadde igangsatt.*

Hit kommer også fra tid til annen barmhjertige ånder for å forsøke oppløfte disse uheldige, vekke dem til omvendelse og forberede dem på en gjenfødelse i kjødet. I denne ubeskrivelig forferdelige sfæren finnes også de nihilister (=avviser alle religiøse og moralske prinsipper i den tro at livet er meningsløst) - som ved hjelp av mord og dynamittbomber ville «frigjøre menneskeheten fra slaveriet». Her føler disse åndene seg lenket og bundet; og at de kan ingenting gjøre. Her må de lære å kjenne Guds kraft. De må lære å innse at bare kjærlighet kan frigjøre menneskeheten, ikke mord og voldshandlinger.

KAPITTEL SYV .

Egoistenes sfære.

En som har sittet og telt gullet sitt i hundre år.

En grådig kvinne, omvendt gjennom lidelse.

Ismannen.

Da vi kom inn i denne nye sfæren, virket det som om vi hadde kommet til en helt annen del av verden, ganske forskjellig fra den vi nettopp hadde forlatt. Her er det bare snø og isfjell; det er som om vi var på Nordpolen. **Jeg føler meg ganske stiv av kulde; sjelen min er som om den er frosset inni meg. Dette er egoistenes rike, sa Betty, de som ikke elsker noe annet enn gull og seg selv, hvis hjerter aldri har banket av medlidenhet med et medmenneske, hvis hender aldri har delt ut en barmhjertighetsgave, hvis Gud har brukt penger.**

«Men hvor er alle sammen?» spurte jeg. «Jeg ser ikke en eneste en.»

Så tok Betty meg med til en hule i isfjellet; der så jeg en gammel mann i revne klær. Han hadde foran seg en liten bunke med gullmynter, som han telte med stor iver. *Han la ikke merke til oss. «Mange misjonsånder har vært her», sa Betty. «Den stakkars ånden har sittet her i over hundre år og telt gullet sitt; den verken hører eller ser.»*

«Når vil tiden endelig komme for omvendelse av en slik ånd?» spurte jeg. – Hvis han ikke av egen fri vilje forlater dette stedet som er ham så kjær, som har blitt hans paradys, da vil loven om straffende gjengjeldelse gripe ham. Nå kom en lys, vakker kvinneånd, tydeligvis 'en misjonær', frem til oss. «Jeg var en gang,» sa hun, «en så uheldig ånd som den dere ser her. Jeg vil fortelle dere min historie.»

«Øye for øye og tann for tann» er en guddommelig lov, men for å gjennomføre den er ikke et kort jordisk liv nok; denne loven omfatter all evighet. *Alt blir gjengjeldt, godt så vel som ondt, og denne gjengjeldelsen har et uendelig omfang*. (gjengjeldelse = karma-loven, årsak-virkninger).

For omtrent 300 år siden levde jeg på jorden. Jeg var foreldrenes eneste barn og derfor ganske bortskjemt. Alt dreide seg om meg, min vilje var en befaling, hvert eneste ønske en lov. Bare en svært edel ånd ville ha vært i stand til å tåle en slik blind kjærlighet og så mye svakhet uten å lide skade av det. Min ånd ga etter for denne prøven, jeg ble hardhjertet, egoistisk og grådig. Jeg ville alltid ha mer, ville aldri gi bort noe, var aldri fornøyd, fikk aldri nok. Jeg ble gjerrig og mistenksom, jeg gravde ned pengene mine.

Stygg og noe deformert som jeg var, med et uttrykk av grådighet i øynene, hadde utseendet mitt et skremmende syn. Til tross for dette, og til tross for min uvennlige natur, hadde jeg flere beilere, for jeg var en svært rik familie. *Men fremfor alt elsket jeg pengene mine*, og heller enn å dele dem med noen, forble jeg ugift. Jeg gjengjeldte foreldrenes blinde kjærlighet med utakknemlighet gjennom tyranniske innfall og hardhet.

Da de ble gamle og svake, tok jeg hele formuen. Jeg sparte og samlet og unnet ikke foreldrene mine noe, de måtte lide under mangel av alt. Etter min fars død – jeg ringte ikke engang til lege da han var syk – trakk jeg meg helt tilbake til min stakkars gamle mor. (til venstre)

Å, hvor hun må lide! Det smerter meg å fortelle deg. Om vinteren ga jeg henne ikke engang ved til å tenne opp bål, men hun satt innhyllet i en gammel pelsfrakk med hendene over en bålpanne. **Til slutt bukket også hun under og ble frigjort fra livet som, på grunn av min grådighet, hadde blitt en plage for henne.**

Jeg ga ingen tigger en bit brød. Jeg var hard og hjerteløs selv mot mine fattige slektninger, de ble alle avvist. Jeg gravde ned eller gjemte mine verdisaker og levde som en tigger, og unnet meg knapt det aller nødvendigste; men bevisstheten om at jeg eide så mye sølv og edelstener var min glede. Jeg elsket ingen og mistrode alle.

Jeg trodde ikke på Gud, mitt hjerte var som forstenet av forræderi. Dermed ble jeg også skyldig i en fetters død. Han var i stor nød, og familien hans var på nippet til å sulte; jeg nektet å hjelpe dem, hvorpå han tok sitt eget liv. En annen av mine slektninger kastet seg i elven fordi jeg nektet å hjelpe ham. En tredje ville kanskje aldri ha blitt en tyv hvis jeg hadde hjulpet ham da han ba meg om det.

De nedgravde skattene, pengene som lå gjemt i stråmadrassen min, duktene under gulvet på kammerset mitt, de tilhørte min elskede. *En dag kom døden og overrasket meg.* Min ånd var sannsynligvis adskilt fra kroppen min, men kunne ikke skille seg fra de jordiske skattene jeg hadde vært så knyttet til. **Nå kom straffen.** Folket visste at jeg eide rikdom; mine arvinger

strømmet til huset, de gjennomsoekte sengen min og gjemmestedene mine. Med økser og hakker rev de opp gulvbordene og brøt opp skapene mine.

Jeg hørte dem forbanne meg, jeg så gullet mitt rulle mellom hendene deres midt i banning og slåssing. **Alt jeg hadde samlet og verdsatt i løpet av et helt liv var bortkastet i et eneste øyeblikk.** Jeg kastet meg over plyndrerne, jeg ville redde gullet mitt, men jeg fikk ikke tak i det. For noen pinsler jeg utholdt! Min eneste trøst var fortsatt skatten jeg hadde gravd ned i jorden, som ingen hadde funnet. Her slo jeg meg ned og holdt trofast vakt.

Årene gikk, jeg la ikke merke til det; til slutt ble også denne skatten tatt fra meg. Hagen min ble solgt for en byggeplass, et nytt hus skulle bygges her.

Å, som jeg skalv for hver spade som nærmet seg >> gjemmestedet mitt. En vakker dag rullet også disse dukatene opp til overflaten. Folk snappet til seg det de kunne. En herremann erklærte alt for å være sin eiendom, en annen mann bestred hans rett til det; så forsvant skatten min, hvis oppdagelse bare skapte splittelse og strid.

Nå eide jeg ingenting lenger, jeg vandret rundt som et hylende spøkelse, en skrekk for både ånder og mennesker. Så syntes en god misjonærånd synd på meg. Vet du hva som menes med en misjonærånd? Det er en spesiell kategori ånder som går rundt i ånde verdenen for å oppsøke de fortapte og bringe dem tilbake til Gud. Denne misjonærånden tok vare på meg, for jeg var en slik forlatt person, at også jeg ble til slutt omvendt gjennom dennes kjærlighet – bare gjennom kjærlighet. *Sakte, men sikkert gikk det guddommelige lys opp i min formørkede sjel, skoddene falt fra øynene mine. Men nå måtte også jeg bli født på ny.*

*

Uten omvendelse er det ingen forbedring. Man ser ofte mennesker på jorden, så forfulgt av lidelse, så rammet av ulykke, slike «jobb-eksistenser» Og spør: «hvorfor skulle dette skje med meg?» - ja at man uunngåelig spør seg selv – hvorfor? Et slikt liv fullt av prøvelser var skolen der jeg skulle lære å elske og å forsake, å tro og å be. Den uforanderlige loven «øye for øye og tann for tann» skulle bli oppfylt i meg. **Jeg ble født som barn av rike foreldre.** Moren min, som jeg elsket ubeskrivelig, ble tatt fra meg da jeg var 13 år gammel; det var min første store smerte.

Faren min var en håpløs dranker. Han var grusom og slem, han slo meg, men jeg bar det tålmodig. Litt etter litt sløste han bort hele formuen sin og døde til slutt av delirium på et galehus. Der sto jeg fullstendig nødløs. Jeg arbeidet; gjennom slit og våkenhet fant jeg et magert levebrød. Så møtte jeg en ung mann, en offiser; jeg elsket ham med all den lidenskapen til en ånd som elsker for første gang. Først gikk det bra. Vi levde i harmoni og kjærlighet, og Gud ga oss to barn. *Så ble jeg fratatt mannen min, ikke ved døden – det ville vært mye bedre – men av en annen kvinne.* Han forlot meg og barna, han var fullstendig i denne kvinnens makt. Jeg måtte forsørge barna alene. «Øye for øye og tann for tann.» Mitt ulykkesbeger var ennå ikke fullt. Jeg bar en tung gjeld, jeg måtte gjøre bot(= godtgjøringsvirkninger/karma), jeg måtte gi Gud alt Han nådig hadde skjenket. *Hjertet som hadde lært å elske, skulle nå også lære å forlate.*

"O, huru jag darrade vid
hvarje spadtag, som närmade
sig mitt gömställe."

Datteren min dro en dag på en fornøylesreise til landet med noen andre jenter. De skulle over en innsjø i en liten båt; det oppsto en storm, og hun fant graven sin i bølgene. Sønnen min, var en modig og munter soldat, men *falt i en alder av 21 år ved Austerlitz*. (bildet nedenfor - klikk på bildet for

informasjon, gir en ide at dette er lenge siden- over 200år tilbake i tiden.)

Slik traff skjebnen meg – slag etter slag. Jeg spurte meg selv ofte: Herregud, hvorfor skjer alt dette? **Men etter døden ble alt klart for meg.** «Øye for øye, tann for tann.» Alt var jeg selv skyld i! Gud er rettferdig. Lovpris og hyll ham, elskede menneskebarn, for han viser deg kun det som DU selv har gjort mot andre i fortiden!

* * *

Etter at denne personen/ånden hadde avsluttet historien sin, gikk vi videre. Jeg så en vakker bygning av is, det var et ekte ispalass. Opp brede

http://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Austerlitz

2 Desember 1805

trapper kom vi inn i en stor hall. Alt inni var av is eller snø: statuer, bilder, utskjæringer. På en slags trone satt en mann; han kastet et stirrende blikk ut over all isprakten som omringet ham; > han var, så vidt jeg kunne se, pakket inn i en pels. Han satt der helt taus. «Kjenner du ham ikke igjen?» spurte Betty. «Ja, sannelig,» utbrøt jeg, «det er T., vår gamle ungdomsvenn, den rike mannen med det kalde hjertet, han som aldri ga bort noe. Husker du hans kone, som i fortvilelse over sin hjerteløshet og grådighet tok ekteskap; og datteren deres, som rømte hjemmefra med en ung mann. Den hjerteløse faren lot henne dø i den største elendighet. **«Ismannen,» kalte de ham, og nå bor han i is – så bemerkelsesverdig!** Og hvor dårlig han behandlet tjenerne sine! Han var en sur fyr, du så ham aldri smile.»

Du skjønner, sa Betty, han er blitt forherdet i egoisme, ingen vennlig ånd kommer til ham. Ingen elsker ham; han selv var en fremmed for kjærlighet. Han har bare sin gamle papegøye med seg; det var den eneste skapningen han var interessert i. Fra tid til annen hører han henne rope i ørene sine: «Jakob – sukker!» «Vi må vekke ham,» sa jeg, «vi må kalle ham tilbake til livet.» Vi gikk bort til T. Han stirret overrasket på oss.

«T., kjenner du ikke igjen meg og Betty?» sa jeg. «Vi har kommet for å befri deg.»

"Fri meg? Hva er dette for tull? Jeg trenger det ikke; jeg er nå i evigheten." – Vel, du har det bra i denne frosne verdenen, hvor det ikke finnes sol, liv og ingen vesener å elske?

»– Jeg lengter ikke etter noen. «Tenker du ikke på kona di og datteren din? Har de ikke besøkt deg?» – Å, min kone må ha vært her. Hun hældte bebreidelser over meg og hevdet at min hjerteløshet hadde drevet henne til selvmord. Latterlig! Hun lagde en skikkelig scene. Hvis jeg ikke hadde vært laget av is, ville jeg ha smeltet, men nå preller alt av meg. Datteren min, som forårsaket en skandale med

den unge mannen, ja, hun har også vært her. Hun gråt og var frekk nok til å si at hun ville omvende meg. Jeg snudde henne rett og slett ryggen. Det er det jeg gjør med alle ubehagelige mennesker som vil forstyrre min fred.

«Tenker du aldri på Gud da? Ber du ham aldri om tilgivelse? Du var en veldig hard person, da.»
«Hvis du **også** vil lage bråk med meg, ber jeg deg om å være så snill å gå, jo før jo bedre. Du har egentlig ingenting å si meg. Hvis Gud lar meg være i fred, for jeg vil bli her i ispalasset mitt for alltid, så er det ikke noe **dere** trenger å blande dere inn i. Forsvinn!!.»

Med en kort håndvifting sendte han oss bort. Jeg ble veldig opprørt og sa til Betty: Denne mannen burde vel ikke få sitte her ustraffet i all evighet? Gud kan vel ikke tillate noe slikt?

– Ikke så voldsom, kjære Catherine! Du ville sikkert, som så ofte i ditt jordiske liv, umiddelbart ønske å gå frem med strenghet. Tror du virkelig han er lykkelig her? Da har du ikke sett nøye på skulpturene i ishallen hans. *I dem er alle ulykkene og lidelsene han har forårsaket gjennom sin hardhjertethet avbildet. Alle syndene hans er hugget i is, bare angerens tårer kan smelte dem.* I konstant sjelsangst sitter han der som i et fengsel, men han er for stolt til å la det bli lagt merke til, vise det til andre og slik vil han sitte til isen rundt hjertet han smelter og et desperat rop om nåde omsider vil bryte fortryllelsen. Selv for ham er det fastsatt en tid til forløsning. Når det er over, kommer korset, boten, angeren, som vil vekke hans ånd. Gud har sine veier.

Bilde: illustrasjon for nettomtale av Oscar Buschs bok:
«HVORDAN MENNESKESKJEBNENE ER sammenvevde»
hvor mor og sønn prøver å overtale den gamle faren – som på lignende måte sitter fast i hatets kalde regioner på et lavere astralplan. Lydbok svensk= klikk på bildet.> + [LESE](#)

Det vil komme en dag da hele denne isverdenen vil gjennomgå total ødeleggelse eller forvandling, oppløsning. Varmer ånder vil komme og smelte isen, og selv i disse kuldefengslene vil det bli vår. De frosne åndene vil våkne og som botferdige/angrende vil de bli gjenfødt til jorden.

KAPITTEL ÅTTE.

Villmennesenes rike.

Misjonær Lini.

Straffens natur og betydning.

Vi går nå inn i en sfære som er ganske annerledes enn de vi har besøkt før. Her bor de råeste ånder blant ville folk. Ved å ha hengitt seg uhemmet til sine lavere lidenskaper, har de sunket så lavt at de har mistet sine åndelige evner og er mer som dyr enn mennesker. Vi må ikke forestille oss at alle ånder fra begynnelsen av er på et så lavt nivå at de alle er skapt rå og ville. Slett ikke, men når

en ung, uutviklet ånd lar seg forføre av de onde påvirkningene den møter, i stedet for å utvikle sin intelligens og arbeide med sin utvikling, synker den lett ned til posisjonen til et primitivt dyremenneske *med rå, sanselige begjær*. Når de forlater jorden, kommer de til denne sfæren, hvor de finner en natur som samsvarer med deres ville, uutviklede natur, en natur som minner sterkt om jordens villeste/groveste regioner. Deres astrallegemer er så tette, og så mye materie henger fortsatt fast ved dem, ***at de bringer hit de groveste, laveste sensuelle/sekuelle begjærene og følelsene som tilhørte deres jordiske kropper***. De kan ikke myrde, men de kan påføre hverandre alvorlig lidelse, for deres *halvmaterielle kropper* er svært mottakelige for fysisk smerte. Her blir disse åndene behandlet som barn som oppfører seg dårlig.

De får undervisning og oppdragelse fra barmhjertige misjonærer, som i kjærlighet og selvoppofrelse oppfyller sin plikt. Først vekkes følelsen i dem av at det finnes en høyere makt, en Gud, deretter læres de kjærlighet til sin neste. Så snart troen på Gud og kjærlighet har slått rot i deres hjerter, inkarneres disse åndene blant jordens utdannede nasjoner for å lære mildere skikker der. Men ingen blir fullkomne med en gang. Disse åndene forfaller ofte til sin tidligere primitivitet, uhøflighet. Man blir så ofte overrasket over disse masse-morderne, ranerne og horkarlene, som forstyrrer orden og plager «det ordentlige/siviliserte» samfunnet på jorden. *Man bør lære å forstå at dette er reinkarnerte 'hedenske ånder', som består sin første prøve blant 'kristne mennesker'**. Disse åndene må gjentatte ganger gjenfødres til jorden inntil de kommer til den erkjennelse at de er barn av den gode Gud, inntil de lærer å elske og forstå ansvaret ved å ha en fri vilje.

*husk at dette er mottatt på et tidspunkt, 1800-tallet, da kristendommen hadde en viss moralsk respekt blant de vanlige, «borgerlige», mennesker i Sverige, der dette «kom ned». Oversetterens/R'-bemerkning.

Først da kan ånden leve videre i kjærlighet, intelligens og arbeid. Til min overraskelse fant jeg søsteren min, Lini, her som misjonær blant disse villmennene.

«Hvordan fikk du et så vanskelig oppdrag?» spurte jeg henne. «Kjære søster!» svarte hun. «Dette oppdraget er ikke så vanskelig som du tror, og jeg er glad for at Gud ga meg dette arbeidet. Vår himmelske Far er kjærlighet. Å, hvor villig jeg tjener ham! Er det ikke da en glede å gradvis gjenopplive det guddommelige lyset i disse stakkars falne åndene, som har mistet tro, kjærlighet og intelligens? Det er sant at de ofte blir ville og reiser seg mot oss. En gang ville de steine meg: steiner regnet ned over meg, selvfølgelig uten å skade meg. Så trodde de at de så et mirakel, og da ble de overveldet av frykt og falt ned og ville tilbe meg. Det er så mye disse uerfarne åndene ikke forstår.»

De tror at de stadig ser undere og overnaturlige krefters virkemåte; dette gir dem også mye å tenke på. Det er ofte lettere å omvende disse villmennene til tro på Gud enn ateister, hvis vantrø (uvitenhet) er basert på såkalt 'lærdom', *for bak dette ligger vanligvis den mest ubøyelige stoltheten*. Dessuten er den intelligente ånden, som har syndet, mye mer ulykkelig enn den mindre intelligente. Se der hvordan disse stakkars uopplyste villmennene tumler rundt og leker med hverandre.

Men nå skal du også se hvordan de mottar undervisning. ***Det er for å forberede dem på deres kommende jordiske liv***. Lini tok meg så med til en slags arbeidsskole, hvor disse villmennene lærer å lese, tegne og skrive. Men fremfor alt lærer de å be til Gud, elske ham og følge hans bud. **Denne sfæren er også en forgård til jorden, en forberedende skole, hvor åndene som skal inkarnere for første gang på denne planeten, oppholder seg.**

Klarsynte medier og jordens helgener har ofte kunnet kaste et blikk inn i denne sfæren. De har kunnet følge menneskets utvikling tilbake til terskelen til dette jordiske livet, men sjelden har noens blikk kunnet trenge lenger tilbake.

*

Sfærene vi har reist gjennom så langt kan med rette kalles helveter. (mer om det tema [i denne gamle\(1895\), men utrolig dype og lærerike boken](#) m.bl a reise-skildringer til disse grove sonene/verdenene.). Selv om de er så forskjellige fra hverandre, har de alle én ting til felles: åndene som bor der plages konstant av sine egne forferdelige minner. Deres disiplin består egentlig i at de må gjenoppleve samme scenene fra deres tidligere jordiske liv, som deres samvittighet plages mest av, - altså at disse stadig manes frem

med en klarhet og skarphet som er meget skremmende, uttrivelige for dem. Ofrene for deres forbrytelser står foran dem som forferdelige 'spøkelser', truende og anklagende. Det hjelper ikke at de prøver å overbevise seg selv om at disse fantomene - som også er tilfelle - bare er produkter av deres egen opphissede fantasi . For den syke samvittigheten deres, så har de en absolutt realitet, som ikke kan resonneres bort. Straffen er dermed ikke en pine pålagt utenfra ved en eller annen dom, det er den **naturlige konsekvensen** av forbrytelsen, som oppstår fra åndens eget indre; og dens formål er kun å bøye den harde og trassige ånden til en ydmyk erkjennelse av sin synd og vekke den til en lengsel etter forsoning med Gud. Når den har kommet så langt, blir den flyttet til et mer tålelig, trivelig oppholdssted, hvor den forberedes på sitt forestående botsliv (=som sagt et karmisk 'høstnings-liv') på jorden, og der med veiledning fra gode, kloke ånder før den «går inn i inkarnasjonen».

Vi forlater nå disse sfærene av åndelig mørke og stiger ett trinn høyere, til en annen, noe lysere verden.

Innsetter her - før neste kapittel, noen astrale bilder av kunstneren Duguay, som heller gir bildet av de høyre plan, enn det som teksten her nettopp har behandlet:

kan tolkes som en visjon av OVERSELVET

KAPITTEL NI .

Sfæren av religiøs intoleranse.

En høykirkelig ånd advarer mot spiritualisme.

En maltesisk ridder, tatt vare på av sine tjenere Johan og Babette.

Den sfæren vi nå går inn i, kan beskrives som en verden av religiøs intoleranse. Her er ånder fra alle trosretninger: katolikker, protestanter, jøder, muslimer, buddhister og brahminere; selv de ville folkeslagenes tro er representert her. **Hver av dem holder fast ved sine egne dogmer, hver av dem er ortodoks i sine egne overbevisninger og fordømmer nådeløst alle forskjellige måter å tenke på.** De er imidlertid ikke blandet med hverandre. Likhet søker likhet. Tilhengere av de samme dogmene slår seg sammen, *slik at hver sekt danner sitt eget samfunn*. Alt som har blitt menneskelig unnfanget og ufullkomment forstått på jorden, har sitt motstykke her i bilder som religiøse fanatikere maner frem fra sin egen begrensede konseptuelle sfære.

Dermed har jeg her funnet de troende katolikkenes himmel med alle dens menneskelige skikker, også det gyldne Jerusalem for de pietistiske protestantene, til og med jødene, så vel som muslimenes paradis, buddhistenes nirvana og indianernes grønne jaktmarker. Sannhetens religion, som er bygget på kjærlighet og tro, fant jeg ingen steder her. *Her hersker bare intoleranse og fanatisme*. Enhver trosbekjennelse har sine symboler og seremonier, sitt åndelige overhode, sine snevert opptrukne grenser.

Åndene i denne sfæren utøver stor innflytelse på sine medtenkere på jorden, akkurat som det som tenkes og gjøres på jorden derimot får sin tilsvarende refleksjon her . Hvis en innehaver av åndelig autoritet dør på jorden, finner han her sine blindt hengivne medtroende, sine kjære dogmer, *og han forblir en fange i sin gamle idékrets, inntil hans ånd river av seg lenkene av fordømmelse og intoleranse og føler seg som en fri borger i Guds uendelige rike*. Ånder fra denne sfæren kommuniserer ofte gjennom medier på jorden, og hver av dem hevder å være i besittelse av sannheten, noe som ikke er så merkelig i seg selv, siden de ikke vet bedre. Det er derfor ikke så merkelig at budskap fra ånde verdenen ofte inneholder ganske forvrengte fremstillinger, og at slike – spesielt når mediet ikke er under noen høyere innflytelse – både blir trodd og forsvart.

Mennesket dør, men ånden med sine ideer og egenskaper overlever og forandrer seg ikke mye bare fordi kroppen er død. Hver ånd bringer sin egen religiøse tro og sine egne ideer og danner dermed rundt seg sin egen lille tankeverden. *I denne sfæren er nå innesluttet de som hardnakket holder fast ved sin mening, som tjener bokstaven og ikke ånden – de som søker religion i ytre former og leppenes mumling i stedet for i sannhetens ånd og Guds kjærlighet.* – De som har vært fanatisk intolerante forsvarere av sine synspunkter og hovmodig ansett seg selv som bedre enn alle andre. Dette er altså de begrensede, stillestående åndenenes rike. Disse åndene har skapt for seg selv her i ånde verdenen en sfære som samsvarer nøye med den sirkelen av ideer de levde i på jorden. Naturligvis har de brakt sin intoleranse med seg fra det jordiske livet, for deres synspunkter har ikke endret seg mye, og derfor fordømmer de hverandre også her.

Her er det altså ikke et fredelig sted, for der fanatisme og intoleranse råder, er det bare tvister og strid. *Disse åndene er de som på jorden oppildnet til religiøst hat og hisser opp tilhengerne av forskjellige religioner mot hverandre.* Også her har spiritualismen sine heftigste motstandere, for disse åndene ønsker fremfor alt å hindre spredningen av sannheten på jorden.

I sin uvitenhet og sin stahet fornektet de særlig teorien om reinkarnasjon. Selv til disse sfærene sender Gud sine 'misjonsånder', men disse har en hardere kamp å kjempe mot fanatisme og ortodoksi enn de misjonærene på jorden som virker i hedenske regioner her. Etter at åndene endelig har våknet til forståelse av sannheten, blir de enten overført til en høyere sfære eller, enda oftere, inkarnert på jorden for å bli utdannet i en eller annen religion. Jeg kan ikke fortelle deg mer om

denne sfæren, *bortsett fra at hver sekt danner sitt eget kongerike med sine karakteristiske særegenheter.*

Man kan her beundre den muslimske himmelens herlighet så vel som den ubevegelige hengivenheten til brahman-asketen, ikke forstyrret av noe ytre.

De som dog lettest omvendes til sannheten er indianerne, med sine grønne jaktmarker. Kineserne klamrer seg lengst og mest standhaftig til sin tro og sin nasjonalitet.

Medium: 'Jeg husker hva en ånd, som utvilsomt tilhørte denne sfæren, en gang sa. Det var en bekjent av meg. Han hadde tilhørt ultramontane-leiren **og var kjent for sin religiøse intoleranse.** Jeg var interessert i å finne ut om hans religiøse synspunkter ikke hadde gjennomgått noen forandring etter døden, men jeg besøkte ham ikke. *Han kom selv en kveld og skrev følgende:*

«Jeg lar meg ikke bli kalt og ønsker ikke å bli sitert. Jeg kommer fra den triumferende, ufeilbarlige kirkes rike for å advare dere mot den skadelige spiritismen som kalles spiritualisme. Det er bare for å gjøre en god gjerning at jeg nå benytter meg av dette skrivemiddelet gjennom et medium. Disse åndebesvergelsene er i strid med kirkens bud, for DEN alene bringer frelse; dette med spiritismen er djevelens oppfinnelse. Det er stor forskjell mellom kirkens helgener inspirert i en ekstatisk tilstand og spiritismens medier. Vi gir din gave til den hellige kirke, trekk deg tilbake til hellig bot/anger i et kloster og underkast deg veiledningen til en åndelig person; først da vil denne gaven bli din frelse og ikke din fordømmelse. Man prøver å forestille seg at vår idé om kirken som den eneste kilden til frelse ville innebære en feil, men slik er det ikke; det er en sannhet. Den triumferende kirkens øverste biskop er ufeilbarlig. Jeg har møtt her flere av dem som har hatt dette viktige embetet på jorden.

«Vi adlyder dem fortsatt her uten å resonnerer eller spørre: hvorfor? «Non possumus» hersker også her; også her taler det evige Rom. Jeg kan ikke være klokere enn Kirken, som er Kristi brud. Kirkens bud forblir evige, kun frelsende sannheter også her. På jorden mottar vi syndsforlatelse gjennom det legemliggjorte og her gjennom Kirkens tjenere frigjort fra kroppen, det er den eneste forskjellen. Imidlertid er min tid til å tale her nå ute, jeg ville bare føre dere tilbake til pliktens vei og omvende dere til den sanne tro. Etter min død fant jeg alt slik vår ufeilbarlige hellige Kirke lærer, Kirken i hvis favn jeg nå er velsignet. Underkast dere Kirken, bøy dere for hennes hellige fedre og la ikke deres tanker gå utover det som er tillatt.»

Noen kvelder senere kom en annen ånd, sannsynligvis også fra samme rike, og følgende samtale fant sted mellom oss: « – Jeg vil gjerne åpne mitt hjerte for deg, for jeg vet at du fundamentalt sett er et godt menneske, kjære venn; det ville også gjøre meg godt å snakke åpent. Jeg bruker et uttrykksmiddel som jeg tidligere foraktet og anså som urettferdig. Det er bemerkelsesverdig at man etter døden må erkjenne sannheten om det man så hardnakket fornektet i løpet av sitt jordiske liv. Jorden var mitt paradisi, hele mitt liv. Nå er jeg virkelig død, for dette er ikke noe liv – det er bare en vegetativ tilstand. Og likevel ser jeg her noen gamle bekjente som virkelig lever og som til og med ser lykkelige ut – for eksempel min gamle kusk Johan. Han lever, jeg møtte ham for en stund siden. Han var en ærlig sjel, en trofast gammel bohem. Nå ser han så sunn ut at man knapt kan kjenne ham igjen. Denne rødhårede mannen med flat nese har blitt en virkelig kjekk mann. Han oppsøkte meg i selskap med min gamle barnepike Babette; hun var også blitt virkelig ung og vakker.

De ville begge ta meg med opp til himmelen sin, som de sa, men jeg kunne ikke bestemme meg for å bli med dem til deres dyrebare himmel – kanskje er den bare full av kusker og barnepiker, og det ville ikke være et passende sted for meg, siden jeg er en svært høybåren herremann. – Uansett, du virker ikke spesielt lykkelig nå. Jeg vil be inderlig til Gud for deg. – Du vil be for meg, kan det

være til noen nytte for meg? Hvis man en gang er død og dømt, er bønner til ingen nytte. Dessuten vet jeg ikke nøyaktig hvorfor jeg er så ulykkelig.

Bønner! – herregud – jeg har grundig prøvd det middelet. Denne mumlingen med rosenkransen i hånden, den tjener sannelig ingen hensikt. Hvor er Gud, siden Han kan høre alt dette? – han må være grundig lei av disse evige «Pater noster» og «Ave Marias».

– Kjære venn, du må be fra hjertet og i en ydmyk ånd; da vil bønn vekke deg fra din åndelige sløvhets. (tilstand av ubevisst sløvhets/atapi).

Sløvhets, ja, det er det rette ordet. Jeg har ikke den minste viljestyrke, jeg føler meg død. La meg fortelle deg min livshistorie, kanskje den vil vekke mine numme sinn. Denne samtalen virker som en forfriskende spasertur.

Jeg ble født inn i en familie av gammel adel og under svært gode kår, men var den tredje sønnen – ganske fatalt. Den første hadde det best, han fikk fideikommisset (arv). Jeg vokste opp slik slike barn vanligvis vokser opp: vakker, blond, forglemmegei-øyne, fløyelsbluse, små korte strømper, gyngest, leker, sukkerkuler, bildebøker osv. Slik fortsatte det, helt til jeg var åtte år gammel.

Det var et herlig liv på barnerommet med gode gamle Babette og så en liten, pen fransk jente – den lille sengen med hvite laken og vievannsskålen ved veggen. «Den lille er så søt når han ber kveldsbønnen sin», sa de. Så kom tantene for å lytte. Jeg stenkete dem med vievann, de kysset meg og kalte meg en liten engel. Jeg var ikke en vill bass, og dessuten var jeg for flegmatisk, jeg gjorde aldri noe ugagn, jeg oppførte meg alltid veldig pent. Skitne og uoppdragne barn var en vederstyggelighet. Fattige barn på gaten var min skrekk. Jeg ga dem almisser, selvfølgelig, men det var mer for å bli kvitt dem enn av medlidenhet. I en alder av 8 år måtte jeg forlate min gode mor og gå til en abbed. Her fikk jeg en from oppvekst. Vi måtte alle be mange «Fadrevår» og lange litanier med ham; ved det siste «Be for oss» falt øynene mine sammen. Jeg måtte også forrette i den hellige messen. Jeg gjorde det veldig søtt og pent; det førte til mange komplimenter fra tantene mine.

Spesielt en av dem smeltet i gråt første gang hun så meg forrette i messen. Hun syntes jeg hadde sagt mitt «Mea culpa» på en så rørende måte og hadde lagt hendene mine på brystet så ømt. – Dette smigret meg. Jeg la nå til litt koketteri i seremonien og kikket meg i all hemmelighet rundt for å se om noen var rørt. Jeg var allerede forelsket som 7-åring, og i en kusine som var 2 år eldre, en herlig jente. Vi kysset under trappen og bak de høye lenestolene i portretthallen. Lesingen, derimot, gikk dårlig, fordi jeg var lat. Jeg red på ponnien min, men selv dette veldig forsiktig, og vi red med mor i Pratet og imiterte de voksne, så godt vi kunne.

Da jeg var 16 år gammel, spurte foreldrene mine seg selv: *hva skal bli av den gutten?* Han er den tredje i rekken. Den første er fideikommissær (arving), den andre er i diplomatiet, – han skal få lov å bli soldat. Så jeg ble med i et husregiment, men ble en ganske liten soldat. Senere ble jeg malteserridder (Knights of Malta), noe som ga en god inntekt, slik at jeg kunne leve et bekymringsløst liv.

Jeg har aldri gjort noe virkelig ondt i verden, men jeg har heller aldri gjort noe virkelig godt. Jeg fulgte nøye alle den katolske kirkes skikker: Jeg leste breviaret* mitt, rosenkransen min og litanier mine og ga almisser. Jeg levde godt, hadde tilstrekkelig inntekt, hvorfor skulle jeg ydmyke meg?

*Et **breviarium** er, altså de faste bønner og tekster prester og geistlige resiterer flere ganger daglig, kalt "de kanoniske timer"- f.eks. morgenbønn, kveldsbønn).

Så døde jeg av et slag, en lett død uten smerte. Heldigvis kunne jeg ta det siste sakramentet. Etter at jeg var død, ble jeg en stund forsatt i mitt gamle hjem. Jeg så kroppen min ligge der stiv og kald – *et ubehagelig syn*. Jeg kunne ikke komme meg ut derfra. Jeg så meg rundt i de vakre rommene mine; det gjorde vondt å måtte forlate alt dette, *og det irriterte meg å se tjenerne mine og andre mennesker gå og rote gjennom eiendelene mine*.

Jeg var veldig ulykkelig over at det vakre jordiske livet nå var over, og ville gjerne ha levd det igjen. Så kom mine for lengst avdøde gamle tjenere, Johan og Babette, og tok meg med seg; jeg lot

meg frivillig bli ledet av dem. Hverken far eller mor eller noen av de gamle tantene kom meg i møte; Gud vet hvor de var. Babette trøstet meg.

Vi kom til et sted hvor en mengde ånder var samlet, og hvor gode ånder fulgte dem som nettopp var døde på jorden. En engel prekte for dem. Jeg syntes imidlertid det var ganske ubehagelig der. Babette tok meg derfor med til en stor hage, hvor jeg satt lenge. Jeg må ha lest tusen «Fedrevår»; så kom en engel og ba meg stole på Gud. *Han sa videre at en gjenfødelse på jorden under vanskeligere forhold i arbeiderklassen ville gjøre meg godt; dette ville, tenkte han, vekke meg åndelig.* Og som jeg gjerne skulle blitt til et menneske på jorden igjen, skulle jeg gjerne så ha blitt et 'arbeidende menneske'.

'Under slike omstendigheter kan jeg ikke forsone meg med tanken på reinkarnasjon. Det er avgjort syndig. Jeg vil til himmelen uten det der. Men, hvordan kunne jeg, en veloppdragen mann med blått blod, bli en bondesønn?'

«Det finnes ikke noe blått blod. Vi er alle like for Gud. Måtte du takke og prise Ham som gir deg nåden og muligheten til å bli barn av dyktige, hardtarbeidende foreldre.»

'Ja, ja. Spiritualisme er demokratisk, det vet jeg. Men sett at jeg blir en bondesønn, hva blir konsekvensen? Vel, at jeg blir en ulykkelig, unyttig skapning, som fortsatt føler de aristokratiske kravene inni meg, men kan ikke tilfredsstille dem. Hvorfor skulle jeg ikke kunne bli en katolsk greve igjen?'

Dette vil du sannelig ikke få; du må bli ydmyk og lære å arbeide. Tenk nå over det.

*

Etter en stund rapporterte den samme ånden seg igjen (til mediet). Han hadde nå angret og begynt å ta gode 'nyttårsforsetter'. De enkle og gode åndene, Johan og Babette, hadde vært lærerne hans.

En kveld skrev han: Jeg har opplevd noe høyst bemerkelsesverdig. Johan og Babette fortalte meg at de endelig hadde funnet foreldrene mine og tante Leocadie. Jeg dro til dem; det var en merkelig verden de levde i. Det var som et bilde av jorden, et levende fotografi med kirker, klostre og prester, men det hele virket for meg som et spindelweb. Foreldrene mine og tante Leocadie bodde i et palass. De leste i rosenkransen sin og var ganske glade for å se meg. Mor ga meg en rosenkrans mens hun sa: her er din plass, knel ned, mitt barn. Far møtte meg med et bebreidende blikk. Du har sjelden skriftet, sa han, ellers ville du ha vært her for lenge siden. Du må først gjøre bot (= 'angre'). Har du vært i skjærsilden? Ser du den store kirken der borte? Gå dit og avlegg din generelle tilståelse, trekk deg tilbake i ni dager, så kan du komme tilbake til oss. Nå kjente foreldrene mine igjen Johan og Babette.

«Hvordan kom *du* hit?» spurte mor. «Hvor skal du?»

«I en enkel himmel,» svarte Babette enkelt.

«Selvfølgelig,» avbrøt tante Leocadie. «Men dere kan ikke bli her.»

Men, protesterte mor, min Josefine er jo her, og hun var bare stuepike.

«Joséphine var skolekameraten din», sa faren min. «For slike mennesker gjør du et unntak.»

«Gå nå, min sønn, og skrifte », la han til, mens han stenkiet vievann over meg. Jeg lot meg ikke fortelle dette to ganger. Så snart jeg kunne, dro jeg derfra i selskap med Johan og Babette; vi følte oss alle så lettet. I den sfæren hvor Babette er en flittig og aktiv ånd, har jeg begynt å lære å forstå livet. Nå har energien min våknet, nå vil jeg bli et dyktig og flittig jordisk menneske. **Og jo vanskeligere livet blir, desto bedre, for jeg har innsett at arbeid og kamp er veien som fører til Gud.**

KAPITTEL TI.

En sfære av transsynt kunnskap.

Insectus.

Metafysiker og rheresina.

En motstander av spiritualisme i forlegenhet.

Filosofen Talmus og hans dualist Ethel.

(en sfære for sneversynt vurdering)

Så interessant og lærerik som min reise gjennom ånde verdenens forskjellige sfærer har vært, har den likevel vært ganske rystende og, i mitt hjerte, opprørende. Hvor mye jeg allerede har sett og lært, og hvor mye som fortsatt gjenstår å lære! **Den sfæren vi nå går inn i er hjemmet til vitenskapsmenn som ikke har vært i stand til å erkjenne Guds eksistens.**

Naturen i disse områdene kjennetegnes av en frodig tropisk vegetasjon. *Når jeg her snakker om trær, blomster og andre naturlige skjønnheter, skal de forstås som refleksjoner av de naturlige objektene på jorden, eller kanskje snarere som sjelen til den materielle verden.*

Tenk alltid på en ånd, et virkelig, levende vesen, som en modell for den levende materielle naturen. Vel, i en skog i nærheten møtte jeg en naturforsker en dag som var veldig ivrig etter å fange insekter. Jeg henvendte meg til ham.

Kjære venn, sa jeg, har du et øyeblikk til overs til å vise meg veien gjennom denne skogen? «Veldig merkelig,» svarte han, «for jeg plukker akkurat nå fra hverandre og undersøker en bille som er helt ukjent for meg. Jeg er en berømt naturforsker. Mitt navn er 'Insektus'.

Noe merkelig har skjedd med meg i det siste – en forandring, jeg vet ikke helt hva den består av. Imidlertid har jeg kommet til et fantastisk område og funnet en hel masse nye biller. Det er bare synd at jeg ikke har alkohol til å konservere dem i.»

Min kjære Insektus, jeg skal forklare deg hva din forandring består i. Du er rett og slett det som kalles død, og befinner deg nå som en ånd i ånde verdenen.

Da han imidlertid ikke ville tro meg, men begynte en lang forelesning om umuligheten av sjelens overlevelse etter døden, *tok vi ham med tilbake til jorden, oppsøkte graven hans og oppfordret ham til å lese innskriften på gravsteinen selv. Dette gjorde ham ganske rystet.*

«Ja, det er meg,» sa han, «det er der navnet mitt står skrevet; det er fullstendig uforklarlig for meg. La meg se om kroppen min virkelig ligger der og råtner. Det hadde vært interessant å finne ut hva slags ormer som spiser liket.» Han senket seg (-astralt-) ned i graven, undersøkte liket sitt og glemte fullstendig spørsmålet om sjelens udødelighet.

«La det ligge der,» sa jeg; «forklar meg din nåværende eksistens, din åndelige kropp, ditt liv uten menneskekroppen.» *Han kunne ikke forklare noe, han sto der fullstendig forvirret av disse spørsmålene, som for den enkle troende ikke representerer noe mystisk. Slik åpenbares for de uvitende det som er skjult for de vise.*

Mang en lærer, som på jorden har skrevet hele bind med vitenskapelige avhandlinger, står her i ånde verdenen som et lite uvitende barn foran spørsmålet om udødelighet. Det tar ofte ganske lang tid før en slik ånd innser sin feil. Slike ånder ønsker vanligvis å fortsette i ånde verdenen med den sysselsettingen de hadde på jorden. Til slutt kommer de imidlertid til den erkjennelse at de går (i) en konstant sirkel, uten å finne verken årsaken eller sannheten.

Gjennom læren fra høyere ånder, og til slutt gjennom gjenfødelse på jorden, kommer de gradvis til å nyte godt av det lyset de trenger for sin videre utvikling.

Vitenskapsmenn er spesielt vanskelige å omvende, fordi de bare tror på eksakt vitenskap, og i forskningen sin mener de at de aldri har funnet noen Gud. I bunn og grunn er dette ikke annet enn stolthet, som også er den vanskeligste motstanderen til sannhetens lys.

I ånde verdenens laveste områder/plan er det laster og forbrytelser som blokkerer veien til Gud, deretter er det løgner og hykleri, men i denne sfæren, er sperren det som disse folk der kaller 'sin vitenskapelige forståelse og innsikt».

Så møtte jeg en ånd som kalte seg Metaphysicus. Han fortalte meg historien om sin omvendelse, som jeg vil fortelle her. Mitt navn på jorden, sa han, er for lengst glemt. Bøkene til den, en gang så berømte professoren, ligger uåpnet og mugne i antikvarhyllene; de er riktignok oppført i katalogene, *men ingen leser dem, fordi mine oppdagelser innen naturvitenskapen for lengst er forbigått*. Og likevel var jeg en gang en av de mest berømte og lærde mennene på jorden. Jeg skrev boken min på latin og fikk den trykket for en stor pengesum. Jeg sa til meg selv: 'Jeg går til grunne, alt dør, men boken min skal aldri gå til grunne, så lenge det finnes mennesker på jorden som forstår latin.' Mennesket er forgjengelig, det blir til ingenting, men det det har skapt, består. *Nå har det stikk motsatte skjedd: Jeg lever, men mine verk er døde, siden de er blitt overgått av andre*. Muligens vil en eller annen lærd fortsatt si: «Metafysikeren mistenkte allerede dette» og siterer mine ideer bare for å understreke seg selv enda mer.

Et anfall av lungebetennelse på mine gamle dager, et varmt bad og en årelatelse, slik det var vanlig på den tiden, og den lærde Metaphysicus var død. *Jeg var ikke bevisst under min overgang til ånde verdenen, men ble båret av en kraft eller strøm til denne sfæren, hvor jeg endelig våknet etter en lang søvn*. Jeg lå på en eng under et oliventre. Solen skinte sterkt. Området var fullstendig fremmed for meg. Jeg gned meg i øynene og så meg rundt, så undersøkte jeg meg selv og klærne mine. Jeg la merke til at kroppen min var nesten gjennomsiktig og ikke ru som en vanlig menneskekropp. Antrekket mitt besto av en grønn kappe og av et stoff jeg var helt ukjent med. Disse oppdagelsene fylte meg med den største forbauselse. Hva hadde skjedd med meg? Jeg prøvde å gå – det gikk perfekt. *Jeg sa til meg selv: Jeg drømmer, men det gjør ingenting, jeg fortsetter gjerne å drømme, for dette var ikke så sprøtt*. Jeg begynte å vandre gjennom området, jeg fant blomster, steiner, sommerfugler og andre insekter som interesserte meg. Jeg undersøkte dem og fordypet meg i tankene mine, jeg følte verken sult eller tørst. Men siden jeg verken hadde blekk eller pergament, skrev jeg ned observasjonene mine i sanden, men en storm kom og ødela alt arbeidet mitt.

Så fikk jeg ideen om å skrive på blader; jeg tok en stilk og skrev med den på fikenblader, men bladene tørket opp, og arbeidet mitt ble igjen ødelagt. Jeg vandret videre og kom til et varmt område. Der vokste *aloe vera*, og på de bladene kunne jeg godt skrive ned mine lærde deduksjoner. Jeg var svært fornøyd; nå måtte arbeidet mitt bli permanent, tenkte jeg. Hvor lenge mine vandringer og studier varte, vet jeg ikke, kanskje rundt 80 år. Regionen var imidlertid svært usunn for min daværende helsetilstand; jeg fikk feber. Først ble kroppen min rystet av de voldsomste frysninger, så kom en uutholdelig hete; jeg mistet bevisstheten. Fra min sløvhets ble jeg vekket av et forfriskende lufttrekk. Jeg åpnet øynene: «Theresina!» utbrøt jeg. Ja, Theresina, min ungdoms elskede, sto foran meg. Ja, det var henne jeg som ung mann en gang hadde elsket så ubeskrivelig, hun som skulle bli min brud, men som døden så grusomt tok fra meg tre dager før bryllupet. Så ble jeg bitter, jeg sverget at det ikke fantes noen Gud, ingen udødelighet, og at vår frelse kun var utslettelse. Så fordypet jeg meg i studiet av naturvitenskapene, spesielt kjemi og alkymi.

Da jeg nå så uventet så Theresina igjen, våknet min tidligere kjærlighet, og en ubeskrivelig søt følelse av udødelig liv kom over meg.

«Jeg har endelig funnet deg», sa hun. «Jeg har lett etter deg så lenge.» «Du har vært død lenge», sa jeg.

«Å nei, jeg lever», svarte hun smilende. «Du lever også, selv om du er død på jorden. Det finnes ingen utslettelse. Vi våkner her til udødelighet.»

Gråtende av glede omfavnet jeg Theresina, og jeg, den lærde professoren, ba henne, den ulærde kvinnen, om å forklare meg eksistensens mysterium. **«Vi er udødelige ånder», utbrøt hun, og**

ansiktet hennes skinte med en slik glans at jeg måtte vende meg bort. «Vi lever i Gud for alltid.»

Så ble min stolthet og min vantro vekket til live igjen. «Aldri,» utbrøt jeg, «dette er bare etpøkelse i hodet mitt.»

Da jeg så opp, var Theresina forsvunnet. I fortvilelse ropte jeg etter henne. Så hørte jeg stemmen hennes langveisfra: *be, ydmyk deg for Gud*. Men jeg ville ikke det – kampen varte lenge. Jeg led ubeskrivelig sjelskval. Kjærligheten til og lengselen etter Theresa fikk meg endelig til å be. Hvis hun kunne komme én gang, kan hun vel komme igjen, tenkte jeg. **Gud hørte mine bønner, Theresa kom virkelig tilbake, og med henne kom omvendelse, fred og klarhet over meg.**

Hun brakte meg ned på jorden. Der lærte hun meg å forstå hvor lite et menneskelig verk er og hvor uendelig stor og opphøyet Gud er. Så ble jeg grepet igjen av omvendelse. Jeg ønsket å gjøre opp for mine feil og ba Gud om et liv i bot/anger. **Jeg vil nå gjennomgå en annen død i denne sfæren, eller rettere sagt, gjennomgå en ny forvandling.** (mer om det- i **kap12** i denne boken [link](#)).

Jeg vil kaste av meg den åndelige kroppen jeg nå bærer og ta på meg en annen for å kunne bevege meg til den høyere sfæren der Theresa lever. Der vil jeg lære å elske Gud og tilbe Ham, der vil jeg forberede meg på mitt fremtidige jordiske liv. Og når jeg så vender tilbake til jorden, vil jeg tenne et lys der som vil skinne til Guds ære.

Hva er det som har omvendt meg? Kjærligheten som er evig og vil vare for alltid.

Mediet: I forbindelse med det som nettopp er sagt, vil jeg her gjengi en beskjed jeg mottok fra en kjent naturforsker, som i løpet av sitt jordiske liv var kjent for å ha fornektet Gud og sjelens udødelighet. Siden han var død, ville jeg derfor prøve å hjelpe ham på rett vei ved å påkalle ham og gjøre hans tilstand klar for ham. Han skrev med min hånd:

« – Jeg er ikke en ånd. De tror jeg er død, noe som er feil. Siden jeg var en så berømt motstander av spiritismen, kaller spiritualistene meg nå død; det er ganske plagsomt for meg. Jeg lever, det er sant, men det finnes ingenting som heter en ånd. Herrer! la dere ikke sjarmere av spiritismens fantasier. Jeg består fortsatt av eggehvite og stivelse. Disse ingrediensene må være årsaken til livet mitt, eller kanskje det er cellen. Jeg vet ikke ennå, men jeg vil undersøke saken. Livet må ta slutt et sted. Døden har bedratt meg; jeg søker nå den døden som virkelig dreper/utsletter. Jeg er halvt menneske, halvt form, sammensatt av celler, molekyler og eggehvite. Vitenskapen står, jeg smiler av spiritualistenes hyckleri. Tiden min er dyrebar. Jeg må nå dra av gårde for å holde et foredrag i Leipzig.

«Hvor er du for tiden?» spurte jeg.

– Det var også et merkelig spørsmål! – i mitt gamle hjem i Leipzig, selvfølgelig. Jeg undrer meg over din nærhet. Til slutt vil du kanskje begynne å lære meg opp og overtale meg til å tro på ting som ikke kan bevises.»

«Du trenger ikke å tro, du selv er det beste beviset. Du døde og lever likevel etter døden.» –

«Javisst. Men det er ikke langt fra å bevise eksistensen av en ånd. Protoplasmaet lever, materien ser ut til å ha krystallisert seg, eller har forvandlet seg til en væske, som jeg ennå ikke har analysert. Jeg oppfatter meg selv, derfor er jeg ikke død. Hvis jeg var død, ville jeg ikke lenger eksistere.

« — Døden er en forvandling, hvis egentlige årsak er den udødelige ånd.»

« – Bevis det for meg!»

« — Forklar meg først hvordan du kan skrive gjennom meg som medium?»

« – Ikke snakk om «medier». Jeg dikterer, og du må skrive.»

Tre dager senere kom han tilbake og skrev:

«— Jeg er her igjen.»

« – Det kan ikke være deg. Bevis det for meg. Du har erklært spiritualisme som en bløff. Hvordan kan du skrive gjennom et medium? «

« – Det er også svindel. Det finnes ikke noe evig liv. Det er imidlertid en sannhet at jeg er her. Jeg er ganske syk, jeg har visjoner, jeg må fortelle kollegene mine om denne saken. Les for dem det jeg har diktert.»

« – *Jeg kan ikke. Siden de benekter sjelens overlevelse etter døden, vil de ikke tro meg.*»

«Vel, da må jeg henvende meg til en annen spiritualist. Jeg må gjøre kjent dette faktum, at et protoplasma kan overleve selv etter døden. De vil analysere meg. Jeg har ingen fred før det skjer. Men når jeg tenker på Büchner, Vogt og Moleschot, er jeg tvilende; hvordan skal jeg klare å overbevise dem? Eksperimentene jeg utførte med viviseksjon på kyllinger og kreps var så vellykkede og overbevisende, men nå vet jeg ikke hva som vil skje med meg. Er jeg en tosk? Skal jeg ha tatt meg av agnene og glemt hveten?» – Nei, det kan ikke være mulig. Alt er så rotete! Jeg er en tosk som kan tro at jeg er død. Jeg er syk, jeg er gal, jeg har visjoner, jeg har den fastlåste ideen om å tro at jeg er en ånd. Så legger de meg på sykehuset. Jeg lever i en konstant delirium. Jeg tror jeg drømmer, og likevel er jeg våken. Tanken på døden hjemsøker meg. Folk tror jeg er død. Jeg eksisterer overalt og ingen steder. Jeg foretar lange reiser i luften. Jeg reiser med vindens hastighet fra Leipzig til Dresden, fra Dresden til Berlin. Det er bevis på fantasi – nei, på nerver og ganglier. Å, hvordan skal jeg bli kvitt denne feberen? Kalde kompresser er til ingen nytte. Hva ville skje med koppling i nakken?»

« – *En ånd kan ikke kontrolleres. Du er en ånd. Hvordan forklarer du fantasiene dine, tankene dine uten hjerne?*»

« – Ha! – Jeg vet ikke. Jeg holder på å bli gal. Hva skal man gjøre med denne ubevisste interaksjonen mellom nervefibre? Denne halvbevisste tilstanden er, for et klart hode, som mitt, ganske uutholdelig.»

En måned senere kom den samme ånden tilbake og skrev følgende: – Jeg har grublet mye uten hjernen min, og så mye står nå klart for meg, at jeg er død og likevel levende. Mitt prinsipp lever, og selv om jeg ikke kjenner betingelsene i dette livet, må jeg likevel erkjenne det som et faktum. Det er imidlertid høyst nødvendig at verden får vite dette faktum. Jeg må gjøre det kjent. Nei, mer enn det, jeg må innrømme at jeg, som en ånd, har skrevet gjennom et medium. Jeg har lidd ubeskrivelig sjelskval de siste dagene, jeg har kjempet og slitt, helt til jeg til slutt med gru må innrømme at jeg ikke lenger er et menneske og likevel levende. Jeg vet ingenting om Gud. Jeg er fullstendig utslettet fra bevisstheten om at jeg lever. Jeg vil lage støy og skuespill gjennom spirituelle medier, slik at mine kolleger skal innse at jeg lever. «

« – *Kollegene dine vil ikke tro på mediene dine, de vil erklære alt for å være bløff. Materialistene fornekte alt åndelig liv.*»

– Ja, dessverre er det altfor sant. Ingenting annet kan bøye slike sinnstilstander enn ens egen bitre erfaring. Og hvis man, etter å ha hatt denne erfaringen selv, prøver å overbevise andre, vil de ikke tro på deg. Det er forferdelig!

Etter det kom ikke denne ånden tilbake. Det er å håpe at han i ånde verdenen fikk den veiledningen han trengte og fulgte veiledningen fra de høyere ånder. Jeg gir nå ordet tilbake til Katharina.

* * *

Mens vi fortsatte reisen vår i denne sfæren, møtte vi en gruppe ånder som syntes å være fortapt i dype tanker. Noen snakket høyt med seg selv, andre kranglet. I en av disse skikkelsene kjente jeg igjen en svært berømt filosofisk forfatter fra hans jordiske liv, en mester i logikk. I det filosofiske systemet han hadde bygget opp, var det imidlertid ingen plass til Gud, fordi – som han forklarte –

det konseptet var ulogisk. Vi vil kalle ham «Talmus». Jeg henvendte meg til ham; han så indignert opp og sa: – Hvem er det som roper på meg? Hvem er det som forstyrrer tankene mine?

– Mine herrer! Alt er en tilstand, en idé. Tilstander gjennomgår forandring, og med dem våre ideer. Mitt jeg, egoet, forblir alltid det samme.»

«Du innrømmer dermed et «jeg», protesterte jeg. Hvis jeg ikke tar feil, er du Talmud, som har skrevet en lærebok i logikk der du har fornektet Gud og ønsket å hevde at alt bare er en selvforvandling.»

« – Helt riktig, vi er vår egen sak, og en sak som skaper forvandlinger.»

« Hvis du selv er årsaken til din egen væren, bør du fortsatt kunne innrømme at det finnes en skaper, en herre over alt, som er årsaken til alle årsaker. «

« – En skaper er fullstendig overflødig i mine kombinasjoner. Skapelsen har utgått fra seg selv. Jeg har forvandlet meg selv til et annet vesen gjennom kraften av metamorfose. Jeg lever nå i andre forestillinger.»

« – Fortell meg noe om forvandlingen som kalles fysisk død, åndens frigjøring.»

« – Veldig gjerne; men bruk bare ikke ordet «ånd», det er noe vi mangler en idé om. «Gud» og «ånd» er begreper vi ikke trenger for å tenke logisk, de er bare ord, oppfunnet av enkle mennesker, ord, uten et tilsvarende bilde eller en idé. Hva er en idé? Det er noe sansene våre gir oss vitnesbyrd om. Ideene forandrer seg med våre metamorfoser, det vil si når vi, som er årsaken, tar en annen retning. Døden er et rent menneskelig uttrykk. Dessuten innebærer den en forvandling som vi ikke trenger Gud for. Som følge av min egen lov – siden jeg er min egen årsak – har jeg forvandlet meg selv og befinner meg nå i en verden som tilsvarer den metamorfosen jeg har gjennomgått. «

« – Er du lykkelig?»

« – Lykkelig? – så menneskelig spurt! Hva er lykke? En forestilling, et konsept, som i hvert enkelt tilfelle samsvarer med våre sanseoppfatninger i øyeblikket, og som derfor endrer seg med våre transformasjoner. Det som virker som lykke for deg, er ikke lykke for meg. For meg er tanken alt. Jeg er verken lykkelig eller ulykkelig, verken kald eller varm. Hvordan kan en årsak også ha noen følelse.»

« – Har du aldri hatt kjærlighet? Har du aldri elsket, verken far eller mor, kone eller barn?»

« – Kjærlighet! Å, for en vrangforestilling! For en utvekst av våre fem sanser! Det er ikke annet enn et blodsband man føler for sine foreldre eller barn, og som avtar med alderen. Man elsker sitt barn som sin egen skapelse, som et produkt av seg selv som årsak, men denne følelsen avtar i samme grad som produktet blir mer uavhengig og har sine egne ideer. Det man ellers kaller kjærlighet er bare en seksuell drift. Nei, jeg er ikke så svak at jeg kunne knytte meg til noe som er underlagt transformasjon. Man må være selvforsynt. Jeg studerer årsakene, observerer transformasjonene og gjør mine observasjoner om dem. Men nå kan det være nok. Lev godt! Tenk på din egen transformasjon.»

« Med disse ordene forsvant han. Talmus' bestrebelse er nå å forklare åndelig liv empirisk. På jorden forklarte han det som et produkt av hjernens viklinger og andre organiske faktorer. Han forstår ikke sin nåværende åndelige tilstand, men ønsker likevel å prøve å forklare den på samme måte. Det vil sannsynligvis ta lang tid før han kommer til den erkjennelse at Gud er årsaken til all skapelse. Men til slutt blir han lei av å gå rundt i den samme tankesirkelen. Så setter en sløvhet, en apati inn.

Som kjent har enhver ånd sin duale ånd eller tvillingsjel; i et så gjenstridig tilfelle som dette, er det den duale åndens oppgave å bringe sin medånd til forståelse av sin vanskelige situasjon og vekke ham fra hans søvn. **Ingen er bedre i stand til å utføre denne oppgaven enn den duale ånden, for han er knyttet til sin tvillingsjel med de mest intime åndelige bånd.** Siden Talmus interesserte meg sterkt, ba jeg Betty om å hjelpe meg med å finne hans duale ånd. Et ekstremt elastisk, fluidisk, magnetisk bånd forbinder de duale åndene, uansett hvor langt de måtte være fra hverandre og hvor langt de har vært adskilt av vantro og synder. Det var imidlertid ikke så lett å

finne ånden vi lette etter her, for det fluidiske båndet mellom disse duale åndene var brutt flere steder. *Til slutt fant vi henne i selvmordenes sfære. Hun hadde forkortet sitt jordiske liv ved å hoppe i elven, drevet, som hun sa, av Talmus' hardhet og grusomhet.*

«Å, du lysets ånd,» sa hun til meg, «er du kommet for å gi meg trøst og tilgivelse? Jeg var på jorden så fattig og ynkelig, så avvist, og likevel elsket jeg den lærde mannen så høyt. Men han ville ikke ha noe med meg å gjøre – kald og hjerteløs vendte han seg bort fra meg. Sulten og forfrossen kom jeg til døren hans, så dyttet han meg bort med foten. «Å, hvor jeg gråt; hva skulle jeg gjøre? Jeg søkte glemselen i elven. Men jeg kan ikke glemme; for døden har ikke drept meg, den har bare gjort meg mer levende. Kan du gi meg noe informasjon om Talmus? Mitt navn er Ethel.»

Talmus har dødd på jorden uten tro på Gud; han er nå i ånde verdenen uten å være klar over forandringen han har gjennomgått. Han er bare fortapt og tankeløs fast i tanke-ideene sine.»

« Gode lysånder! før meg til ham. Hvis han er alene og forlatt, vil han kanskje ikke avvise sin stakkars Ethel. Jeg ville så gjerne gjort noe godt; kanskje jeg kunne vekke hans ånd til tro, for det finnes en Gud, det vet jeg, det føler jeg.»

« Den timen er ennå ikke kommet. Det vil avhenge av din egen omvendelse når du kan hjelpe Talmus. Derfor, kjære Ethel, ta ydmykt imot instruksjonene som gis deg av misjonsåndene som Gud har sendt til denne sfæren for å omvende deg».

Ethel lovet å følge mitt råd. Hennes kjærlighet og hennes ønske om å hjelpe Talmus vil helt sikkert styrke hennes gode intensjoner, og dagen vil snart komme da hun, i oppfyllelse av sin kjærlighetsplikt som dual, vil tenne troens lys i Talmus' ånd. '

KAPITTEL ELLEVE.

Grådighetens og profitteringens sfære.

Bankmannen M.

Vi går nå inn i en sfære bebodd av de som i løpet av sitt jordiske liv tilhørte den såkalte «store/stolte verden». Forfengelig, nytelsessyke og vantro er her de dominerende egenskapene. Vi møter ånder som har stått høyest på samfunnets skala. De har vært rike og utdannede, de har levd i overflod og raffinerte gleder, uten en tanke på jordens nød og elendighet, uten et spor av religion; hva spurte *de* etter Gud, hva bekymret *de* seg for sine sjelers velvære eller ve.

Dette er en verden av skruppelløshet og lettsindighet. For en trykkende luft det er! – varm og skarp som før en storm. Alt er tørt. Sterke elektriske strømmer går gjennom atmosfæren, og himmelen er dekket av mørke skymasser. Men her finnes strålende palasser, praktfulle bygninger fylt med kunstens mest verdifulle skatter; men akk, de er bare hån, tomme refleksjoner av jordens skatter. Her i disse luftspeilingene av palasser, fylt med like uvirkelige luksusartikler av alle slag, bor de tidligere «eierne» av disse skattene, som deres hjerter fortsatt klamrer seg til.

Her må de lære å innse at besittelsen av alt dette bare er en illusjon, for ved den minste berøring faller de fra hverandre. Fotokunsten kan muligens gi deg en idé om hvordan disse atmosfæriske bildene, som ser ut til å være virkeligheten, produseres – for likeledes finnes det også luftrefleksjoner på jorden som ser helt ekte ut.

Den som har levd i en illusjon på jorden, fortsetter å leve i den samme illusjonen en stund etter døden, helt til han forstår sin hensikt. Etter døden blir imidlertid denne illusjonen en virkelig pine.

Blant åndene jeg møtte her, kjente jeg igjen den rike baron M., som bodde i en kopi av sitt tidligere palass. Han satt på en myk divan i en av sine praktfulle gemakker og gråt. Jeg gikk bort til ham og spurte: «Kjære venn, hvordan har du det? Hvorfor gråter du?» Han spratt

opp og bøyd seg idet han svarte: «Å, baronesse! Hva ser jeg? Er du også her? Har du også den ulykken å eie et palass her?»

«*Nei, takk Gud! Jeg kom bare hit for å besøke deg.*»

«Det var veldig hyggelig. Du vet at jeg er død, ikke sant? Begravelsen min var storslått. Avisene har beskrevet alt i minste detalj. Det var en førsteklasses pompe funébre – den kostet meg flere tusen – en virkelig sjelden og vakker begravelse. Hele byen snakket om den. Det er i det minste en trøst for meg å la hele begravelsesfølget med alle fakkelbærerne passere meg nå og da.

– Se, det kan de gjøre i dette landet, det er fantastisk. – Og for noen kranser! Prinsesse L. sendte en krans av liljekonvall og roser med lange silkebånd «til den verdifulle vennen». Du forstår: Jeg kan ikke tenke på det uten følelser.»

«Men si meg, min gode baronesse: er det ikke noe merkelig med døden? Du var, husker jeg, en spiritualist – da kan du kanskje forklare det for meg dette. På jorden har jeg aldri grublet over slike ting; hva godt ville det ha gjort? Det var noe annet å gjøre for meg. Egentlig kunne jeg vært ganske lykkelig her. Alt er ganske vakkert, *men jeg forstår ikke helt hvordan det hele henger sammen: Jeg lever, men jeg er fortsatt død.* Alt er bare fantasi. Det du ser her er ikke ekte varer. Ikke rør denne vakre marmor-Dianaen, og heller ikke denne praktfulle majolika-vasen – den kostet meg 600 floriner – det er bare luft. *Jeg forstår ikke hvordan den kan imiteres så godt.*

«Og du kan ikke spise hva som helst, det er det verste. Først var jeg fullstendig desperat og ville skyte meg selv, men kulen gikk rett gjennom kroppen min uten å drepe meg. Alt er falske varer! Jeg kjeder meg fryktelig; ja, alle kjeder seg i denne dødelige prakten, som ender i intethet, i disse kvelende palassene, som bare er luft.»

«*Men har dere ingen kirker her?*» spurte jeg.

«Kirker? Hva skulle det være til for? Min gode baronesse, du må ikke tro på Gud. Hvis han eksisterte, hvordan kunne han la oss vansmekte på denne måten? Men siden du var så lykkelig på jorden for å ha alt dette, hvorfor er du ikke like lykkelig for det nå?»

«*Har du møtt din kone? Hvor er hun?*»

Ikke snakk med meg om henne. Hun er hos Gud og jesuittene, som hun var så glad i, ja, hun er i den eneste frelsende kirken. Jeg avla henne besøk, og hun besøkte meg også, men vi ble enige om at det var bedre for hver av oss å bli værende på vår egen planet, eller i vårt eget land – jeg vet ikke hva denne verden heter. Ekteskapet vårt er nå annullert.

Hun spurte meg om noe om Gud – haha – ja!

Han virket nå veldig sliten. Jeg magnetiserte ham, og han sovnet. Så tok vi ham – søsteren min og jeg – og bar ham til en annen sfære, hvor det finnes rene, gode ånder som elsker Gud og tilber Ham.

Han hørte lovsangene deres, ble sterkt rørt av dem og falt i gråt. Så førteA vi ham tilbake til palasset hans igjen og vekket ham forsiktig. «Å, baronesse,» utbrøt han, «er du fortsatt her? Vet du hva jeg nettopp hadde. Jeg drømte om Gud og hørte englene synge. Hvis drømmen var sann, hvis det virkelig fantes en Gud, ville det være en befrielse. Men jeg har aldri kjent ham.» Han sank ned og hulket. Kjære M., sa jeg, det finnes en barmhjertig Gud. Be til ham, påkall ham; han vil utfri deg. Og nå ba vi sammen. Vi ble hos M. en stund, helt til han innså nytteløsheten i sitt tidligere liv og ble grepet av en inderlig lengsel etter å tjene Gud og begynne et nytt liv i arbeid. Også for ham vil gjenfødelse i kjødet være det beste middelet til renselse og fremgang .

KAPITTEL 12.

Stolthetens sfære. Arrogante tanker er et korthus. De tidligere inkarnasjonene av en deformert idiot.

Så forandrer scenen seg. Vi kommer inn i de stoltes sfære. En høyst ubehagelig, tung luft møter oss. Og for noen temperaturendringer! Den mest trykkende hete og den strengeste kulde avløser hverandre i konstant vekslende. Her blandes menneskeånder fra jordens forskjellige sosiale klasser: aristokrater, avisskribenter, advokater, borgere og bønder, men de har alle til felles at de i stolthet har ansett seg selv for å være noe mer enn andre mennesker og ikke har ønsket å bøye seg. Her bygger og gjenoppbygger de sine stadig fallende korthus og luftslott.

Det er ganske merkelig å se på disse korthusene. På hvert kort som settes inn i bygningen, skildrer karakteristiske malerier byggmesterens høye tanker om sin egenverdi, samt bilder fra hans siste jordiske liv.

Jeg så for eksempel en aristokrat som bygde og bygde på et palass av kort av alle sine gamle forfedre. Hans familietre nådde, tror jeg, nesten til før syndefallet i paradiset, og overalt i hans kortpalass kunne man se portrettene, kronene, ordenene og titlene til disse forfedrene. Han plasserte kort på kort og telte linje etter linje på sitt store familietre, men da han var ferdig med bygningen, falt den over, og han måtte begynne på nytt. I uberegnelige tider har han bygget og regnet på sitt store familietre på denne måten. Han er fullstendig utmattet, men han vil ikke stoppe, han avviser enhver vennlig formanende stemme. Ved siden av ham er en god engel travelt opptatt med å bygge et nytt korthus, på hvis vegger alle den andre aristokratens feil og mangler er skrevet, selv hans mest hemmelige forbrytelser, og dette korthuset faller ikke fra hverandre, ser han det til sin store harme. Der beskrives det hvordan han en gang forførte en ung jente, som fødte ham en sønn, hvordan hun deretter døde i elendighet, hvordan sønnen vokste opp uten tilsyn, ble et rampete barn, en kriminell og endte i fengsel.

«Du kan ikke ta vare på slike barn», hadde han sagt i sin stolthet. Der var ordene brent inn. Irritert vender han ansiktet bort og begynner å telle sine forfedre igjen. Ikke langt fra ham bygger en journalist sitt korthus av alle løgnene han har skrevet og spredt i løpet av sitt jordiske liv. Han har gjort mye skade i verden med pennen sin, og siden han ikke har trodd på noe, har han latterliggjort alt åndelig, alt edelt og godt, og er dermed stadig blitt større i sine egne øyne.

Der borte ser vi igjen en advokat som bygger sitt korthus av alle sine handlinger og rettsaker. Det beskrives der hvordan han har presset penger, hvordan han har dømt uskyldige, og hvordan han alltid bare har tenkt på sin egen vinning. Denne mannen anser seg selv stor nok til å forakte Gud. Han bygger sine hovmodige tanker høyere og høyere, helt til et vindkast kommer og styrter hele den stolte bygningen. I denne sfæren er de mest forskjellige ånder samlet, jøder og kristne, fattige og rike, fyrster og bønder. Enhver form for stolthet er representert her; og enhver ånd har sitt korthus, som er et uttrykk for dens ideer og dens karakter. Han prøver å innrede det så komfortabelt som mulig for seg selv, men det faller ustanselig fra hverandre. *Ja, her må stolthet av noe slag bittært lære sin uverdighet og avmakt; men åndelig stolthet lider bittært. Fortvilelse bøyer til slutt det stolte sinnet til ydmykhet og baner vei for bønn.*

Deretter følger i de fleste tilfeller en gjenfødelse til jorden under de mest ydmykende forhold og i stor fattigdom. Den åndelig stolte blir ofte en idiot eller en krøpling. Derfor, når du ser en blind eller halt eller svaksinnet stakkar på jorden, se i fortiden etter årsaken til hans prøvelse, ikke bare i den syke kroppen, og vær barmhjertig mot den ynkelige botferdige, for ingen vet hvor du selv, min venn, ville ha vært hvis du hadde måttet tåle de samme fristelsene som ham. Ingen er trygg fra å falle hvis han ikke søker hjelp hos Herren.

Her møtte jeg en ånd som jeg kjente igjen fra mitt jordiske liv. Han var den gang en stakkars, vanskapt idiot, som gikk omkring og tigget. Han ble ofte sett løpe etter de elegante vognene, mens han strakte ut sin tynne hånd for å få almisser. Når han fikk en mynt, om enn aldri så liten, var hans vanskapte ansikt forvridt av et glis, som skulle betegne glede og takknemlighet. Nå var han sterkt

forandret til sin egen fordel, men jeg kjente ham likevel igjen og spurte om han ville fortelle meg noe om fortiden sin. Etter litt nøling begynte han.

– Jeg kan nå snakke uten å føle det konstante presset mot hodet. Skal jeg fortelle deg om mine tidligere jordiske liv, som vil forklare hvorfor jeg må gjennomgå en slik bot? Det er så vanskelig for meg å snakke om det, og jeg gjør det motvillig, men siden du alltid var så snill mot den stakkars dåren, skal jeg fortelle deg hva som først ble klart for meg lenge etter min død. Jeg var en gang – det må ha vært for minst tusen år siden – en vill skapning på jorden. Mitt liv ble tilbrakt med grusomheter og ville påfunn av alle slag. Grusom og gudløs som jeg var, kontrollerte også stoltheten meg, og jeg ville herske over alle. Etter min død hadde jeg ønsket å bli tatt med til et reformasjonssenter i ånde verdenen, men jeg gjorde motstand og forble på jorden, hvor jeg vandret omkring som en ond ånd. Så ble jeg tvunget til å bli gjenfødt på jorden. Jeg var nå jesuitt og stilte meg i inkvisisjonens tjeneste. Der kunne jeg gi fritt spillerom til min grusomme natur, jeg lot folk tortureres og brennes. Ja, jeg har sannelig gjort djevelske ting, ingen midler var for ille eller for grusomme for meg. Jeg gror når jeg tenker tilbake på det. Jeg døde, og etter denne andre døden var jeg enda verre og mer ond enn etter den første.

Jeg gjorde nå som før; jeg vandret omkring på jorden og foretrakk å bo der laster og urettferdigheter ble begått. Så oppdaget jeg en svært hovmodig kvinne. Hun var en dronning. Hennes onde, fordervende ånd tiltrakk meg med sympatiens kraft. Jeg ble hennes sønn og senere regent. Spar meg for beskrivelsen av dette livet. Til grusomheten ble nå også begjær og laster som hører til tilfredsstillelsen av sanselige lyster, knyttet. *Jeg ble menneskenes avskum.* Etter denne min død skjedde det andre; mengden av mine ugjerninger var nå hopet opp. Jeg falt under en streng lov, jeg ble kastet i fengsel – det finnes mange slike i ånde verdenen.

Så ble jeg internert på et øde, kaldt sted, hvorfra jeg ikke fant noen vei ut. *Her var jeg alene med minnet om alle mine ugjerninger.* Siden jeg aldri hadde elsket noen, kom ingen for å trøste meg. Bare skyggene av dem jeg hadde myrdet sto spøkelsesaktig truende foran meg. Å, hvor ofte jeg ønsket meg en død som kunne få meg til å glemme alt. Kunnskapen om at min sjel var udødelig forberedte meg på de grusomste pinsler.

Så en gang så jeg noe som et svakt lys bryte gjennom mørket, og jeg trodde jeg hørte en stemme som sa: «Hvert hundre år kommer lyset av Guds nåde og oppsøker de fortapte for å lære dem å be.»

Jeg fulgte denne lysstripen. Den ledet meg til et annet ånderik, hvor en strålende engel felte dom over en mengde fanger. Hver av dem fikk sin straff eller bot. Mange fulgte engelen og gikk underdanig sin skjebne i møte. Andre reiste seg, benyttet seg av sin midlertidige frihet og kastet seg som en flokk ville dyr ned på jorden, og spredte en atmosfære mett av ondskap rundt seg. Dette er de onde åndene som noen ganger får lov til å besøke folk for å forberede dem på fristelser eller straffer. Deres største ønske er å kunne tvinge seg selv til en inkarnasjon, om mulig, i et ubevoktet øyeblikk, men dette er ikke så lett, *for de fleste mennesker er omgitt av en trygg beskyttende sirkel av gode ånder, som de onde ikke kan gjøre noe mot.* Gjenfødelse i kjødet blir også veiledet og overvåket av spesielle ånder utnevnt til dette formålet, slik at en vilkårlig inkarnasjon er nesten umulig. Denne gangen ble det trukket snevre grenser for min arroganse; jeg ble inkarnert under forhold som utgjorde en streng straff for min stolthet. Hadde jeg vært ydmyk og underdanig den gang, ville jeg blitt en sunn bondegutt, men min ånd var fortsatt full av bitterhet og oppdemmet sinne over å være født av en fattig bondekvinne.

På denne måten vansiret jeg mitt eget bilde allerede i livmoren og skadet hjernens utvikling. Like forvrengt og deformert som min ånd var, så var også kroppen min; **den ble et trofast bilde av mitt indre menneske.** *Jeg kunne ikke tilegne meg en sunn hjerne.* Selv talens kraft ble nektet meg, fordi jeg så ofte hadde syndet med tungen min. Stolthet glødet fortsatt i meg; med bitterhet innså jeg min ydmykelse, derfor ble jeg en deformert, ond idiot. Når folk gjorde narr av meg eller lo av meg,

ble jeg vill og slo meg selv. De eneste jeg brydde meg om var kyrne jeg passet på, og deg, som jeg nå snakker med, fordi du ga meg mynter, og jeg likte penger.

Folket sa om meg: «Han vil ikke jobbe, han tror han er en stor herre.» Hadde ikke jeg også vært en? – hadde jeg ikke vært regent? Det var derfor ikke galskap når dåren (idioten) noen ganger innbilte seg at han var noe stort, det var bare et svakt minne fra svunne tider. Å, menneskenaturen med alle sine onde tilbøyeligheter, som aldri vil dø! Be for meg!

Denne bekjennelsen er svært lærerik. Vi ser her hvordan ingenting er en tilfeldighet. Ånden, med sine iboende egenskaper og summen av sine gjerninger begått i tidligere liv, er selv skaperen av sin egen skjebne.

KAPITTEL 14.

Forrædernes og menedernes* rike.

Ulykker, når folk dør i hopetall.

Fru Laura.

Louis og heksen.

*betyr å gi en falsk forklaring under en edsavleggelse, typisk i en rettssak, hvor man har sverget på å snakke sant; det er altså et begrep for

falsk vitnesbyrd. Ordet kommer fra norrønt (meineiðr) og har historiske røtter i gammel germansk rett, der flere menn avla ed for å bevitne en persons ærlighet, men i dag brukes det om enhver falsk edsavleggelse, som straffes etter dagens straffelov som "uriktig forklaring".

Kort fortalt: Hva det er: Å lyve når man har sverget på å fortelle sannheten for en domstol.

Historisk bakgrunn: Røtter i eldre rettssystemer hvor mange "med-edsmenn" vitnet om en persons troverdighet, der en mened var en skadelig ed.

Kristus sa: «La deres ord være ja, ja og nei, nei! Og alt som er mer enn dette, er av det onde.» Menn er for hastige med å komme med høytidelige bekreftelser. I Guds navn sverger de kyskhets og troskap, og inngår pakter som de ikke senere kan holde; disse profane tingene som de verken tror på eller engang kjenner, og dermed blir Guds navn misbrukt til mened og falsk forklaring.

Den sfæren vi nå kommer inn i er et tilholdssted for ekteskapsbrytere og meneder. Også her er alle religioner og alle samfunnsklasser representert, men her møter vi ikke religiøse fanatikere eller hyklerske fariseere; i denne sfæren finner vi slike kirkeprester som har brutt sin ed, levd et liv i sanselige nytelser og ikke selv trodde på læresetningene de forkynte.

Selv de som har brutt sine ekteskapelige troskapsløfter, lærer her å omvende seg fra sine feil. De forskjellige religionene har sine spesielle kirker her, som i utseende og konstruksjon samsvarer med deres modeller på jorden, men hvis du ser nærmere etter, er de falske og deformerte som sine prester. Alt disse falske kirkens tjenere har brutt i løpet av et liv i synd gjennom sensualitet og egoisme, alle sine deformerte religiøse ideer, er skrevet her på disse kirkeveggene i forferdelig ildskrift. Og fra alle disse kirkene ringer klokken med en merkelig lyd; de anklager også prestene for sine synder.

Det er en dyster, hjerteskjærende disharmoni å høre dem ringe gjennom rommet. «Dere har sverget og brutt deres ed. Fortapte sjeler klamrer seg til deres samvittighet. Med Guds ord på leppene har dere begått synd. Ve! ve dere!»

Noen ånder faller angrende på kne og ber Gud om tilgivelse, andre bare sørger og gråter, andre flykter igjen og prøver å gjemme seg, men de lykkes ikke. Hykleren, som har forsøkt å bedra seg selv gjennom sofismer, ser her sitt eget sanne jeg og vender seg i redsel bort fra dette bildet, som om det var et monster.

Gråt angerens tårer, dere elendige! Deres bot vil bli vanskelig. Dere er falt under gjenfødelsens lov. En vanskelig død venter dere; for bare en slik person er i stand til å vaske bort flekkene av mened som nå besudler dere. Forferdelige ulykker skjer ofte på jorden, der en mengde mennesker

omkommer på en forferdelig måte samtidig, som i skipsforlis, jernbaneulykker, gruveulykker, eksplosjoner, jordskjelv, branner, for ikke å snakke om kriger. Hundrevis av mennesker dør en pinefull død samtidig. Nå tenker du kanskje at dette skyldes en tilfeldighet som verken kunne forutses eller forhindres. Kortsynte menneskebarn! ingenting er en tilfeldighet. Alt styres av evige, uforanderlige lover. Alle de som omkommer på denne måten er spesielt bestemt til det. Dette er straffen de må gjennomgå for det de en gang gjorde galt. Herren har spesielt oppsøkt og samlet dem som må dø på denne måten, og for hver av dem tjener denne døden som befrielse og forløsning.

Blant noen ånder som sto gråtende utenfor en kirke, kjente jeg igjen en gammel bekjent, den tidligere fru Laura, kjent for sin skjønnhet, men også for sin lettsindighet. Den en gang vakre og stolte damen var nå en gammel, krumrygget gammel kvinne med et ansikt rynket av lidelse og sorg. Da hun så meg, snudde hun seg raskt bort, som om min tilstedeværelse hadde vakt hennes misnøye. Jeg gikk frem og ville gi henne hånden min og sa: Laura, kjenner du meg ikke? Vi var barndomsvenner.

«Ikke rør meg!» ropte hun vilt.

«Du er også et av de hardhjertede eksemplene på dyd.»

«Men jeg har aldri gjort deg noe vondt», svarte jeg.

«Kanskje jeg kan være til litt hjelp for deg nå?»

«Hjelp meg! Gå, jeg tåler ikke synet ditt, du er så smart. Vet du ikke at jeg var i et kriminelt forhold med fetteren din?»

Jeg så trist på henne. «Det vet jeg», sa jeg.

«Jeg vet også hvor mye hans egen kone led av det. Men nå er dere alle i ånde verdenen.»

Ja, ja, avbrøt hun. Han har vært her, jeg har sett ham. Her vet alle om min synd. Nå synes de ikke lenger jeg er vakker. Og hun, hans kone, hun har blitt en engel. Hun kom hit og hentet ham. Men hvor er mannen min? Han kommer ikke for å hente meg. Han har imidlertid også sverget på å lede og beskytte meg, men nå har han glemt meg. Du vet, sa jeg, at mannen din aldri var utro mot deg, at han elsket deg til tross for dine feil. Han elsker deg sannsynligvis fortsatt og ville gjerne hjelpe deg hvis han fikk lov til det. Finn veien til ham gjennom omvendelse og bønn. Hun begynte å gråte. «Hvis du møter ham, så hils ham fra meg», hulket hun.

* * *

Jeg vandret videre gjennom denne dystre sfæren. Så fikk jeg øye på en mann som satt der med armene foldet og så dystert frem for seg, som om han grublet over tunge tanker. Foran ham satt en motbydelig skikkelse på huk som lignet en gammel, skitten sigøynerkvinne. Hun bare stirret på ham. Jeg kjente igjen dette ansiktet, jeg hadde definitivt sett ham før, ja, det var min gamle barndomsvenn Louis. Han hadde hatt en ung, vakker kone og snille barn, men hadde forlatt dem alle for å leve med et avskum av verste sort; en kvinne, som deretter tok sjelen hans i besittelse som en ond ånd. Da han ble gammel og syk, slo hun ham. Hans kone døde tidlig, ellers ville hun, da han ble syk, ha gjort alt hun kunne for å befri ham fra denne demonens klør. Da han døde, sa folket: nå er han fri fra sin plageånd.

Fri! Så vakkert! Det sensuelle livet han hadde levd hadde lammet hans ånd så mye at han nå satt der og grublet uten styrke til å riste denne kvinnen av seg. *Synden hadde knyttet disse to vesenene så sterkt sammen at til tross for avskyen de bar for hverandre, kunne de ikke skilles.* «De har valgt hverandre, la dem nå leve sammen!» – slik var deres dom.

«Louis!» ropte jeg. «Kjenner du meg ikke igjen?»

Han så overrasket opp. «Er det deg?» sa han, og ville gå for å møte meg. Men kvinnen grep hardt tak i den lange kappen hans.

«Du blir!» hveste hun. «Du tilhører meg. Jeg tør ikke være alene.»

Han prøvde å sparke henne bort med foten, men hun klamret seg til ham som borrelås.

«Å!» utbrøt han og strakte armene mot meg i bønn.

«Jeg er i helvete, og denne kvinnen er djevelen selv. Hjelp meg!»

«Gud er barmhjertig», sa jeg. «Han vil utfri deg hvis du ber om nåde.»

«Men hun forlater meg aldri», klaget han. «Nei, jeg vil ikke forlate ham», hvisket hun. «Gud er død for oss.»

Synet av disse stakkars skapningene gjorde meg fullstendig fortvilet. «Det er en håpløs tilstand», sa jeg til Betty. «Hva kan gjøres for å hjelpe dem?»

«Hans kone var også utrøstelig,» svarte Betty, «da han forlot henne for å leve med denne kvinnen. Men han var da lykkelig i tilfredsstillelsen av sine sensuelle lyster. Guds kjærlighet trenger imidlertid gjennom alt, selv om det tar tusen år. Selv her kommer misjonsånder og forkynner for de fortapte. Vi vil ta Louis med oss og denne kvinnen også og lede dem til en slik misjonær.»

Louis fulgte oss villig, men vi måtte binde kvinnen med vår sterke vilje; hun kjempet imot den med all sin kraft. Vi nådde imidlertid snart en høyde, hvorfra man hadde vid utsikt over landskapet. Mange stier førte til høyden, som var tett dekket av roser av en sjelden skjønnhet og duft. Skarer av ånder vandret der. Noen så ut til å ha det travelt, andre gikk saktere, mange ble dratt dit av gode ånder, andre kjempet imot den, men ble tvunget til å gå videre, noen brøt seg igjen løs og løp vekk. Jeg så også Laura blant dem som gikk foran. En strålende lysskikkelse sto på høyden, en engel av Guds nåde, som strakte ut armene sine i velsignelse og sa: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.» Dette er Herren Guds ord til dere. Han tar imot syndere. Ingen blir fordømt. Enhver kan omvende seg, gjøre bot og bli et Guds barn igjen. Men fortvil ikke! Evig liv er for dere noe uforklarlig, noe uforståelig. Dere skjelver ved tanken på at det fortsatt er mye botsliv i kjødet igjen for dere, før dere kan bli et Guds barn. Mange av dere er kanskje bekymret for de kjære dere har igjen på jorden. Hva skal bli av dem alle? spør dere. De er alle i Guds hånd. Noen håper på åndens utslettelse, fordi dette ville slette minnet og sette en stopper for samvittighetskvalene. Dere tror det, fordi dere er ånder som har avveket fra Herrens veier, men jeg sier dere at dere alle vil leve evig. Dere vil bli gitt mange midler til reformasjon. Ta imot dem med et ydmykt hjerte.

I lang tid talte denne strålende ånden kjærlighetsord til de falne. Han så inn i sjelen til hver enkelt og ga hver enkelt det trøstende ordet han trengte. Mange falt for hans føtter og tryglet om hjelp. Til de oppriktig angrende ga han en rose, men de som ikke hadde våknet med skyldfølelse, ble sendt tilbake til sine gamle boliger. Laura ba om en rose, og jeg så engelen gi henne en. Louis ville plukke en rose selv, men stakk seg på tornene. Kvinnen, som klamret seg til ham, ville dra ham med seg bort. Han ristet henne voldsomt av seg.

«Fri meg fra min synd!» ropte han. «Å, Guds engel, fri meg fra lenkene som mitt utroskap har pålagt meg. Maria! du som en gang var min kone, ha nåde! Tilgi meg! Jeg angrer min feil. Hjelp meg!»

Dit kom også Maria virkelig. Hun rakte ham hånden sin i forsoning. Den onde kvinnen trakk seg tilbake, blendet av Marias åpenbaring, og slapp taket. Maria ga den botferdige en rose og fulgte ham til sfæren hvor også vi nå skal gå.

14.KAPITTEL.

Et rekreasjonssted for de som led av sinnssykdom.

En som døde på asylet.

Henrik og Agatha.

Etter en trist reise gjennom dystre og mørke verdener, som gir gjenklang av de uheldiges klager, begynner det endelig å gry. Sfæren vi nå går inn i er et sykehus av guddommelig barmhjertighet for syke og botferdige ånder. Hit kommer også mange ånder som i løpet av sitt jordiske liv led av galskap. Luften her er ren og frisk, og solen skinner sterkt på festningen. De vakre skogene er duftende av blomster og runger av fuglesang. Her går

nådens engel fra en syk ånd til en annen og tilbyr dem all den trøst og forfriskning de trenger. Det finnes også leger som magnetiserer de syke åndene og styrker deres livskraft. *Gjennom en sinnssykdom lider ikke bare kroppen, men også ånden. Når sistnevnte er blitt frigjort fra sitt syke organ gjennom døden, føler den seg utmattet og sliten som etter en lang kamp.*

Her er et sted for rekreasjon for disse hardt prøvede. Jeg møtte to gamle bekjente her. Den ene, Henrik, døde på et galehus av en alvorlig hjernesykdom. Han hadde nå kommet seg etter sykdommen. Jeg fant ham tilfreds og lykkelig i en vakker lund, hvor han var oppslukt av å betrakte noen bemerkelsesverdige planter. Han kom glad for å møte meg. «Du er nå fri, kjære Henrik», sa jeg til ham, fri fra kroppens lenker og fra alle undertrykkende tanker. Jeg er glad for å se deg.»

«Ja, jeg er forløst», utbrøt han. Gud være lovet! De siste årene av mitt jordiske liv var bare et liv i vegetativ sløvhed. Å, hvor min ånd har lidd under trykket fra min syke hjerne! Jeg levde i mørke, halvt bevisstløs. Det animalske livet tok overhånd over det åndelige, det gjør meg fortsatt vondt å tenke på det. Etter at dødspine var over, følte jeg meg fri, men var fortsatt så svak av det langvarige trykket på hjernen at jeg falt i hjelpeløshet. Min kjære mor og min bror tok nøye vare på meg og brakte meg hit, hvor jeg nå under deres kjærlige omsorg raskt har kommet meg. Det skjer fortsatt ikke så sjelden at jeg føler det tidligere trykket på hodet mitt og byrden av min gamle kropp, men et par magnetiske slag fra min mor befri meg snart fra disse hallusinatoriske fornemmelsene. Jeg føler meg så lykkelig her i kretsen av disse gode åndene.

«Se, der kommer en gruppe medfølgende ånder igjen, og de har med seg noen stakkars, lamslåtte menneskeånder, som nettopp har blitt befri fra sitt dystre liv på galehuset. Jeg må dra dit og hjelpe dem», sa han og skyndte seg av gårde.

Den andre bekjente jeg møtte her het også Henrik. Han var en god og vennlig mann, kanskje litt forfengelig når det gjaldt sin avstamning, noen ganger sprudlende, men stort sett godhjertet. Han giftet seg aldri, men hadde alltid en flamme som han gikk og sukket for. De siste årene av sitt liv led han av en hjernesykdom og måtte legges inn på et galehus. Han var nå ubeskrivelig glad for å se meg igjen; jeg møtte ham i selskap med en ånd som jeg kjente igjen som Agatha, hans siste flamme. Vi satte oss ned under et stort, løvrikt tre i skogen, og han begynte å fortelle meg. :

– Jeg vil gjerne beskrive min oppvåkning her i ånde verdenen, men da må jeg først gå tilbake til tre år før min død, for da led jeg allerede det jeg vil kalle en liten død. Jeg hadde følt meg syk lenge, var ofte svimmel, og det var som om en ond ånd ville drive meg til å sløse med penger og løpe etter kvinner. Jeg levde som i et sinnsvanvidd; jeg manglet en fast vilje til å forsvare meg. Så kom en forferdelig katastrofe, hvor jeg falt i raseri over folks uhøflighet og ble innesperret på galehuset. De første dagene følte jeg ikke så mye sorgen i min situasjon, fordi hodet mitt fortsatt var så tåkete og uklart, men da jeg senere ble rolig og forsto hvordan alt var, følte jeg meg dypt ulykkelig. **Det var en uutholdelig skam for meg at jeg, den høytstående mannen, ble innesperret og satt under en uhøflig vakt, som jeg måtte adlyde.** Det var en stor trøst for meg da Johan, min trofaste tjener, fikk lov til å bo hos meg etter eget ønske. Jeg ber fortsatt daglig til Gud om at han må belønne Johan for denne vennligheten.

Det var også en stor trøst for meg da nevøene mine og min lille niese Adelheid kom på besøk. Jeg befant meg i den ubehagelige situasjonen å være 'halvveis' en tosk, en komplett tosk ville vært mye bedre. Gjennom mykgjøringen som hjernen min led av, var ånden min som under påvirkning av en narkotisk gift. Jeg sov nesten, men jeg husker fortsatt en voldsom fysisk gysning – det var det siste slaget. Menneskelivet ble sakte slukket, og kroppen min var død, men ånden min ble frigjort fra døden, som virkelig hadde lenket meg i tre lange år. *Det var en fantastisk følelse. Noen av mine tidligere avdøde venner kom for å møte meg og hilste på meg. Jeg var spesielt glad for å se min Agatha igjen her, den siste jeg elsket på jorden.* Hun døde fire år før meg, noe som på den tiden forårsaket meg stor sorg og la grunnlaget for min melankoli. Hun ville ta meg med til en sfære i ånde verdenen.

Nei, sa jeg, la oss bli her til de har begravet meg; Jeg må se til at alt går riktig. Slik var jeg vitne til hvordan min gode, trofaste Johan, med tårer, tok på meg uniformen, og hvordan de la sverdet ved siden av meg i kisten – det gjorde meg godt.

Jeg likte også utsmykningen av slottskapellet med alle våpenskjoldene veldig godt; for du vet at jeg ikke døde på galehuset, men sammen med min gode niese Adelheid, som befridde meg fra anstalten og tok meg med hjem. Tårene hennes rørte meg dypt. «Den kjære, gode onkelen,» sa hun, «så vakker han ligger der!»

Da alt var over, sa jeg til Agatha: – Vel, vis meg nå din bolig i ånde verdenen. Jeg vet at jeg er en ånd. Måtte gamle Henrik råtne i graven sin. Nå kommer det nye livet og dommen. Nå skal jeg se om jeg ender opp i himmelen eller i helvete, eller kanskje i skjærsilden.

«Du vil bli overrasket,» sa Agatha, «over at alt er så annerledes enn det du forestiller deg.» Hun tok hånden min – ja, jeg hadde en hånd, en hel kropp, selv om den var veldig lett og gjennomiktig, usedvanlig behagelig å bære.

«Hvordan skal vi komme oss vekk fra Jorden nå?» spurte jeg. «Du er fortsatt svak,» svarte hun. «Jeg skal magnetisere deg og få deg til å sovne. Her kommer din skytsånd, med hans hjelp skal vi nå vårt mål.»

For første gang så jeg min skytsånd. Det var en vidunderlig vakker engel. Han rakte ut hånden sin mot meg og sa: Du skal dø fullstendig bort fra jorden, det er din sanne forløsning. Jeg sank ned på kne, ble grepet av svakhet og mistet bevisstheten.

Da jeg våknet igjen, befant jeg meg i en vakker hage, duftende av reseda og liljekonvall. En nattergal sang herlig. Ved min side sto min skytsånd og Agatha. «Er jeg i himmelen?» spurte jeg. *Nei, svarte min skytsånd, dette er en sfære hvor slitne jordiske vandrere kan hvile og styrke sin styrke. Her råder fred, og her skal vi lese gjennom hele ditt jordiske liv sammen, for her skal dommen holdes. Jeg vil vise deg alle dine feil og unnlattelsesynder, de er alle nedtegnet her. Mens han sa dette, rullet han ut store tavler foran meg – nesten som skyggebilder – som viste hele mitt liv dag for dag. Der var alle mine synder beskrevet. Denne undersøkelsen av mitt jordiske liv var en alvorlig prøvelse for meg, og for hver synd som ble avslørt, skar den meg i hjertet.*

Da vi hadde nådd det siste bildet, som viste dødsleiet mitt, var jeg fullstendig knust over å ha kastet bort et helt liv så nytteløst. «Nå er vi ferdige med undersøkelsen», sa engelen. «I dag er det nøyaktig ett år siden du døde på jorden.»

«Det er ikke mulig», sa jeg, og ville se på klokken. «Aldri har et år gått så fort for meg.» Under denne prøvelsen var Agatha med meg hele tiden. Hun ga meg ofte fersken og markjordbær for å styrke meg. Jeg vil nevne at frukten her er som gjennomiktig og uten frø. Spiritualistene ville kanskje si at det er sjelen til en fersken. Jeg drakk også ofte friskt, godt vann – slikt absorberes uten å gjennomgå fordøyelsesprosessen.

Flere ganger under denne prøvelsen lot engelen meg hvile en stund og til og med sovne, før vi begynte å se på et nytt bord; disse hvileøyeblikkene var ubeskrivelig forfriskende. «Hva er nå, kjære skytsånd, resultatet av denne undersøkelsen?» spurte jeg. Hvilken åndekategori vil jeg tilhøre?

«Du har feilet,» svarte han, «mer av svakhet og lettsindighet enn av ond hensikt. Din vilje var svak og dine lidenskaper sterke. Du må følge meg og lære lydighet.»

«Vil jeg da komme til Gud?» spurte jeg. Engelen smilte. «Å nei!» sa han, «ikke lenge. Jeg er din guide sendt av Gud, følg meg.»

Jeg ble nå vist mitt hjem i denne sfæren. Her bor jeg sammen med min gode Agatha. Hver dag samles vi, som bor i denne regionen, til undervisning og bønn. Høyt humør er våre lærere. Disse øyeblikkene er en virkelig forfriskning for oss. *Så snart noen har blitt sterkere, gir de ham små oppgaver; vanligvis får han en reise til jorden for å hjelpe en slektning, eller for å forhindre en ulykke, eller for å trøste og hjelpe noen som er døende.*

De første tre årene her var jeg bare en lytter, fordi jeg hadde så mye å lære; deretter fikk jeg også gradvis små oppgaver på jorden. Jeg lengter ennå ikke etter å vende tilbake til det jordiske livet; jeg skulle ønske at mitt nåværende liv skulle vare evig.

Når jeg har spurt etter den ene eller den andre av mine bekjente fra det jordiske livet, har jeg fått lov til å besøke dem selv, og siden de vanligvis bodde i vidt forskjellige sfærer, har jeg hatt anledning til å foreta flere interessante reiser.

Min nevø Henrik bor her på samme sted som meg; Vi har så hyggelige stunder sammen. Vi er slett ikke ledige, og jeg frykter ikke at evigheten vil virke lang for meg. Jeg må imidlertid tilegne meg et lager av tro, kjærlighet og visdom, *for jeg vil helt sikkert bli forpliktet til å inkarnere igjen på jorden for å gjøre opp for mitt tidligere unyttige liv.*

Kan du huske, spurte jeg, om du har gått gjennom flere jordiske liv?

Å ja, ganske mange. Jeg husker dem slik en skuespiller husker rollene sine. En gang var jeg til og med en regjerende prins, så utviklet stoltheten min seg. Så var jeg en gang en ridder. Men jeg kan ikke fortelle alt, det ville bli for langt. Jeg har også sett alle mine inkarnasjoner i skyggebilder og gjenkjent alle mine slektninger. Fremtiden er skjult for oss. ***De høye åndene sier at vi selv er skaperne av våre fremtidige skjebner.*** Tre ganger har jeg sett vår Frelser. Han vandrer gjennom alle verdener. Når han kommer, er vi omgitt av et pust av Guds egen ånd, så strålende, så storslått, så opphøyet er han. Det er én ting jeg gjerne vil si til jordiske mennesker.

Man bør vokte seg for å bli slave av pedantiske vaner. Jeg var slave av slike vaner. Jeg var spesielt en stor røyker. Da jeg ble en ånd, var røyking slutt. Hvor ofte har jeg ikke lengtet etter en god sigarett! Jeg hadde også for vane å stadig se på klokken; det må jeg gi avkall på her. Jeg kan ikke nekte for at jeg gjerne skulle visst hva klokken er i Graz nå og da. Folk bør gradvis prøve å legge fra seg sine gamle vaner og tilby seg å leve uten dem, for det er svært ubehagelig senere, som ånd, å bli tvunget til å gi opp noe man har blitt vant til i løpet av det jordiske livet.

Til slutt må jeg også innrømme at jeg ble både svært overrasket og lei meg da jeg fant ut at jeg ikke lenger hadde noen aner (Slekt-historie). Hvor var de alle, disse høybårne forfedrene som jeg hadde vært så stolt av?

Hvis jeg hadde lett etter dem alle, ville det ha tatt lang tid. Hva hadde blitt av dem alle? Hvilke inkarnasjoner og hvilken bot hadde de kanskje blitt utsatt for? På disse spørsmålene svarte den høye ånden: «Det sanne kjennetegnet på adel kalles dyd, den virkelige kraften kalles kjærlighet til Gud.» Selv min tilbøyelighet til små kjærlighetsforhold var en stor ulempe for meg her. Fra den sfæren vi lever i, finnes det mange veier til andre regioner i ånde verdenen.

En gang på en slik vei møtte jeg en vakker kvinnelig ånd, som kom fra jorden, hvor hun nettopp var død. Jeg ville følge henne, men min gode, årvåkne Agatha holdt meg tilbake i tid. Så så jeg at denne vakre kvinnen gradvis ble mer og mer motbydelig jo lenger hun kom. Hun var en fallen kvinne, som nå var på vei til et botssted i ånde verdenen. Hvis jeg hadde fulgt henne nå, ville jeg ha oppført meg rart. Da ville jeg ha endt opp på et asyl igjen, og det ville jeg sannelig ha fått nok av på jorden. Folk vil helt sikkert synes det er utrolig når jeg nå nevner at jeg bor i et stort, vakkert telt. Men jeg er ikke en høyånd. Vi, alle vi som bor her, er ennå ikke åndelige nok til å kunne klare oss uten boliger og natur. Akkurat som våre nåværende kroppar – jeg sier kroppar fordi jeg ikke finner noe annet uttrykk – har menneskelige former, slik er det også med naturen rundt oss, med våre boliger, vårt behov for søvn og mat, ja med alt i denne verden, ***det er likt i alle henseender det vi er vant til på jorden, bare at alt er mindre grovt og materielt enn der.*** Den høye ånd sier at denne verden er den materielle verdens sjel.

15.KAPITTEL.

Et forberedelsessted for det jordiske livet.

Om loven om gjenfødelse.

Carl, som gråt ved sin egen bære over et bortkastet liv.

Nina med pukkelryggen.

Hvordan man kan betale ned gammel gjeld ved å adlyde hjertets stemme.

Edvard, et takknemlig tilbakeblikk på det jordiske livet.

Frans sportsmannen.

Marcellus blir innviet i sitt nye jordiske liv.

Vi kommer nå til en sfære hvor gode og enkle mennesker som har fullført sin jordiske reise, bor. Her samles også omvendte ånder fra lavere verdener for å forberede seg på en gjenfødelse på jorden . Slike ånder må, for å komme inn i denne verden, forandre sin åndelige kropp; de må gjennomgå en slags død for deretter å våkne til nytt liv .

(Se dette beskrevet i « [Syv trinn til evigheten](#) » s. 53, og « [En vandrer i det åndelige landet](#) » – kap. 12)

I den nest siste sfæren vi besøkte, så vi en engel gi hver angrende ånd en rose. Duften av denne rosen er berusende, ånden faller i en sløvhet, lik fysisk død. I løpet av denne tiden løsriver den åndelige kroppen seg, eller, mer korrekt, den forvandles til en enda lettere og mer eterisk kropp. Når ånden våkner fra denne dvalen, fryder den seg over et lykkelig velvære. Dens følelsesmessige og åndelige liv har vokst i styrke, og ånden selv har vunnet i klarhet. Med glede og takknemlighet mottar ånden her den høyere læren den mottar, og forbereder seg på sitt forestående botsliv. Åndene i alle de sfærene vi så langt har reist er underlagt gjenfødselsens lov, for de har alle noe å kompensere for på jorden, og uten en slik sammensetning kan de ikke overføres til den neste høyere sfæren. Mange stemmer på jorden heves mot teorien om gjenfødelse; ja, selv mange ånder som kommuniserer seg med jorden, vil ikke vite noe om den, fordi de er uvitende. Hvor uendelig mye det er som mennesket er uvitende om ved døden, og som først etter oppvåkning i ånde verdenen gjennom høyere ånders lære gradvis blir klart!

I de laveste sfærer hvor ånder er sunket ned i dyriske laster og har en ond vilje, virker gjenfødselsloven så å si mekanisk, dvs. ånden tvinges av høyere befaling til, etter at en viss tidssyklus har gått, å gjeninntre i det jordiske livet.

En slik gjenfødelse innebærer vanligvis en hard straff, bestående av kroppslige deformiteter, idioti osv. Det er slike eksistenser folk så ofte spør om: hvor er Guds rettferdighet og kjærlighet? Rettferdighet og kjærlighet manifesterer seg også i straff og bot. Etter at ånden har nådd et noe høyere utviklingstrinn, er den fortsatt underlagt gjenfødelse i kjødet, *men tiden den får tilbringe i fri tilstand mellom to inkarnasjoner er nå mye lengre enn før.*

Ånden må nå anerkjenne gjenfødelse som et velsignet nådemiddel og ber derfor om et nytt liv i selve materien . Bare de gode åndene, som ved sin død får lov til å gå direkte inn i denne sfæren, er ikke underlagt gjenfødelse for å gå inn i den neste sfæren.

Jeg har møtt mange bekjente her, og jeg vil gjerne fortelle dere noen av historiene deres, så langt det er mulig med deres egne ord.

Først møtte jeg Carl. Han hilste veldig vennlig på meg. «Gud være med deg, kjære venn!» sa han. «Er du ikke veldig overrasket over å finne meg her?» Mitt siste jordiske liv, som jeg ser her i bilder foran meg, synes for meg å ha vært veldig feil. Jeg ble født av gode, fromme foreldre, som ga meg en omsorgsfull oppdragelse, men jeg svarte senere ikke til deres forventninger. Jeg hadde et godt hode og lærte litteratur, historie, språk og musikk med letthet, og likevel tok ikke min ånd noen god retning. *Jeg vil fortelle sannheten her og ønske at alle tilstedeværende må høre min bekjennelse. Jeg misbrukte foreldrenes godhet og sløste bort formuen deres sammen med en person som jeg trodde jeg elsket, men som bare irriterte min sensualitet.*

Etter å ha sløst bort min ungdom, helse og penger, var jeg i en alder av 30 år et fysisk og moralsk ødelagt menneske. Så kom døden og overrasket meg. Jeg forsto ikke helt hva som hadde skjedd med meg da jeg hørte brødrenes bønner og så farens tårer. **Jeg hadde en gang snakket med en kvinne om spiritualisme; ordene hennes om ånder kom til tankene mine, og jeg begynte å mistenke at den store forandringen nå hadde funnet sted i meg selv.**

Samtidig kom minnet om mitt forspilte liv, min barndom og ungdomstid, alt jeg hadde lest og lært, og med gru så jeg nå alle mine feil. Det var som om dommen ble felt over mitt fortsatt knapt avkjølte lik. *En enkel, barnslig bønn, som min kjære mor hadde lært meg da jeg var liten, kom nå til tankene mine, og i min nød falt jeg på kne ved siden av min egen kiste og ba.* Der lå liket mitt – en gang en blomstrende, meget lovende ungdom, nå en innskrumpet og inntørket mumie, og jeg, ånden, sto ved det blant alle mine slektninger og gråt med dem over et tapt liv, men i hvilken grad det var tapt i enhver henseende, visste bare jeg selv.

Derfor ba jeg mer og mer vedvarende og inderlig. Jeg så opp mot himmelen og påkalte Gud med den dypeste lengsel i mitt hjerte om å sende meg en trøstens engel. Under bønnen følte jeg meg som om jeg ble løftet opp og båret, men overveldet av tretthet døde jeg av. Da jeg våknet, befant jeg meg i en mild atmosfære. Foran meg sto en vakker lysfigur, i hvem jeg, til min ubeskrivelige glede, kjente igjen min elskede mor.

«Jeg har,» sa hun, «grått mye over deg og dine vandringer. Men Gud er barmhjertig, han har hørt din bønn og sendt meg for å redde deg. Anerkjenn bønnens kraft: «Du ropte, og han hørte deg, og det som en gang var svart, skal bli hvitt som snø.»

Så i ånde verdenen ble jeg flittig i det gode og sterk i min omvendelse og fast bestemt på å tjene Gud. Jeg er forberedt på å gjøre alt han setter meg til å gjøre, *og jeg kjenner allerede hva slags jordisk liv som venter meg.* Jeg hadde en venn på jorden som var selve godheten, alltid klar til å ofre seg for andre, men utseendet hennes var skremmende stygt.

Hun var lav og hadde en stor pukkel på ryggen. Det forbløffet meg ofte at en så god og ren ånd skulle bære en så stygg og deformert kropp. I denne sfæren har jeg funnet min kjære Nina igjen som en vakker, strålende ånd. «Er ikke det sant?» sa hun til meg, «du kjenner ikke igjen den stygge Nina? Å, så lykkelig jeg er nå. **Den deformerte kroppen var en svart straff for min tidligere forfengelighet og syndene jeg hadde begått som følge av den i mitt forrige liv. Jeg har nå kastet av meg denne forfengeligheten. Min pukkel var botemidlet, og derfor velsigner jeg den, men den var ofte en tung byrde for meg å bære.**

Det var øyeblikk da jeg gråt bitre tårer i stillhet over den. Men Gud er barmhjertig; jeg har nå gjort opp for alle mine feil og også mottatt min belønning for dem. Den største belønningen var imidlertid at jeg, den stakkars ensomme, stygge, gamle jomfruen, hvis liv var så tomt for kjærlighet, fant her den vennen som var bestemt for meg og i forening med hvem jeg nå ønsker å arbeide flittig for Guds rike.»

I mitt nest siste jordiske liv var jeg en vakker kvinne, hadde et godt hode og utøvde stor innflytelse. Mannen min elsket meg, men jeg bedro ham, for min forfengelighet kjente ingen grenser, den gjorde meg hjerteløs og ond. Da jeg kom inn i ånde verdenen, fant jeg min tidligere ektemann igjen; han møtte meg snill og kjærlig. Hans gavmildhet vekket en dyp og oppriktig anger i meg. Ingen straff virket forferdeligere for meg enn å bli gjenfødt på jorden, spesielt som en stygg og pukkelrygget kvinne, som menn må vende seg bort fra med avsky; **og likevel aksepterte jeg villig denne straffen, fordi jeg nå næret en alvorlig beslutning om å vende meg om.**

– Å, hvor ofte spurte jeg ikke, mens jeg så meg selv i speilet, hvorfor vår Herre hadde gjort meg så stygg. Jeg gjorde imidlertid hva jeg kunne for å vinne menneskenes kjærlighet ved godhet. Kampen var ofte svært hard, men jeg hadde tilfredsstillende av å kunne kalle mange hjerter, mine. Nå er alt over, og jeg feirer med min trofaste ledsager min åndelige gjenfødelse, langt mer strålende enn alle jordens bryllupsfester. Jeg var fullstendig betatt av denne åndefigurens skjønnhet. Hele

hennes vesen bar preg av edelhet, godhet og verdighet, ja, jeg følte til og med hvordan en sterk viljestyrke utgikk fra henne.

Ved siden av henne sto tvillingen hennes, strålende av lykke og kjærlighet. *Det er høyst interessant å legge merke til hvor mange omstendigheter, som man ikke forstår på jorden, får sin forklaring her i ånde verdenen.*

En av mine kusiner – for å ta et eksempel – hadde seks barn, men adopterte også et fattig barn, som hun sa hun hadde en helt spesiell interesse for. Ingen kunne forstå hvorfor hun gjorde det, og hun kunne selv ikke gi noen forklaring på årsaken til den tilbøyeligheten hun hadde for dette barnet. *I ånde verdenen ble alt forklart. Kusinen min hadde trodd hun adopterte et fremmed barn, men det var ikke tilfelle. Ånden til dette barnet var henne svært nær, og hun oppfylte bare en høyere åndelig plikt da hun tok inn dette barnet, som i en tidligere tilværelse hadde vært hennes eget.*

På samme måte blir mange impulser og rariteter i menneskets natur forklart. Her er et annet eksempel. En svært velstående, ugift ung mann døde ganske plutselig. Da han åpnet testamentet sitt, viste det seg at han ikke hadde gitt noe til slektningene sine, men hadde delt hele formuen sin mellom en god venn og en ung jente som hadde vært lekekameraten hans. Dette testamentet, som ble ansett som et merkelig testamente, forbløffet folk.

Jeg har møtt denne mannen her og finner nå handlingen hans svært korrekt; han fulgte sin ånds tilskyndelser, påvirket av det svake minnet om en tidligere tilværelse. Her er hans egen beretning om det:

«— Jeg forlot jorden frivillig. Ingenting er mer ønskelig enn en så rask og enkel død som den jeg fikk. Jeg hadde alle forutsetninger for å være lykkelig, for alt som kalles «denne verdens goder» sto til min disposisjon, og likevel var jeg en fremmed på jorden. *Jeg kom bare for å gjøre opp gamle regninger. Tanken slo meg ofte: kanskje vi har vært her på jorden før?* Og mang en kveld, når jeg satt alene, snek tanker og oppfatninger fra en annen verden seg inn på meg. Jeg formidlet dem ikke til noen, men hvert menneske bærer i seg en verden som bare Gud kjenner.»

Mine testamentariske disposisjoner vakte stor forbauselse. Hvordan kan han testamentere formuen sin til en fremmed? sa de. Fremmede! *De som nominelt var mine slektninger var fremmede for meg, men de som jeg etterlot alt jeg visste for lenge siden. De var mine nærmeste åndelige slektninger; til dem skyldte jeg en gammel takknemlighetsgjeld. Jeg tenker ikke her på det korte jordiske livet, men på tider som for lenge siden var forbi.*

Bli derfor ikke overrasket over de merkelige bestemmelsene i eneboeren. De hadde sitt gode grunnlag, og jeg takker Gud for at han ikke bare har holdt følelsen av denne gjelden levende i mitt hjerte, men også har knyttet mine skjebner slik at jeg har vært i stand til å betale den.»

*

En annen ånd – jeg vil kalle ham Edward – som nettopp har forlatt det jordiske livet, ytret følgende. – Med den største glede vil jeg gjerne fortelle deg noe om mitt tidligere liv. På jorden har jeg levd i den store verden og der inntatt det som kalles en høy stilling. Nå er det jordiske hylsteret, den forgjengelige delen av mitt vesen, blitt kastet av meg, og jeg befinner meg i en mye mer normal tilstand enn før. Jeg ser tilbake på de mange sysler i det jordiske livet som en sliten vandrør som har nådd toppen av fjellet.

Jeg husker en dag fra mitt tidligere liv. Det var en varm sommerdag. Jeg lengtet etter det åpne landskapet og dro til en høyde utenfor byen, hvorfra man hadde en fantastisk utsikt. Her slo jeg meg ned. Byens støyende liv surret fortsatt i ørene mine, og føttene mine var såre av den dårlige brosteinen. Tankene mine vandret hit og dit. Jeg tenkte på barndommen min, som sto så tydelig for minnet mitt. Nå var jeg ikke lenger ung; og hvordan hadde livet mitt gått? Det kjedet meg og avskyet meg med denne evige monotonien som den store verden har å by på, den ene dagen lik den andre med operaer og konserter, intriger og etikettespørsmål. Så ringte kveldsklokken fra den store kuppelen og mænte til andakt og bønn.

Bønn? Hvordan var det mulig å be der, i byens støyende maskineri, om å ha en alvorlig tanke for et fremtidig liv? Stjernene lyste opp den ene etter den andre, også de som mente til alvorlige tanker. Så ble hjertet mitt grepet av en dyp lengsel etter den evige fredens bolig. Jeg var lei av livet, jeg ville ha hvile.

Dette ble også snart min lodd, mitt livsløp var snart over. Jeg er nå en ånd, og som sådan har jeg allerede hatt mange anledninger til å beundre Guds uendelige kjærlighet og visdom. Nå fordømmer jeg ikke en eneste dag av mitt liv, uansett hvor bittert jeg gjorde det før, nå vil jeg rope til alle mennesker: *Husk at dere har en evig, udødelig ånd ! Samle tankene deres minst én gang om dagen i bønn til Gud, universets Skaper! Ikke bry dere med det jordiske livets ubetydeligheter ! Alt forgår, bare ånden og det den har skapt, dør ikke. Å leve og arbeide for Guds rike er nå min oppgave. Å, du jord, med dine laster og forbrytelser, dine lidelser og tårer, men også med dine kjærlighetsgjerninger og forsakelse, med takknemlighet tenker jeg på deg, du var likevel et springbrett på min evige reise til et mer perfekt liv, et middel for meg til å oppnå den freden jeg nå nyter.*

*

En annen av mine bekjente, ved navn Fräns, som da snakket, hadde vært en god og elskverdig mann i sitt jordiske liv. Som det kan forstås ut fra hans måte å uttrykke seg på, hadde han vært en interessert sportsmann og en dyktig rytter. «Du vil, min kjære venn, ha et stort selskap rundt deg», sa han spøkefullt. «Det tror du: Jeg vil benytte anledningen til å stille spørsmål og komme med observasjoner, og du har rett; dessuten er det veldig hyggelig å snakke med gamle bekjente.» Men for å snakke alvorlig nå, vil jeg si at jeg er veldig lykkelig. Alt ettersom mine gjerninger har vært gode eller dårlige, mottar jeg nå deres belønning eller straff. Mer og mer forstår jeg imidlertid min ufullkommenhet. Jeg må foreta en 'ny galopp' på jorden, og startsignalet vil snart lyde. Ja, med det jordiske livet er det akkurat som med et løp. Først er det en jevn løping. Klokken ringer, se opp, nå er det på tide å gå! Med konsentrasjon, utholdenhet og en lett kropp kommer du først.

Utålmodighet hjelper ikke. Så kommer en hinderløp - å, disse hindringene! Her en hindring, der en grav; du vil over, men du har ikke styrken til å ta den rette tilnærmingen, du prøver fortsatt å forsere hindringen og - med ansiktet ned - der ligger du i den fuktige graven, hvorfra du kryper ut, skitten og haltende.

Slik er det med prøvelsene og vanskelighetene i menneskelivet; de overvinnes bare med ro og refleksjon. Dette er tankene til en gammel idrettsmann som elsket naturen og så skaperen i hvert tre og hver blomst. Måtte Gud beskytte alle som er tvunget til å gjøre et nytt forsøk på å komme seg på jorden. Jeg ønsker ham en fast plass i salen, en sikker hånd og rolig fatning.

Vi kommer nå til en vakker hage. Der så jeg en ånd ved navn Marcellus, omgitt av alle vennene han hadde fått i ånde verdenen. Han hadde på seg en lang, hvit kappe. En høy ånd kom bort til ham og sa: *Marcellus, øyeblikket er kommet da Gud, i nåde, gir deg en gjenfødelse i kjødet.* Du skal nå rette opp det som var skjevt før, gjøre godt det du har gjort galt før, tjene dyd i stedet for last. Ta en ny titt på ditt siste jordiske liv,: Engelen rullet deretter sammen et langt ark, hvorpå hele Marcellus' liv var skrevet. Han leste det igjen og ble nok en gang overveldet av anger, bot og et inderlig ønske om å gjennomgå sin bot.

Han sa til engelen: «Å, la meg gå!» Så rullet engelen sammen et nytt ark, hvorpå det nye jordiske livet som ventet ham, hans barndom, ungdom og manndom, antall år av hans liv, oppgavene han måtte løse, prøvelsene og lidelsene han måtte gjennomgå, var skrevet.

Les også dette, sa engelen, du ser det jordiske livet som venter deg. Føler du deg sterk nok til å bære dette? Tenk om igjen! Jeg vil, jeg vil, svarte Marcellus. Engelen trådte så frem og satte en tornekrone på hodet hans og sa: Se dine lidelser! Så la han en palmegren i hånden med ordene: Se din seier! Husk dem begge! Så slo engelen Marcellus' høyre skulder tre ganger med et sverd og sa: For Gud, for din neste og for din egen sjels frelse! Nå er du gjort til Guds ridder. Hold ditt løfte

trofast! Marcellus bøyde kneet, kysset sverdet og sa: Jeg sverger troskap til deg, min Gud. «Han har sverget,» utbrøt åndene som sto rundt. «Velsigne ham! Gud ga ham styrke til å gjøre det.» Marcellus omfavnet sine kjære og spesielt en kvinnelig ånd, det var hans elskede, hans dobbelte ånd. «Jeg vil følge deg,» sa hun. «Du vet at jeg tilhører deg, og som din kone vil jeg stå trofast ved din side. Vi vil helt sikkert finne hverandre igjen.» *Dette var en hellig forlovelse.* Marcellus forlot sin brud i ånde verdenen og dro til jorden for å forberede et hjem for henne der. Nå ga engelen ham tre magnetiske slag for ånd, sjel og kropp. Marcellus sovnet inn. De tilstedeværende vennene sang en vakker salme. Den duale ånden sto ved hans side og gråt – for henne var det en vanskelig skilsmisse. Fødselsengelen kom nå og bar Marcellus ned til jorden.

En tid senere ble de lykkelige foreldrene sett smilende til sin lille skatt. Ved siden av den sto dens skytsånd og så med dyp alvor på dens betrodde besittelse, det lille barnet i vuggen.

Herhit

16. KAPITTEL.

Medisinens og barmhjertighetens sfære.

Halinemans tanker om en falsk død.

Emil dør av hjerneslag.

Arnulf Maria von Tattenbach.

En engel sprer blomster over jorden.

Vi kommer nå til den sfæren hvor jeg selv har mitt hjem. Denne og også noen sfærer som tilsvarer den, er jeg fortsatt i stand til å beskrive, men så tar min kunnskap slutt. Ånder som er stasjonert her er ikke gjenfødt som bot. Hvis de vender tilbake til det jordiske livet, gjør de det som frivillige budbringere. Når de har nådd dette utviklingsnivået, har de den heldige evnen til å foreta reiser til andre planeter for å øke sin kunnskap og erfaring. (Les for eksempel om dette i Yoktaswars historie.) Denne sfæren kan beskrives som hjemmet til legeskunsten og medfølelsen som lindrer lidelsen. Man trenger ikke å ha vært lege på jorden for å havne i denne sfæren etter døden; alle de som på en eller annen måte i humanitær retning har strebet for å lindre menneskelig lidelse på jorden, har sitt rettmessige hjem her. Det er også et fantastisk vakkert oppholdssted. Vår Herre Kristus besøker oss ofte, og andre høye ånder kommer også hit ikke sjelden for å gi oss kunnskap om åndelige ting. Ingen ondsinnet eller alvorlig lovbrøt får komme inn her. Her, gjennom innsikt i en høyere visdom, lærer man å være ydmyk, og gjennom utøvelse av kjærlighet kommer man til kunnskap. Man får en idé om hvordan man med rette bør være, her våkner åndens høyere intelligens til innsikt i det gode og rette, her gryr sannhetens morgengry. Herfra kommer mange som frivillig lar seg gjenfødes på jorden. De er en slags misjonærer hvis oppgave er å bringe frem en ny oppdagelse innen legeskunsten eller å inspirere folk til filantropisk aktivitet i en eller annen retning. Folk som Mesmer, Hahnemann, Mathei og August Hermann Frank har kommet fra denne sfæren. Her studeres alle grener av medisin flittig. En god mulighet for dette gis også i denne sfæren med dens vidunderlig rike plante verden og dens tallrike mineral kilder - jeg vil gjerne kalle dem kosmiske vannstrømmer. Innflytelsen som utøves herfra for å direkte lindre jordens lidelse er større enn man kan forestille seg, spesielt prøver vi å gi de syke den nødvendige styrken til å reagere mot sykdommen. Vi er også behjelpelige med å støtte medisinske studier og samaritansk virksomhet på jorden. Ja, hele denne sfæren kan beskrives som en reaksjon eller en motgift mot sykdommer, dårlig påvirkning, grusomhet og grådighet. Jeg vil gjerne sitere her hva den store homeopaten og menneskehetens venn, Hahnemann, som jeg møtte her, en gang sa om døden. «Dødsprosessen har ennå ikke blitt grundig nok studert av medisinsk vitenskap. Ganske ofte tar leger stivkrampe eller pseudodød for den definitive oppløsningen eller døden, selv om en slik tilstand ikke betyr noe mer

enn at ånden midlertidig har forlatt kroppen. Hvis dette var virkelig død, ville det finnes flere måter å gjenopplive en mengde døde mennesker på. Generelt er det en feil å begrave de døde for tidlig; derfor må mange først gjennomgå i graven den mentale angsten som er forbundet med åndens fullstendige separasjon fra kroppen. Verken blå flekker på kroppen eller lukten av forråtnelse er ufeilbarlige tegn på virkelig død. De er varsel om at døden er nær, men betyr ikke alltid døden i seg selv.» Det burde opprettes praktfulle, godt ventilerte og passende møblerte institusjoner hvor de døde ble lagt, og de burde ikke begraves før etter 9 dager og etter at alle mulige forsøk på gjenoppliving var gjort. De døde burde ikke ligge her på et observasjonsbord, men i sengene sine, og leger burde observere dem dag og natt og gjøre alt mulig for å bringe dem tilbake til livet. Magnetisk behandling alene ville være tilstrekkelig til å befri mange fra stivkrampe. Elektrisk strøm ville også ha god effekt. I tillegg kunne kalde kompresser, gnidninger eller varme bad brukes, avhengig av sykdommens art. Når døden følger som slutten på en langsomt svekkende sykdom, er disse forholdsreglene selvfølgelig ikke nødvendige, men når den kommer fra et hjerneslag eller andre hurtigvirkende årsaker, er de sterkt anbefalt. Tenk deg en slik institusjon, godt drevet av gode medier, hvor mange pseudo-døde kunne ikke gjenopplives der, hvor mange tårer ville bli tørket bort der! Ånden med sin nervekropp skiller seg ikke alltid fra kroppen så raskt; ved hjelp av magnetiske strømmer kunne man i mange tilfeller tvinge ånden, som er i ferd med å forlate kroppen, til å bli der. I mange tilfeller oppholder ånden seg lenger i kroppens umiddelbare nærhet, og hvis man kom den til unnsetning, ville den helt sikkert være villig til å gå inn igjen og gjenopplive kroppen. Kristus hadde makt til å oppvekke de døde på denne måten, noe som derfor ikke var et mirakel, men en helt naturlig handling, utført ved lover som mennesker ikke kjenner. De gidder heller ikke å undersøke dem, minst av alt legene, fordi de bare vil arbeide empirisk og rett og slett fornekte alle åndelige krefter. Den minste disharmoni i menneskekroppen påvirker ånden, akkurat som disharmoni i ånden derimot påvirker kroppen. En konstant interaksjon, en gjensidig utveksling, utgjør livets motor i stort og smått. Ånden og astrallegemet trenger ikke nødvendigvis en sunn kropp for å fungere; ganske ofte er de bundet til en syk organisme. Kroppens plager resulterer derfor ikke nødvendigvis i døden, bare visse organer blir skadet. Hvis imidlertid disse organene ikke blir fullstendig ødelagt, men bare lammet, kan man vekke organets vitale aktivitet av en åndelig kraft og tvinge ånden til å vende tilbake til kroppen. Spesialtrente medier ville være de beste verktøyene for dette. Her er det bare snakk om en tilstand som kan sies å utgjøre en mellomting mellom falsk død og virkelig død, en tilstand som Apollonius av Tyana og også de gamle egypterne kjente, men som folk ikke har utforsket i det hele tatt siden, en tilstand som er karakterisert ved at ånden, som følge av sykdom eller disharmoni, har løsrevet seg fra kroppen, men ikke umiddelbart kan løsrive seg fra den, men forblir i dens nærhet, slik klarsynte medier ofte har observert i dødsleirer. Ved å forsyne kroppen med den manglende livsvæsken til rett tid og styrke kreftene som forbinder det fysiske og åndelige livet, kunne man i slike tilfeller ganske ofte forberede ånden på å få tilgang til kroppen den har forlatt igjen. Kristus visste dette, men det som bare kostet ham et ord, koster menn en dyp og møysommelig studie, som de ikke engang tenkte på å begynne på. Det er den generelle redselen for lik som hindrer menn i å håndtere sine døde, og når legen én gang har sagt sitt ord, «mannen er død», er det nok, selv om tusenvis av tilfeller av falsk død har skjedd og vil skje. Kroppen som erklæres død blir behandlet som en livløs masse. I stedet for å varme den opp, magnetisere den og elektrifisere den, blir den båret ut og plassert i et kaldt rom. Ved å påkalle ånden til den tilsynelatende døde kroppen, ville man fått en forklaring på mye som er uklart. Men nei! Verden smiler av det, og ikke minst legene. Ved henrettelser, mord og lignende plutselige dødsfall blir den fysiske livslinen riktignok kuttet, men astrallegemet lever og kan ikke umiddelbart løsrive seg fra den døde kroppen. Nervalivet må, så å si, eksplodere før ånden er i stand til å løsrive seg definitivt. Dette bekreftes blant annet av muskelrykningene i ansiktet som oppstår hos hengte personer. Ånden lider dermed tre ganger, for ånd, sjel og kropp, svært alvorlige pinsler. Derfor er henrettelser, mord og kriger en stor urettferdighet ikke bare for mennesket som sådan, men også for

ånden. Men for å nå vende tilbake til «naturlig død», har ånden, som også fremgår av budskap som har kommet gjennom spiritistiske medier, ofte ganske store problemer med å løsrive seg fra kroppen, ja, mange forblir i århundrer i nærheten av kroppen sin. Derfor er kremasjon av liket en stor velsignelse for ånden; det er middelet som ånden raskest løsrives fra kroppen den allerede har forlatt, og kommer til en forståelse av sitt nye, åndelige liv. Kremasjon er dermed ikke bare den beste begravelsesmetoden fra et hygienisk synspunkt, men også fordi den gir ånden full frihet, ettersom den ødelegger alle båndene den klamrer seg til materien med. Egypterne, som bevarte kongers kropp i tusenvis av år ved balsamering, slik at de ikke råtnet, hadde et spesielt formål med dette, som imidlertid var de egyptiske prestenes hemmelighet. De var fullt kjent med den høyeste magiske vitenskap og hadde derfor evnen til å kalle ånden tilbake til mumien og dermed for en stund gjenopplive den senere til liv. Ved å forhindre kroppens ødeleggelse opprettholdes også båndene som astrallegemet er knyttet til kjødet med. Prestene kunne dermed fra tid til annen snakke med sine døde konger, konsultere dem i statsspørsmål og innhente deres mening om magiske hemmeligheter. Selv de mange historiene om ånder som går rundt og hjemsøker kirkegårder bekrefter at det i noen tilfeller er et sympatisk bånd mellom ånden og den avdøde kroppen. * *

* Medium: Som en viss bekreftelse på Hahnemanns tanker som nettopp ble nevnt, vil jeg gjengi et par meldinger jeg har mottatt. Den første kom fra en bekjent som døde plutselig av et hjerneslag. Døtrene hans fant ham død i sengen en morgen. Da jeg spurte om den åndelige tilstanden til mannen som hadde dødd så plutselig, svarte hans skytsånd: Emils ånd er forvirret. Han sitter ved sin døde kropp og kan ikke komme seg unna. Det ville være godt for ham om du snakket med ham. Etter en stund hørte jeg det som så ut som en banking på døren. Jeg plukket opp pennen og spurte: – Er det Emils ånd? – Ja, det er meg, Emil. Jeg er i en merkelig tilstand. Jeg, Emil, skal graves i morgen; jeg er ikke lenger i kroppen min, og likevel føler jeg meg fortsatt som et menneske. Død – og likevel levende, levende og likevel død! Det er en desperat situasjon. – Vær modig! Du er nå en ånd. Gud vil helt sikkert sende gode ånder for å hjelpe deg. Ja, jeg vet at du er spiritualist, min kone; men jeg har alltid ansett spiritualisme

som galskap. Spiritisme er læren om fortsettelsen av åndelig liv etter døden og om muligheten for ånder til å kommunisere med mennesker på jorden; nå må du imidlertid innrømme at denne læren ikke er galskap. Jeg er et mysterium for meg selv. Hjemme ligger liket mitt, som jeg nettopp har lagt igjen, og rundt sengen står døtrene mine og gråter og jamrer. Er jeg kanskje en falsk død? Jeg er redd for begravelsen; tanken på å bli lagt i en kiste fyller meg med redsel. Jeg må be døtrene mine om å gjøre noen forsøk på å bringe meg tilbake til livet. De må gni meg godt, og så ber jeg deg om å magnetisere meg for å gi meg styrke til å gå tilbake til kroppen min. Så avskyelig med det ubevegelige liket hjemme! Ellers lå jeg komfortabelt i sengen min på dette tidspunktet og leste, men nå – hæ! Jeg magnetiserte ånden; og dagen etter hørte jeg at døtrene hans hadde gnidd farens kropp, lagt den på varme kluter, skåret over årer og utsatt begravelsen til en viss forvandling hadde begynt å finne sted. Imidlertid var alle anstrengelser forgjeves. På begravelsesdagen kom Emil og skrev følgende: Det er meg, Emil. Den forferdelige dagen er nå over. Kroppen er senket ned i graven. Alt håp om en vekkelse er ute. Det var et forferdelig øyeblikk da kistelokket ble satt på og døtrene mine hulket høyt. Din magnetiske behandling gjorde meg godt. Jeg døset av, men ble vekket igjen av mine barns klagende rop. Jeg takker deg for din medfølelse. – Du er virkelig veldig velvillig. Min avdøde kone har kommet og hentet meg. Jeg er nå i en sirkel av vennlige ånder. Det er imidlertid vanskelig å finne sin plass så raskt i en ny situasjon, når man har vært menneske i 65 år. Tanken på hva som nå kan komme – all evighet – gjør meg engstelig og rolig. Hvordan skal det bli nå? Jeg var notar, alt gikk så regelmessig i henhold til lover og regler. Jeg lurte på om det finnes noen lover her også. Jeg må finne det ut nå. Som en bekreftelse på hvor lenge en ånd kan være bundet til sine jordiske omstendigheter, vil jeg også sitere et annet budskap. Jeg pleide ofte å forlenge turene mine til en gammel slottsruin i nærheten av Gonobitz. (* En stor eiendom i Steiermark, eid og bebodd av mediet og hennes ektemann baron Ödön von Vay. Ofvers' merknad.)

Kanskje det var mitt ønske om å vite noe om familien som hadde bodd der som ga opphav til følgende Melding fra ånden Tattenbach **). (** Stilen i denne meldingen er svært særegen. Først er den langsam og tung med klønete forsøk på poetisk flukt, men gradvis flyter den lettere etter hvert som ånden blir varmere fra sine gamle minner. Det er som om en poetisk åre arbeidet i ham for å gi seg utløp, men den har vanskelig for å hevde seg, nå snubler den i rimet prosa, nå holder den fast i urimet vers. I oversettelsen er det lagt størst vekt på en korrekt gjengivelse av stemningen i helheten. Oversetterens merknad.) Vel, endelig får jeg litt luft! Jeg, Arnulf Maria von Tattenbach, født i Herrens år 1306 den 13. i blomstermåned, døde i Herrens år 1390 den 27. i blomstermåned. Jeg var så gammel den gang, nå er jeg blitt mye eldre. Jeg har sett deg, kjære barn, på ruinene av mitt ødelagte slott. Du har ønsket å vite noe om livet som har blitt levd innenfor disse murene. Du har sagt: "Se der et tårn, se her en dør, jeg lurte på hvordan folk levde her før. Bare et øyeblikk ville jeg se, Det gamle lever på nytt.» Vakre barn, vær rolig, ber jeg. La meg skrive. Vær så snill, ha tålmodighet med en som ikke har snakket jordisk språk på lenge. La meg nå beskrive alt. Minuttene du gir meg er ikke tapt; de er en almisje du gir til den en gang så statelige ridderen Arnulf Maria von Tattenbach, nå en tigger i de nakne ånders rike. Da jeg levde, kunne ikke Gonobise sammenlignes med Gonobitz i dag. Alt har falt ned – Andre tider, andre skikker- Kom og se deg rundt her. Fra mitt gamle slott. Av all dens prakt finnes ingenting. Åh, det gjør meg trist. Nå ligger hus etter hus på dette fjellet, som en gang var en vill og dyster urskog. Og så dalen med sin vakre eikeskog, sitt sumplandskap og sine tre store dammer med høye sivområder. Der vasset storken, der den vakre svanen. Den gang fantes det ingen slike engstelig rette og brede landeveier; bare en mørk, svingete sti førte ned til noen få fiskerhytter i dalen. Karpe ble fisket i dammene, hjort og rogn ble jaktet i skogene - det var et herlig liv. I brunsttiden kunne hjortenes kamper og brøling høres helt til slottet. Det var også snappende skilpadder, ender, viper og gress her i overflod. Det var ingen vin, den kom først med waliserne. De hogg ned våre fattige skoger, som aldri vokser tilbake, og plantet vinranker i fjellsidene. I skogene våre bodde villsvin og til og med en og annen vennlig brunbjørn. Så gode skinkene hans smakte, og så god pelsen hans var å ha! Den gamle byen Cilly eksisterte fortsatt på den tiden med sine tapre grever, velbevandret i både ridderturning og krig. På slottet Köbel, midt i en vill og utilgjengelig skog, som yret av dyr av alle slag, bodde en ridder, «Aldarich den Harde» ble han kalt. Vi besøkte ofte hverandre; det samme gjorde ridderen von Wurmprand på det høye Wurmperge og Anck am Steine, en fredselskende ridder, som senere ble beseiret av grevene av Cilly. På det stolte slottet Lindeck bodde en from ridder. På «Weit am Stein» bodde to brødre som elsket hverandre høyt, og hvis barn var forlovet. Fra Blankenstein brakte jeg hjem min brud, hun var så lys og fin. Hun var kledd i en gullbrodert kjole. Og under det hviteste lin. Slottet mitt var bygget på solid fjell, omgitt av ringmurer som hang over stupet. Jeg hadde også et kapell, høyt oppe i tårnet, døren til trappen er fortsatt der. Staller og fjøs, gemakker for tjenere og tjenestepiker, alt i god orden. Mat var tilgjengelig på gården, lin ble spunnet hjemme, skjorter ble sydd i våre egne gemakker. Her var smeder og snekkere, skreddere og skomakere, ja til og med en musiker – alle glade og muntre i slottet mitt, palasset mitt. Fire ganger i året ble det kjøpt krydder og klær i byen til husmoren og barna. Og hvis vi noen gang kunne få en walisisk kjøpmann i trøbbel, solgte vi også fløyel og silke, spenner og gullsmedvarer. Han fikk selv lov til å dingle fra nærmeste tre. Ja, det var et fantastisk liv. At et slikt liv må forsvinne, det sårer meg virkelig. Det livet var sannsynligvis hardere enn nå, men også mer mandig. Folk elsket hverandre dypere og mer trofast. De hadde sitt eget kongerike, sitt eget land, sitt eget ugjennomtrengelige slott. Alt dette er nå over. Folk elsket Gud og æret svartfrakkene. Det var ingen fattige mennesker i hele området, det sørget vertinnen min for. Jeg kunne fortelle mang en forferdelig historie om ridderen av Köbel-slottet. Hvor mange walisiske kjøpmenn han har tatt til fange, plyndret og deretter druknet i sjøen. Hvor mange bein som ble funnet i fangehullene hans da grevene av Cilly stormet hans sterke slott. Så den harde Aldarich ble til slutt underkuet, lagt i lenker og ført som fange til grevenes sterke slott, hvor han, en gang så rik og mektig, døde en skammelig død. Han

hadde ingen kone, bare mange konkubiner. Slottet hans ble fullstendig ødelagt, i likhet med hans rikdom, hans ære. Min kone var en sann perle. Hun fødte meg tretten barn, og jeg har oppdratt dem alle godt. De eldste var små da jeg dro til Den hellige grav. Så store de hadde blitt da jeg kom tilbake, dekket av riper og sår. Hør meg, vakre rødhårede! I den stille midnattstimen. Når månen gjør sin runde, Kom til mitt gamle slott. Sitt på veggen her og se ut over nabolaget der, Så jeg vil fortelle deg det raskt Om slaget med fnysende hjort, Om grizzlybjørner om vinteren, Om eikeskog med villsvin og rogn, Om en innsjø med svaner på. Det var en gyllen tid, Nå er all fred over. Folk bor overalt, Før var det bare hjort og villsvin. Folk roper og krangler, Det pleide å være mye uting og gol. Brede veier med støvskyer, Der en gang en skogssti slynget seg, Ingen ridder, ingen helt, Ikke en liten fyr til å feste beltet mitt, Bare bønder, dumme og trege, Der sto det en gang riddere, stolte og høye. Bare en haug med ruiner, en haug med steiner, akk! Arnulf von Tattenbach bodde der tidligere. Men hvorfor, vakre rødhårede, synger jeg minnesangen til deg på denne måten om mitt tapte paradis? «Det er fordi, synes det meg, at du elsker de gamle dager slik jeg gjør, at du vil besøke mitt gamle slott, at du forstår min dype sorg, at du kan gi min ånd fred.» Da jeg uttrykte min overraskelse over at han etter så mange århundrer fortsatt kunne være så knyttet til sine jordiske egoer og sysler, svarte han: Ja, det gamle livet henger over meg, mange gamle sorger henger også over meg. Her er det stønn og gråt under disse gamle hvelv, og minner dukker opp og kommer igjen, som jeg mange ganger skjeller for. – Har du beregnet riktig at jeg har vært død i 500 år? Barn! Hva er tid? – hva bringer den? Forandring og ødeleggelse, men knapt et glimt av glede. Se, jeg elsket skogen min, min kjærlige kone og mine barn, mitt overfylte beger og min muntre musiker, mitt sterke slott og min edle ridder. Alt dette var kjært for meg – og nå – nå hyler hundene, nå hyler stormen, og alene står jeg uten rustning eller skjold, men likevel står jeg, urokkelig festet på mitt gamle slott. En gang møtte jeg min trofaste kone, som var død for lenge siden. Hun ga meg sin fine hånd så forsiktig og ømt og ba meg følge henne opp til englekoret. Men gamle Tattenbach brydde seg ikke, han ble værende på toppen av slottet sitt. Slik gikk de første hundre årene. Så kom ødeleggelse og krig. Sønnene i familien min var tapre, de beseiret tyrkere, hedninger og kjettere, og jeg satt der og så på alt, frydet meg over lyden av våpen og takket min Gud. Jeg så også mye som kunne ha fått hjertet mitt til å bryte, men hjertet mitt lå i graven til min sorg og sorg. Nå kom

dyrkingen til dette fattige landet. Den strakte sin hånd over fjell og dal, over skog og strand. Skogen falt og alt dens vilt, hjort og rådyr og bjørn og villsvin. Alt omkom, alt forsvant. Kanoner dundret, musketter raslet, folk stormet slottet mitt. Andre ganger, andre skikker, var det gamle livet en saga blott. Men sakte falt mitt sterke slott, for tappert holdt jeg ut fra år til år som slottets gamle ånd, jeg den stolte Tattenbach. Nok en gang kom min kone og barn og tryglet meg så varmt: «I Guds navn, kom, gamle hedning?» Jeg er ikke hedning, ikke engang jøde, like god kristen som noen andre, skulle jeg tro. Men her må jeg bli. Jeg kan ikke forlate min post. Og så mange hundre år gikk igjen. Å, om jeg bare kunne gjenoppbygge mitt vakre slott, min stolte festning, og så sitte i ti tusen år og se gjennom vinduskarmen hvordan tiden går utenfor, men ikke når inn under mine tykke hvelv. Men tanker alene, de bygger ikke et slott. Tiden her renner ut for meg. Måtro, når de kommer neste gang med sine koner og barn, skal jeg følge dem da? Ja, sier du, og du vil be for meg nå. Takk deg, kjære barn, for at du vil be ømt for en som ingen på jorden lenger kjenner og ingen elsker lenger. – Ja, jeg følger deg, Herre Gud, som jeg har æret og bekjent. Måtte du ikke straffe meg for å ha blitt her så lenge! Jeg lengter etter din himmel nå. Men måtte Peter, den fromme mannen – slippe meg inn i paradiset, hvor engler synger Herrens lovsanger? Du sier: Jeg skal selv be. Det gjør jeg også, jeg påkaller Maria, hellige Guds mor – jeg ber til Gud i himmelriket. Takk deg for at du har latt meg være så mange hundre år her i mitt slott. Takk deg for at du ikke har brutt ned min sjel, slik menneskene her har brutt ned mitt slott, min grønne skog. Se all min herlighet borte, jeg føler nå min litenhet – hvor lite alt er. Å, ta meg opp, Gud, til din himmel for Sønnens skyld, hvis kors og grav jeg tappert har forsvart. Men se, hvem kommer der på en tåkete lyssky?

Min kone, mine barn! De husker meg fortsatt. De har ventet på meg i flere hundre år. De hvisker om: «Ja, kjærligheten er trofast, den forgår ikke, der annen makt er svak, kan den gjøre alt. Kom, følg oss nå.» Vel, jeg vil følge deg. Nå kan det være på tide å bryte opp Men akk, hvem vil ta vare på mitt gamle slott? Skal dette stå uten herre? Skal ingen lenger adlyde mine befalinger? – Jeg kan forstå hva du mener nå. Herre, vær villig, Herre Gud. (En stund senere.) Mitt kjære barn! Hvor lett jeg svever nå! Jeg må takke deg for din vennlige hjelp og trofaste bønn. Så du meg sist, hvor langt jeg svevde på en rosenrød sky, bestrålt av lys og lett båret av kjære vesener? Nå er alt annerledes for meg. Min kjære kone tok meg langt bort til lysets verden, til et av Herrens hus, en stjerne som skinner og er klar. Der møtte vi en engel, strålende, vakker, omgitt av prakt. Han ledet meg dit til et slott, et gammelt slott. Der bodde far og mor. Å, nok en gang drømte jeg meg tilbake, til ridderskapets for lengst svunne gullalder. Varmt og vennlig la engelen hånden sin på hodet mitt. «Her,» sa han, «skal du bli et barn igjen og deretter bli en ridder så god, en helt, fryktløs, forberedt på å kjempe bare for sannheten til Herrens ære.» Lev vel! Mitt vakre barn, tusen takk! Ikke glem meg og be for meg, gamle Tattenbach. * * * Catharina har ordet igjen. Til slutt, fra denne sfæren, vil jeg gjerne kaste et nytt blikk mot jorden. Jeg ser en strålende skikkelse, omgitt av blendende lys. Det er et vesen som har nådd terskelen til perfektjon, en ånd som sprer lys, kjærlighet og kraft rundt seg mens han svever gjennom rommene. Mennesker ville kalt ham en engel. Se, han har en krans i hånden, som han holder høyt over jordens atmosfære, og fra den lar han blader og blomster falle ned til menneskene på jorden. Her falt kjærlighetens røde rose, der tålmodighetens og selvoppofrelsens hvite liljer, der lidelsens himmelske torner. Hver blomst, hvert blad vil utfolde seg på jorden og deretter gjenforenes i himmelen til en glorie på hodet til mang en edel ånd. Men uten torner finnes det ingen rose, uten lidelse ingen dyd, uten prøvelse ingen seier. Hvis rosen har falt i din skjebne, å mann, så hold dens skjønnhet frisk og la den spre sin søte duft; hvis du har mottatt tårnet, så vær modig og tålmodig; hvis den hvite liljen har blitt din, så bøy ikke hodet i kamp, vær god og ren og se med tillit opp til Gud. Den som slipper blomsten sin i jorden, kommer hit tomhendt. Over ham gråter engelen. Men de som trofast har tatt vare på blomsten sin, fryder seg her i himmelsk lykke. Husk derfor blomstene dine, vern om det guddommelige frøet som er plantet i ditt hjerte, elsk tornen så vel som rosen, begge er gitt deg som en velsignelse.

KAPITTEL SYTTEN . En sfære for åndelige studier. Ernst og søsteren hans Henriette. En gresk filosof forklarer gresk mytologi. Sfæren vi nå kommer til kan sammenlignes med et tempel eller en kirke for hele denne regionen av ånde verdenen. Ånder samles her fra forskjellige kanter for å nyte læren fra høytstående, klarsynte ånder. Her mottar vi undervisning om mye som har vært skjult for oss: om Guds essens, om andre verdener, andre solsystemer osv. Gjennom disse høyt begunstigede åndene gir Gud oss en del av sin kjærlighet og sine bud; gjennom dem får vi også kunnskap om hvordan våre kjære på jorden har det, for deres klarsynte blikk trenger lett inn i jordens atmosfære. De advarer oss når våre slektninger på jorden er truet av en fare, og gjør oss i stand til å komme dem til unnsetning. Disse åndene er i vår verden mediene vi kan opprette kontakt med mennesker på jorden gjennom; de trener også medier på jorden ved å gi dem mediumistiske gaver; de arbeider utrettelig i spiritualismens tjeneste for å spre en mer åndelig og sannere forståelse av evige ting; De er gjennomsyret av den reneste og sterkeste magnetisme; de er virkelige formidlere eller budbringere mellom Gud, ånder og mennesker. Væskene i disse brennevinene har en gunstig effekt på menneskenes nerver, de gir søvn og forfriskning til de trette og syke. I denne verden møtte jeg en kjær venn, som hadde forlatt denne jorden 40 år før meg. Jeg ba ham fortelle meg om sine opplevelser i ånde verdenen. Men først vil jeg beskrive hans død, som fortsatt står levende i minnet mitt. Vi går inn i et stort sørgehus. Familiefaren er død i sin beste alder. Den unge enken og alle barna står gråtende rundt dødsleiet hans. Det yngste barnet på barnepikeens arm ser på den døde mannen med sine store øyne, men forstår ingenting. De andre gråter og hulker, så hjertene deres skal sprekke, og enken utbryter: «Å Gud! hvorfor har du fratatt meg mannen min og barna fra faren deres i så ung alder? Han var hele vår støtte – og så god og retttenkende. Hvor forlatte vi står

nå! Mitt sinn står stille ved dette harde slaget; bare hjertet kan klage over sin smerte.» Mer enn 40 år har gått siden den gang. De små barna er nå gamle menn og kvinner. Faren deres, Ernst, snakket nå om hvordan det gikk med ham i ånde verdenen. «Jeg ville med glede,» sa han, «fortelle deg, kjære venn, hva jeg har opplevd her. Selv om nesten et halvt århundre har gått siden jeg døde på jorden, står dødsdagen min fortsatt så levende i minnet mitt; det var så ubeskrivelig vanskelig for meg å skilles fra min elskede kone og barn. Gjennom en lang og svekkende sykdom var jeg forberedt på døden, og som en tapper soldat så jeg ham skarpt inn i øynene. Som en god kristen tok jeg det siste sakramentet og overlot deretter alt i Guds hender.» Jeg hadde fortsatt et svakt håp om at Gud ville la meg leve for mine kjære, men da dødspinene begynte, innså jeg at alt håp var ute. Jeg tok farvel med mine kjære, takket min elskede kone for hennes kjærlighet og omsorg, og velsignet barna mine og ba dem holde sammen i trofast vennskap som lenker i en kjede. Min ånd lengtet nå etter å bli frigjort fra den fysiske smerten. En Guds engel kom og hjalp meg gjennom dødspinene. Det var min elskede søster Henriette. Hun tok meg deretter i armene sine og bar meg til et fredelig sted. Hvor lenge jeg ble værende der under hennes forsiktige og kjærlige omsorg, vet jeg ikke. Da jeg våknet til full bevissthet, så jeg Henriette stå foran meg som en strålende engel. Hun smilte vennlig til meg og sa: Du er nå forløst fra jorden. – Ja, jeg er død og fortsatt i live. Men hvordan har kona og barna det? Du kan forstå at mine første tanker er hos dem. «Overlat dem i Guds varetekt», sa Henriette. «Tro og stol på Herren.» Så ble jeg rolig igjen. Jeg var som en sliten vandrør som takknemlig overgir seg til andres bekymringer. Jeg lyttet med glede til åndenes sanger. Men en dag ble jeg grepet av en ubeskrivelig lengsel etter min kone og mine barn. Søster, sa jeg, er det riktig at jeg skal ligge i fred og nyte englenes musikk, mens kanskje mitt folk har det veldig dårlig på jorden, mens de gråter og sørger over min bortgang. Jeg kan ikke la være å bli overrasket over at jeg er så rolig. Hva har blitt av min tidligere energi? Men nå må jeg se mitt folk. Jeg ber deg, ta meg til dem! «Ikke ennå», sa Henriette, «du er fortsatt for svak og forstår ikke din egen situasjon. Vent til du føler deg helt frisk og hjemme her i ånde verdenen.» Be og studer! Disse ordene var fullstendig uforståelige for meg. Min utallighet og min lengsel vokste for hvert øyeblikk som gikk. Jeg hadde et svært livlig temperament. Mitt opphold i denne fredens bolig ble til slutt uutholdelig for meg; jeg ville tilbake til jorden. Da så jeg på avstand en grå skikkelse som vinket til meg. Jeg gikk til ham. Kom, sa den gråkledd, du vil til jorden. Jeg vil ta deg dit. Vi dro av gårde. Hvordan kan jeg beskrive denne reisen? Vi svevde gjennom flere luftlag som på en bred vei. Her møtte vi mange som kom fra jorden, noen gikk jublende fremover, andre slepte seg møysommelig fremover, andre måtte igjen bæres av vennlige, lyse ånder. En liten mørk mann som vi møtte sa at han hadde vandret der i 100 år, men ennå ikke hadde funnet den rette veien. Noen ånder gikk også i samme retning som vi dro ned til jorden. De var enten lysfigurer, som skulle utføre et oppdrag på jorden, eller barnesjeler, som skulle til en ny inkarnasjon, eller besøkte mennesker som meg. «Hvilket land ønsker du å komme til?» spurte ledsageren min. «Til Østerrike», svarte jeg. Nå sto vi på fast grunn. Under reisen vår la jeg merke til hvordan formen min ble tettere og tettere etter hvert som vi nærmet oss jorden. Gradvis antok den sin tidligere menneskelige form, og da vi ankom jorden så jeg akkurat ut som jeg hadde gjort før min siste sykdom. Dette forklarte min ledsager som en naturlov. Vi tiltrekker oss jordiske væsker når vi nærmer oss jorden, og disse tar form av vårt siste jordiske klesplagg. Endelig var jeg sammen med min kone og mine barn, men akk, jeg kunne ikke gjøre meg følt på noen måte. Det var en stor skuffelse. Jeg kunne ikke fortelle dem hvor høyt jeg elsket dem, jeg kunne ikke gi barna mine formaninger; det gikk slett ikke slik jeg hadde forventet. Jeg gikk ut til kirkegården, til min egen grav, og der gråt jeg bitterlig. Min Gud, ba jeg, ta meg opp til deg, for her kan jeg ingenting gjøre. Det jeg her så kort har fortalt, tok en periode på tre jordiske år. I så lang tid forble jeg på jorden og prøvde å øve en viss innflytelse på mennesker – å herske og få dem til å gjøre det jeg befalte, men alt forgjeves. Jeg talte for døve ører. Ingen mennesker hørte meg. Men Gud hørte mine bønner og sendte meg igjen min søster Henriette, som brakte meg tilbake fra jorden igjen. Nå var

jeg hos henne igjen. «Du skjønner,» sa han, «din hastverk har ikke hjulpet deg noe. Man må først lære å snakke til folk, slik at de kan oppfatte det. Du har vært altfor ivrig; lær tålmodighet og tillit; med en inderlig bønn kan du utrette mye mer for ditt folk herfra enn om du sto midt iblant dem . Gud har kalt deg fra dem – overlat alt i hans hender.» Nå begynte en strålende tid for meg. Jeg besøkte de åndelige sfærer hvor Kristus, vår Forløser, er læreren; jeg fikk lov til å lytte til hans stemme. Jeg hørte også Johannes og Paulus der, sammen med mange andre høye ånder. Jeg hadde en svært vis ånd som min veileder. Han ledet meg vidt og bredt, ikke bare til de saliges boliger, men også til omvendelsesinstitusjoner for fortapte ånder; ja, jeg besøkte til og med sorgens bolig, hvor åndene bor som ikke kjenner Gud. Her kunne jeg til og med fungere som en trøster. I løpet av hele den perioden på 40 år jeg har vært i ånde verdenen, fra den første dagen til den siste, har en stemme fra jorden kommet til meg. Det er min eldste datter, som har bedt for meg hver dag – hun har aldri forsømt det – det har gjort meg så mye godt. Gjennom min veileder har jeg stadig mottatt informasjon om mine egne. Det var ikke min oppgave å lede dem lenger. Gud kalte meg bort. Men en fast tillit til Herren kom inn i mitt hjerte. Da det så mørkest ut, sa jeg til meg selv: «Mine barn tilhører Herren. Det er hans vilje at de skal kjempe sin vei. Han overskygger dem med sin nåde.» Det virket imidlertid merkelig for meg at jeg ikke skulle ha oppgaven med å lede flere av mine barn enn min eldste datter. Hun ble snart et godt medium, til min store glede og til hennes egen store velsignelse. Bare denne oppgaven har falt på meg å ta mine barn fra jorden i sin tid, hvor enn døden kaller dem, og å hjelpe dem i deres dødsveer, å lede dem til deres bolig i ånde verdenen og å stå ved deres side på den store oppgjørets dag. Med noen av dem vil dette bli en vanskelig oppgave for meg å oppfylle. * * * Ernst hadde knapt fullført historien sin før jeg fikk øye på en annen bekjent fra det jordiske liv. Han hadde vært en stor filosof, en beundrer av Platon og antikkens Hellas. Jeg har ofte lest de store greske poetene med beundring og følelser, men gresk mytologi har alltid virket som en gåte for meg. Nå vendte jeg meg til denne ånden og ba ham forklare meg hvordan man riktig skulle forstå den greske himmelen, fylt med så mange guddommer. Grekerne, kan man nesten si, levde sammen med sine guder: de søkte sin vilje og råd gjennom orakelets prestinner, de ba dem om tjenester og mottok dem, de nøt deres omsorg og beskyttelse, men opplevde også deres vrede. Var disse gudene ikke annet enn ånder? Og hvis de en gang virkelig eksisterte som sådan, må de fortsatt eksistere; hvordan skal man forklare dette? Den gode filosofen, som selv en gang tilhørte antikkens Hellas, ga meg følgende forklaring om dette. Mennesker er falne, inkarnerte ånder, hvis fornuft er blitt formørket av synder og overtredelser. De er ikke lenger Guds rene og frie ånder; enhver innbygger på jorden er en ånd fremmedgjort fra Gud, som bærer en viss gjeld som han må tjene på jorden. Imidlertid streber mennesker alltid tilbake mot sin guddommelige opprinnelse, men når Guds bilde er blitt tilslørt av fallet – som egypterne så sinnrikt symboliserte av den tilslørte Isis – har de søkt og trodd at de finner det guddommelige under forskjellige former og i forskjellige åndevesener. Hellas' guddommer eksisterer fortsatt i dag; de er levende, aktive ånder, til og med grupper av naturånder, som i lydighet mot den ene Gud leder naturkreftene. Hvis man i dag påkaller åndene som har makt over jordens store vann, påkaller man i realiteten grekernes Neptun; hvis man påkaller dem som hersker over jordens fruktbarhet, påkaller man Ceres, osv. Under enhver myte om gudene ligger en dypere åndelig sannhet. Alt som lever og beveger seg i naturen styres av spesielle grupper eller kategorier av åndevesener. I enhver bevegelse ligger en intelligens, en udødelig kraft, som følger skaperens kall. Men foruten disse naturåndene finnes det også ånder som har som spesiell oppgave å ta vare på mennesker. Noen har for eksempel som oppgave å bringe tilbake til ånde verdenen åndene som døden (Karon) har sluppet løs, andre igjen å lede gjenfødselen til jorden. Det finnes ånder som tar vare på de syke ved å bringe dem styrkende væsker, det finnes fredens ånder, men det finnes også ånder som sprer splid og forårsaker hat. De gode åndene fra Olympus så vel som de onde åndene fra under verdenen finnes fortsatt. Hvis en spiritualist, og spesielt et medium, gjorde det til sin oppgave å studere forskjellige typer ånder, ville han snart finne de guddommelige skikkelsene og mytiske vesenene til naturfolkene.

Blant disse folkene var medium og klarsynte mye vanligere enn blant folket i vår tid, for gjennom deres tilknytning til sine såkalte guder sto ånde verdenens porter vidåpne for dem. De gamle vise menn, i likhet med vår tids okkultister og fakirer, var kjent med ånde verdenens krefter og kunne derfor også kontrollere dem og med dem utføre ting som uvitenhet kaller mirakler. Ingenting mangler en sjel. Under alt er det skjult et åndelig liv, en udødelighet. Jødene hadde tro på den ene store Gud, en tro Kristus videreutviklet, men kristendommen forble ikke i sin opprinnelige renhet og enkelhet, som utgjorde dens storhet. Katolisismen nøyde seg ikke med å påkalle Gud alene, den introduserte også tilbedelsen av Jomfru Maria, av skytsånder og skytshelgener – igjen, altså, en hel rekke små guder. Den uvitende katolske menigheten påkaller disse gudene og helgenene med urokkelig tillit, og slik har den gamle overtroen igjen funnet næring og gitt utløp for en polyteisme som ikke er mindre markant enn de gamle grekernes og romernes. Ifølge de katolske bønneøkene finnes det for hvert spesielle menneskelige behov en spesiell skytshelgen: St. Josef beskytter den reisende, St. Barbara krigeren, St. Aloisio den unge, St. Agnes jomfruene, St. Isidor vokteren av markenes avlinger, St. Florian avverger branner, St. Rochus kurerer halssykdommer og St. Apollonia tannpine, St. Georg beskytter ryttere, St. Hubertus gir lykke i jakten, St. Antonius av Padua lytter til klagen til fruktbare koner, og på hver bro står St. Nepomuk vakt som en vann gud. Hver helgen besitter en spesiell kraft, dette gjelder spesielt Jomfru Maria, hvis bønner Gud ikke kan avvise. Slik sa også de gamle grekerne: Zevs kan ikke nekte Afrodite en bønn. Så kom protestantismen og ødela alle disse hedenske gudene og gjenopprettet troen på én Gud, akkurat som kristendommen i oldtiden satte en stopper for den hedenske verdens polyteisme. Å, mennesker! Be til Gud alene, for det Han ikke vil gi dere, kan ingen annen ånd tvinge Ham til å gi. Dere kan omgås ånder, la dere lede av det gode, unngå det onde og hjelpe de uheldige, for alle, til og med Maria, er likeverdige for Gud, er Guds barn, men å begjære overnaturlig eller åndelig lovstridig hjelp fra en ånd, selv om det var Maria, en helgen eller en av Hellas' guder, er galskap, for Gud alene besitter all makt i himmelen og på jorden. Når vil folk endelig forstå denne sannheten? KAPITTEL FJORTENDE . En sfære for vitenskapelige studier. Et intervju med Franz Baader. Ladislaus' uttalelse om væskene som omgir mennesket.

Det har ofte blitt sagt at ånde verdenen tilbyr gode muligheter for intellektuell utvikling i alle retninger. Sfæren vi nå kommer til er et slikt oppholdssted for ånder som søker kunnskap. Her finnes en rekke både lavere og høyere utdanningsinstitusjoner. Ja, hele denne sfæren kan beskrives som et stort universitet, hvor høye ånder gir undervisning i forskjellige fag. Det er også en utdanningsinstitusjon for ånder som har nådd den modenhet i moralsk henseende at de er klare til å bli overført til høyere verdener. Det er også herfra jordens vitenskapsmenn rekrutteres, og deres vitenskapelige forskning blir inspirert. Jeg har møtt her flere bekjente fra det jordiske livet, og faktisk noen av de mest verdifulle – menn og kvinner som har tjent Gud i ord og gjerning. Siden jeg visste at en av mine venner på jorden lenge hadde hatt en rekke spørsmål i hjertet sitt, ønsket jeg å benytte anledningen til å oppsøke noen her som hun kunne få svar på dem gjennom. Jeg henvendte meg derfor til en ånd ved navn Franz Baader *, som lovet å oppfylle ønsket mitt. Jeg ønsker, så godt jeg kan, å gjengi samtalen deres, som ble formidlet gjennom meg. *

Sannsynligvis teosofen * Franz von Baader , en tilhenger av Jakob Böhme. Ofvers sin notat. – Kan ateisme motbevises på vitenskapelig grunnlag? – Ateisme hviler på fullstendig uvitenskapelig grunnlag, den er ikke basert på noe positivt eller vitenskapelig grunnlag, den er bare en påstand, en filosofi. Den har allerede blitt tilbakevist tusenvis av ganger med logiske midler og vil, etter hvert som den åndelige åpenbaringen øker, også bli tilbakevist med vitenskapelige midler. Finnes det ingen a priori (= uavhengig av erfaring) bevis mot ateisme? A priori-beviset ligger i eksistensen av en ånde verden, noe som blir mer og mer demonstrert gjennom studiet av spiritualisme. Disse bevisene vil, etter hvert som kunnskapen om ånde verdenen utvides, bli så rike og mektige at de ikke

kan omgjøres. Finnes det da ingen direkte bevis for Guds eksistens? Slike bevis i ordets strengeste forstand er umulige å etablere på jorden, nemlig et positivt bevis på Guds eksistens og personlige essens. Det finnes mange bevis på åndens eksistens og udødelighet, og ut fra det kan man konkludere med at Gud eksisterer. Skal skapelsen betraktes som en vilkårlig handling fra Gud, eller kan til og med Gud være underlagt en lov? Gud og loven er ett, Gud og skapelsen er ett, Gud og livet er ett. Gud kan aldri tenkes på som atskilt fra verken lov, skapelse eller liv. — Er matematiske sannheter pålagt Gud, eller er de bestemt av Gud? — De matematiske sannhetene er som sådan et bilde av Gud. Det finnes ingen sannhet uten Gud. Han er selv den høyeste positive, matematiske sannheten. Han er enheten, begynnelsen, som alle andre tall er et slikt bilde av Gud fra. Det finnes ingen sannhet uten Gud. Han er selv den høyeste positive, matematiske sannheten. Han er enheten, begynnelsen, som alle andre tall er avledet fra. — Gjelder de samme kreftene, de samme lovene, over hele universet? — ja, fordi alt har samme opprinnelse, Gud. — Men fører ikke antagelsen om uforanderlige lover til naturalisme og ateisme? Nei, ikke hvis man resonnerer rasjonelt, hvis man hevder at Gud og lovene som styrer universet er ett; tvert imot, disse lovene må da bevise Guds eksistens. Uten Gud ville det ikke være noe som helst; alt ville være kaos. Den høyeste fornuft har lover, hvis storhet og uendelighet mennesket med sin animalsk-menneskelige organisme aldri kan forstå. — Hvordan kan man manifestere (legge-for-dagen/manifestere?) eksistensen av det overnaturlige — eller, som man upassende uttrykker det, det overnaturlige? - Gjennom studiet av åndelige åpenbaringer fra tidligere tider, så vel som gjennom fenomenene magnetisme og spiritualisme i vår tid. Dette gjøres best gjennom gode og pålitelige medier. — Hvordan kan alles kamp mot all lidelse i verden være forenlig med Guds godhet: Gjennom kamp kommer fred og harmoni. Det er nettopp i dette Guds godhet består, at han lar det onde som oppsto gjennom åndenes fall bli rensert i kamp og lidelse, slik at det forvandles til godt og ender i salighet. Det er Guds godhet at han ikke lar noen gå fortaapt. Beviser menneskers syndighet at Gud var uvillig eller ute av stand til å gjøre dem bedre? Menneskenes synd er en konsekvens av åndenes fall og ulydighet. Gud har ikke skapt noe urent. Åndene har besmittet seg med synd, men ved Guds kjærlighet skal de bli rensert igjen. Hvis verden er evig, hvordan kan man si at den er skapt av Gud? Uten Gud finnes det ingen evighet, uten Gud finnes det ingen skapelse. Evigheten forutsetter en konstant arbeidende, aldri hvilende intelligens, nemlig Gud, Skaperen. Har ikke bare hvert individ, men også hvert vesen, en evig eksistens? Det stemmer. Men hvis skapelsen er evig, hva er da dens hensikt? Målet er harmoni og evig liv. Hvis ingenting oppstår og ingenting forgår, hvor kommer da formen og dens forandringer fra? Formen er en konsekvens av åndenes fall og en påfølgende kondensering av alle stoffer og alle væsker. Formforandringene er igjen et middel for åndenes utvikling, men tjener også til gradvis å fortynne alle stoffer og væsker igjen. Er skapelsen uten grenser i både tid og rom? Gud alene kjenner sin skapelse, sitt rike, antallet verdener og individer. Ingen kan forstå universet uten Gud. Har frøene som dannet begynnelsen på jordens organiske liv blitt brakt til jorden utenfra? — Frøets materielle grunnlag har sitt opphav i jordens egen materie, men dets spireevne, dets organiske liv, er en kraftimpuls utenfra. Det er det livgivende elementet lys som vekker det mottakelige frøet til en spirende yngel. Hver verden har sin egen luftsirkel, hvor elementene som befrukter planetens organiske embryoer er spredt, men det er sollyset som formidler denne befruktningen. Kan økologiske frø overføres fra en verden til en annen? - Bare på den måten de transformeres eller omformes. En blomst på Venus kan for eksempel ikke overføres direkte til Jorden som sådan. (Venus ' laveste/"fysiske" plan er på en oktav med høyere materiefrekvens , jf. annen informasjon.rø-anm.- mer/link) Den må først oppløses i sine bestanddeler og deretter settes sammen igjen på en måte som passer til de nye forholdene på Jorden. — Nå til et annet tema: kan bønn endre Guds vilje? — Nei, mennesket tenker for lite på Guds vilje. Det ønsker så gjerne å styre sin egen skjebne og ber derfor Gud om tilsynelatende goder som er uforenlige med Guds vilje. Den guddommelige vilje er allvis og rettferdig. Mennesket bør overgi seg med full tillit til veiledningen av denne viljen. Bønn har imidlertid en hjelpende, styrkende og

helbredende kraft; den trekker slike krefter ned over den som ber. — Kan den menneskelige ånd ha en foredlende effekt på naturen? Ja, i større grad enn du kan forestille deg; ånden har en vekkende og livgivende effekt på naturens sovende krefter, og denne evnen vokser i samme grad som ånden når en høyere utvikling. — Fortell meg én ting til: Når dere ånder formidler deres lære til mennesker gjennom spiritistiske medier, kan dere da være sikre på at det dere sier virkelig er sannheten og ikke hviler på subjektive feil? Det som er åpenbaring for mennesker, er kunnskap for oss. Hvordan kan du bevise sannheten i ordene dine for folk? For en hvis sinn ikke er åpent for åndelige ting, er ingen bevis til noen nytte. Den som ikke har den rette mottakeligheten for dette, må først strebe etter det. Når du kommuniserer gjennom et medium, er dette en viljeshandling alene, eller bruker du også nervøs energi på mediet, og må dette tapet av energi i et slikt tilfelle erstattes? Ikke bare vår tanke og vår vilje, men også våre magnetiske væsker påvirker mediet, men ingen erstatning av det er nødvendig, siden det aldri egentlig kan være snakk om noe forbruk. Ser og hører du hva som skjer på jorden? Ja, så langt vi trenger det, og det er gitt oss. Utviklingsstadiene vi allerede har gjennomgått er for oss som levende bilder; angående de vi må gjennomgå, mottar vi instruksjoner. Må du bevege deg rundt i rommet hvis du vil kommunisere med noen på et bestemt sted på jorden? Selvfølgelig, fordi for å kommunisere må vi koble oss til mediets magnetiske væsker. Finnes det ikke nok medier på jorden til at den samme åpenbaringen kan dukke opp flere steder samtidig? Det skjer. Hvis du studerer spiritualismens annaler nøye, vil du oppdage hvor konsistente budskapene er, selv om de mottas gjennom vidt forskjellige medier. Hvordan kan det da være at verden ikke er forbløffet over dette og vier budskapene dine større oppmerksomhet? Den såkalte verden er ikke venn av åndelige fenomener. Kristus utførte de mest forbløffende ting, og hans samtidige sa: han er besatt av djevelen; vår tids mennesker tror ikke lenger på hans mirakler. — Kan ånder gi meg tanker som jeg definitivt må oppfatte som kommende fra dem? Du mottar en mengde tanker fra forskjellige ånder, men du vet ikke hvor de kommer fra, fordi du ikke observerer dem skarpt nok og analyserer hvilke som er dine egne og hvilke som er inspirert av deg. — Forstå alle jordens språk? Hva er språk? Vi forstår deg ikke gjennom ord; det er tanken vi oppfatter. Språk og nasjonalitet er jordiske forhold som må forsvinne her i den åndelige verden. Her kommer andre forhold inn; vi har en annen type oppfatning. Vi forstår mennesker, uansett hvilket språk de snakker, fordi vi forstår dem åndelig. På den annen side er det vanskelig for oss å skrive gjennom et medium et språk som mediet ikke forstår — dette er bare mulig gjennom helt mekaniske medier. Vi må ofte tilpasse oss mediet, noe som begrenser budskapene våre betydelig; det er derfor vi også har så store problemer med å uttrykke oss klart. Vi må legge merke til og forsøke å utvikle mediets sovende talenter og evner. For å kunne formidle et budskap gjennom et medium, må man i mediet finne i det minste et frø av det man ønsker å si. — Har du mottatt alt du formidler til oss fra høyere ånder? Er det kanskje en konstant mottakelse, et samtykke til og en formidling av høyere sannheter? Hvor mye godt du kan gjøre på jorden på den måten! Du har forstått vår virksomhet helt riktig. Gjør ikke også mange onde ånder seg til kjenne, som ikke umiddelbart kan oppdages som sådan? — Dessverre ganske mange. Derfor sa Jesus også: «Prøv åndene; dere skal kjenne dem igjen på ordene og gjerningene deres.» Hvordan kan et medium drive ut slike ånder? Bare gjennom bønn — gjennom vennlighet og tålmodighet. Kommunikasjon med ånde verdenen kan være både en velsignelse og en skade. Det er en velsignelse hvis alt er bygget på Gud, hvis mediet og dets omgivelser er animert av tro og kjærlighet i Kristi ånd; det er en skade hvis det drives som en inntektskilde, (=inntekt) eller som et underholdningsspill (morospill) for å tilfredsstille nysgjerrighet. * * * Jeg møtte også en gammel venn i denne sfæren som het Ladislaus. Han hilste så vennlig på meg. «Så kjært for meg,» sa han, «å møte deg, min gode venn, her i dette fredens land!» «Du vet hvilken lang og svekkende sykdom jeg måtte utholde på jorden. Da blindheten kom i tillegg, måtte jeg virkelig påkalle hele min kristne tro for ikke å svikte i min tillit til Herren. Nå nyter jeg fullt ut den freden som råder her. Det finnes også rikelig med materiale her for studiene mine. Vi er en mengde ånder som arbeider

sammen. Vi foretar lange reiser i rommet og tilbakelegger på et øyeblikk avstander som på jorden ville kreve mange år.» Utsikten over det hele – det jeg kaller himmelen – er ubeskrivelig vakker herfra. Her ser man som i et vidstrakt panorama inntrykkene i astrallyset som handelen har gjort. Så for eksempel kan jeg se hva som har skjedd og skjer på jorden – vakre bilder, men også forferdelige. Først etter min død forsto jeg ingenting. Det hele virket for meg som kaos, et virvar uten begynnelse eller slutt, men snart la jeg merke til at det var en orden, et visst system i hver bevegelse; jeg lærte å se i alt dets sanne essens. Evnen til å se og forstå utviklet seg også gradvis. Det er også storslått å betrakte disse utallige åndernes hærskarer som passerer jorden. De blir født og dør og blir gjenfødt, alt i henhold til bestemte lover; og likevel er ikke den enes skjebne den samme som den andres, hver enkelt er et individ. Selv planter og dyr er animert av et sjelsprinsipp, som, når organisk liv slukner, umiddelbart forlater det materielle hylsteret for umiddelbart etterpå å dukke opp igjen i en annen form og gi liv til et annet eksemplar av plante eller dyr. Det finnes ingen død, ingen ødeleggelse; alt lever igjen. Ånd, sjel og materie er like evige, men underlagt konstante forvandlinger. Dermed er alt udødelig i Gud. Det er noe ubeskrivelig storslått i denne evige bevegelsen. Når rene ånder stiger opp fra jorden, tar de med seg sjelelementer, hvis videre utvikling de foretar seg. Og på samme måte, når en god ånd stiger ned i materien, tar den med seg og omgir seg med rensede sjelelementer. Dermed er hver ånd sentrum i sin egen lille verden. Den omgir seg med sine egne væsker, krefter og elementære sjeler. Det er derfor gode mennesker kan virke så velgjørende og onde mennesker så destruktivt – det er derfor det føles som en lettelse når en dårlig person dør, mens en god person etterlater et tomrom som ikke så lett kan fylles. En god person, gjennom sin gode vilje og sine edle tanker, løfter sjellivet rundt seg. Luften som omgir en slik person er ren og eterisk, mens den onde personen trekker ned og kondenserer sin omkringliggende sfære. * Od er et begrep introdusert av Reichenbach for den magnetiske kraften som utgår fra mennesket og som, under forskjellige modifikasjoner som den grunnleggende livskraften, eksisterer og virker i hele universet. Se følgende kapittel. Spørsmål og svar-merknad. Dens od-utgytelse er derfor tung og usunn. Derfor kan gode tanker også ha en konstruktiv, helbredende og styrkende effekt, mens onde tanker er svekkende, lammende og til og med sykdomsfremkallende. Gode mennesker skaper harmoni og sympati, mens onde mennesker sprer splid og ond vilje. Mennesket kunne gjøre uendelig mye, ikke bare for sine medmennesker, men også for naturen som omgir det, for plante- og dyreverdenen, men det er fortsatt så langt fra å kjenne kreftene som slumrer i det. Akk, at det bare ville begynne med å utforske sin egen ånd og den onde sirkelen som omgir det. Det ligger skjulte krefter i det, som det ennå ikke aner noe om. Mange sykdommer har for eksempel sin årsak i dårlig luft, men hva er det som gjør luften dårlig? Det er en forråtnelse av de mikroskopiske organismene fra dyre- og planteriket som finnes i luften. Her kan den magnetiske kraften til en god ånd ha en rensende, forvandlende og livgivende effekt. Folk ville kalt det et mirakel, men det er rett og slett effekten av en naturlov. Å, om leger bare ville studere den helbredende kraften som ligger i magnetisme! KAPITTEL NITTENDE . Lysets sfære. Baader og Mesmers mening om od-lyset. Nok en gang møtte vi Franz Baader. (Sannsynligvis teosofen Franz von Baader , en tilhenger av Jakob Böhme.) Han tok oss med over til en tilstøtende sfære, som han betegnet som sfæren for magnetiske og elektriske krefter og for lyset. Fra denne sfæren, sa han, stammer menn som Edison og Reichenbach . Herfra kommer jordens væsker, som bringer helse og nervestyrke til menneskene. Ved en særegen kombinasjon av krefter har de lyktes i å konstruere et apparat som man med lys som medium kan bruke til å snakke med innbyggerne på en eller annen av planetene som tilhører vårt solsystem, spesielt Venus. (se ovenfor)

* Sammenlign fotofonen (lyshøytaleren) oppfunnet av Bell, en telefon der den elektriske ledningen ble erstattet av solens reflekterte stråler. Öfvers' merknad. (Husk at boken er mer enn 100 år gammel. Røs merknad) Gjennom od-ets kraft kan man oppnå storslåtte lyseffekter. Od kan skinne som solen, og dens stråler kan sendes til ånde verdenens mørke regioner for å belyse og veilede åndene som har sitt dystre oppholdssted der. Ved hjelp av od-lysets motorkraft er det også

konstruert et slags transportapparat (nei; transportenhet? Angivelig er det magnetisk drevne kjøretøy, se også " høyere nivåer av Venus-informasjon ". Rø-merknad) - som en dag vil komme jorden til gode gjennom en eller annen ånd fra denne sfæren. Fra denne sfæren kommer åndene ofte for å hjelpe i ulykker som rammer både jorden og de lavere åndesfærene, og de lykkes ofte med å avverge slike ulykker. Fra spesielle stasjoner sendes signaler når en fare truer, og med tankens hastighet haster redningsmannskapet herfra til det punktet hvor deres hjelp trengs. (Nossolar er ditt eksempel på en slik "stasjon" som ble opprettet for århundrer siden for å forberede "ragnarock-fasen" på det fysiske planet (som jf. Martinus går fra ca. 1914-> 2028... +) "Nossolar" dvs. opprettet på mellomplanet mellom den midtre astrale frekvensverdenen og det jordiske/grovfysiske planet. Rø merknad.) Elektrisitet er allerede en kjent ting på jorden. Magnetisme er på vei inn, men er fortsatt lite kjent. (igjen; skrevet for omtrent 120 år siden eller mer) Begge er barn av od-lyset, denne største av alle krefter, men fortsatt fullstendig skjult for menneskelig kunnskap. Od er, så å si, sjelen, eller rettere sagt motorkraften, ikke bare i magnetisme og elektrisitet, men også i alt som lever og beveger seg på jorden. Det er vanskelig å gi en tilfredsstillende forklaring på hva od egentlig er, fordi menneskelig språk mangler uttrykk for de nye begrepene som finnes her, men alt som eksisterer, alt som lever, har sitt od-lys, sin od-vibrasjon. Selv Mesmer, som vi møtte her, sa noen ord om innflytelsen fra od-lyset. Tanken, sa han, er åndens od-vibrasjoner. Alle psykiske fenomener, som kjærlighet, sympati, hat, antipati, mot, frykt osv., så vel som alle manifestasjoner av sykdom, er basert på od-vibrasjoner. (Sannsynligvis et aspekt av Martinus' emosjonelle/følelsesmessige energi, eller rettere sagt, astrallegemet/astrale energien. Rø's merknad.) Men od-vibrasjonene i tanken i en ånd vekker od-vibrasjoner i andre ånder eller mennesker, i dyr og planter, og til og med i lys. Å utforske lovene for disse vibrasjonene er vitenskapelig forskning; å kjenne dem er å vite alt; å kunne fremkalle, tiltrekke eller frastøte forskjellige od-vibrasjoner er å mestre naturen. Bare blant mennesker finnes det et slikt mangfold av utstrålinger av de mest forskjellige slag at et menneskeliv ikke er nok til å studere dem alle. De onde vibrasjonene som utgår fra et ondt menneske er ladet med ondskap og hat. Et ord om hat og hevn har sine uheldige onde vibrasjoner som ruller videre fra generasjon til generasjon og tiltrekker seg onde ånder, som omsetter det hatefulle ordet til handling. På samme måte virker et vennlig ord som en velsignelse. Ja, et kjærlig ord, en vennlig tanke, kan tiltrekke seg høye gode sinnstilstander, som utfører den kjærlighetshandlingen som lå i tanken. Tenk på Kristus: hvordan kunne ikke et eneste ord fra ham drive ut onde ånder og gjøre syke friske? Fra dette kan du også se hvilken kraft som ligger i bønn. Hvis mange mennesker forenes samtidig i inderlig bønn, for en vakker harmonisk musikk med merkelige vibrasjoner, og for en kraft som ligger i en slik samlet bønn!

KAPITTEL TJUE En sfære av glade ånder. Hubertus' hilsen til jordens spiritister. Jonas' hilsen til mediet. Katharinas farvel til leseren. Vi går inn i enda en sfære, den siste, men jeg avstår fra å forsøke å beskrive inntrykkene jeg opplever her. Jordens fattige språk mangler de nødvendige uttrykkene for dette. Jeg vil derfor begrense meg til å gjengi tankene som et par av de glade åndene jeg har kommet i kontakt med har ønsket at jeg skulle formidle på denne måten til mine venner på jorden. Her møtte jeg en ånd ved navn Hubertus, som var svært interessert i spredningen av spiritualisme på jorden. Han ba meg overbringe følgende hilsen. Stol på Gud! Stol på Ham alene, selv i dine vanskeligste øyeblikk! Ja, alle dere som kaller dere spiritualister, følg Kristi eksempel, lev et liv i selvfornektelse, gjør dere verdige til å bli kalt kristne. Arbeidet deres er hardt i denne tidsalderen med materialisme og intoleranse. Deres beste venner vil forlate dere på grunn av deres tro på en ånde verden, kirken vil avvise dere. seg selv, men skam dere ikke over å bekjenne deres tro åpent, slik apostlene bekjente sin. Spiritualismen krever sannhet i vår kjærlighet til vår neste. Hvordan må da denne kjærligheten konstitueres for å være sann? Mange søker den i en vaklende ettergivelse av andres meninger; den ene dagen blant åndelige tenkere er én en varm spiritualist, den neste er ortodoks blant kirkelærere, og den tredje er en tviler blant materialister. Den vaklende finner alt vakkert og sant, uansett hvordan det presenteres. Han

mangler mot til å bekjenne sin egen overbevisning, han ønsker ikke å såre noen med motsetninger, og dette kaller han toleranse og menneskekjærlighet. Han dømmer mildt, men uten å skille. Han mangler en dypere forståelse av sannhetens kraft. Så finnes det de som har en kjærlighet til sin neste som er begrenset til en bestemt sekt eller en bestemt nasjon. De er villige til å ofre, men bare til de som tenker det samme som dem selv. Selv om de er kristne, føler de seg ikke skyldige for å dømme sin neste for hardt, og ordet fordømmelse er altfor ofte på leppene deres. Kjærligheten til menneskeheten som er begrenset til bare en bestemt kirke eller en bestemt nasjon, er ikke den kjærligheten Jesus utviste da han sa: «Kom til meg, alle dere som er trette og tynget av byrder, og jeg vil gi dere hvile.» Kjærligheten som ikke har mot til å snakke sant, er ikke den rette. Kjærlighet involverer ikke bare hjertet, men også forståelsen. Hvis noen ber deg om råd, la din forståelse tale oppriktig, selv om hjertet blør. Hvis man har det høyeste målet for øye, må sann kjærlighet ofte forårsake smerte. La din kjærlighet være perfekt, rettferdig og oppriktig. Fjern all vakling fra din kjærlighet, frykt ikke for å forårsake smerte, legg frimodig frem sannhetens ord til Guds ære og for at den hellige saken du forsvarer skal lykkes. Men vær på vakt mot partiskhetens ånd, som overskygger dommen. På den annen side, frykt ikke dine fiender, overlat dem til Gud. En annen ånd ved navn Jonas henvendte seg til mediet med følgende ord: *) Kraften til å helbrede syke er en gave fra Gud. Gud gir sine åndelige gaver til dem som søker dem i barnlig tro og tillit. *) Som kjent er Adelma von Vay et utmerket helbredende medium. Öfvers' notat. Man leser ikke for dem i bøker. Et rent hjerte og en fast tro er bedre forutsetninger for å tilegne seg kunnskap om guddommelige ting enn et hovmodig hode stappfullt av boklig lærdom. Det høyeste av alt er kjærligheten til Gud, men vitenskapen bryr seg ikke om det. Jeg ble også kalt en lærd mann på jorden, men hvordan har jeg ikke lært etter døden å se alt med andre øyne - hvor mye har jeg ikke måttet lære siden den gang, og hvor dypt har jeg ikke kommet til den erkjennelse at all lærdom som ikke hviler på Gud er et tomt verk. Folk tviler på de høyeste sannheter: Gud, udødelighet og muligheten for fellesskap med ånde verdenen. Mitt barn! tvil aldri, utøv din helbredende kraft med tro og tillit til Gud! Hvem har utført større mirakler enn Kristus og hans apostler? Hadde de studert medisin? Nei, men de hadde kjærlighet og tro i større grad enn noen andre. Ånden er sterkere enn kjødet, man må bare lære å kjenne de kreftene man har til rådighet. La Guds nåde vokse i deg, og du skal bli en delaktig i Hans kraft. Jeg står nå ved målet for reisen min, og her slutter mine ufullstendige beskrivelser av den. Til deg, min venn – hvem du enn er som har lest notatene mine – sier jeg takk og farvel. Du burde nå kunne forestille deg hva som venter deg når timen for din befrielse kommer. Du vet at ingen er fordømt. Fordøm heller ingen! Du føler at onde krefter vil rive deg ned, men du føler også at det finnes gode som vil støtte og grunnfeste deg. Følg det siste! Gå rettferdighetens vei! Elsk Gud over alle ting og din neste som deg selv. – dette er kjernen i loven. Tysk nettbok av samme forfatter: Geist-Kraft-Stoff | [en annen bok av oversetteren, O. Busch](#) | [hovedside](#) | Boken her kan også lastes ned i [pdf-format](#) på svensk som denne opprinnelige ble oversatt til.